

СПОЈИ!

Informations- und Integrationszeitschrift Spoji!
des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck

Информативни
часопис
Српске
Православне
Омладине
Инсбрук
година I, број 1, I/2011
излази на Цвети 2011.год.

МЛАДА ИСТОРИЈА

МЛАДОГ

УДРУЖЕЊА

2 ГОДИНЕ
СПОЈИ

ДВНА Б
СЖИЖ
АВАНЬ
ПСТУ

САДРЖАЈ

01 УВОДНА РЕЧ

О НАМА

- 02 **Управни одбор СПОЈИ-а,**
Српска Православна Омладина Инсбрук

АКТИВНОСТИ

- 03 **Српска Православна Омладина Инсбрук,**
620. годишњица Косовског Боја
- 04 **Војислав Ђукић,**
У шетњу из Инсбрука и Беча
Српска Православна Омладина Инсбрук,
- 09 Богат викенд у Инсбруку
- 11 Улазак Христов у Јерусалим - ЦВЕТИ
- 11 Грофовска времена
- 12 **Хуманитарна организација "Срби за Србе",**
Уједињеним снагама за Косово и Метохију
Српска Православна Омладина Инсбрук,
- 14 Опстати у Призрену
- 15 Младе звезде Аустрије
- 16 **Немања Неђић,**
Братско сабрање у Бечу
- 16 **Српска Православна Омладина Инсбрук,**
Увек уз беле орлове!
- 19 **Српске братске организације средње Европе,**
Обележен дан сећања на Јадовно 1941.
- 22 **Српска Мрежа,**
10.Сабор Српске омладине и 4.Сабор Српске Мреже
- 25 **Предраг Маринковић,**
Живеће Крајина!
Српска Православна Омладина Инсбрук,
- 32 Антифашистичка шетња кроз Инсбрук
- 34 Срби - народ који нестaje
- 35 Света Литургија

ИНТЕРВЈУ

- 36 Визија без циља је мртва визија
- 37 Српска омладина дијаспоре за Србе

ДРУГИ О НАМА

- 40 Помоћ носе у Високе Дечане
- 43 Удружење "СПОЈИ" за пример
- 43 Велики аплауз за Српску успаванку
- 44 Слогом промовишу Српску културу

АКТИВИТÄТЕН

Serbisch Orthodoxer Jugendverein Innsbruck

- 48 Huttererausstellung in Innsbruck
- 48 Erste Hauspatronfeier und Jahrestag von Spoji
- 49 All Austrian Day
- 50 Fußball und Integration

- 51 Erste Gedenkfeier für die Opfer von Jadovno
- 52 Taekwondo-Sportler Serbiens in Innsbruck
- 52 Antifaschistischer Spaziergang durch IBK
- 54 Entstehung und Zerfall Jugoslawiens

ANDERE ÜBER UNS

- 55 **Zeitung für Serbische Diaspora "Vesti",**
Bringen Hilfe ins Kloster Visoki Dečani
- 55 **Zeitung aus Serbien "Blic",**
Kleidung und Schulsachen für Kinder am Kosovo
- 56 **Zeitung für Serbische Diaspora "Vesti",**
Großer Applaus für Serbisches Wiegenlied

ОД СРЦА

ПРЕДСТАВЉАМО

- 57 **др Душан Басташић,**
Делатност удружења Јадовно 1941.
- 59 **Немања Неђић,**
Делатност Српског друштва "Задужбина"

СПОЈИ и Српски патриотски НВО сектор

- 61 **Војислав Ђукић,**
Омладинско одушевљење и несебично стваралаштво из алпске покрајине Тирола
- 61 **Бошко Обрадовић,**
Шта је најважније српско национално питање данас?
- 64 **мр Радован Калабић,**
О Српској православној омладини у Инсбруку
- 64 **Милош Јовановић,**
Добročинством до квалитетнијег друштва
- 66 **Небојша Анђелковић,**
Идеали изнад интереса
- 68 **Дејан Сенић,**
О Српској православној омладинској организацији СПОЈИ из Инсбрука
- 69 **Зоран Зековић,**
Млади у расејању и геополитички изазови
- 70 **Љубиша Ракић,**
О омладинском удружењу СПОЈИ из Инсбрука
- 71 **Зоран Пањковић,**
Српској православној омладини у Инсбруку
- 72 **Бојан Старчевић,**
О сусрету са удружењем СПО(Ј)И
- 73 **Далибор Лукић,**
Сигурнија будућност
- 74 **Сава Стамболић,**
На многаја љета!

76

ПАРТНЕРИ

Управни одбор

Председник:
Владимир Влајић
Заменик председника:
Александар Спасојевић
Писмовођа:
Силвана Лазић
Заменик писмовође:
Оливер Ранисављевић
Благајник:
Филип Влајић
Заменик благајника:
Ђорђе Ђорђевић

Српска Православна Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И
ZVR: 931510814

е- пошта: uprava@spoji.org

интернет: www.spoji.org

You Tube: www.youtube.com/user/spoji2009

Жиро рачун: Tiroler Sparkasse Bank AG Innsbruck

број: 03300678129

број банке: 20503 - IBAN: AT482050303300678129

- BIC: SPIHAT22XXX

Уводна реч

Поштовани читаоци,
овим уводом Вам укратко представљамо часопис СПОЈИ!, који покреће Српска Православна Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И на основу одлуке седнице Управног одбора 17. октобра 2010. године.

Информативни часопис Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И има за циљ да информише српску омладину у Аустрији и окружењу о горећим питањима из области српског језика и писма, српске историје и традиције, српске културе и духовности и да им приближи Србинову светосавску православну веру, али не само омладини, већ и оним мало старијим и искуснијим међу нама.

Из тога произилази да је часопис Споји! још једна додатна могућност са којом ће наше омладинско удружење СПО(Ј)И појачати и проширити борбу за очување српског националног, културног и духовног идентитета у расејању!

Између осталог, бићете у могућности да прочитате извештаје са акција омладинског удружења СПОЈИ и његових братских удружења, а куповином једног часописа Споји! пружате и директну финансијску подршку акцијама на хуманитарном пољу, које СПОЈИ редовно организује и спроводи.

Штампалући овај часопис у српској штампарији "Стојадиновић" из Петровца на Млави, подржавамо чак и српску привреду...

У овом првом и уједно јубиларном броју часописа СПОЈИ!, са темом "Млада историја младог удружења - 2 године СПО(Ј)И-а", који излази на другу годишњицу оснивања Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И, на дан који представља и крсну славу нашег удружења - Улазак Христов у Јерусалим - Цвети, представљамо Вам већину активности које је наше удружење успешно спровело током прве две године постојања.

Такође Вам представљамо и неколико активности на немачком језику у склопу интеграционог рада нашег удружења, као и реакције на наш рад од стране медија, а главни део представља писање разних аутора на тему СПО(Ј)И и српски патриотски сектор невладиних организација.

За часопис СПОЈИ!, као што можете видети у првом броју часописа, пишу угледни аутори из разних области: представници српских патриотских невладиних организација, српски писци, хуманитарци, представници медија, спорта, цркве...

Сви они су пре свега пријатељи Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И, са којима се заједно боримо за очување српског националног, културног и духовног идентитета у нади за заједничко боље сутра! На овом месту, на самом почетку првог броја часописа СПОЈИ!, још једном се захваљујемо нашим пријатељима, који су се одазвали да добровољним писањем подрже овај пројекат нашег удружења, подржавајући тако и целокупни рад српских омладинаца СПО(Ј)И-а!

Вама као читаоцу желимо свако добро од Господа Исуса Христа и уједно захваљујемо на куповини нашег

часописа, са којим подржавате хуманитарни рад нашег удружења!

Само слога и вера у Бога Србина спашава +
Управни одбор Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И

БОЖЕ ПРАВДЕ

„Боже правде, ти што спасе
од пропасти досад нас,
чуј и одсад наше гласе
и од сад нам буди спас.

Моћном руком води, брани
будућности српске брод,
Боже спаси, Боже храни,
српске земље, српски род!

Сложи српску браћу драгу
на свак дичан славан рад,
слога биће пораз врагу
а најјачи српству град.

Нек на српској блиста грани
братске слоге златан плод,
Боже спаси, Боже храни
српске земље, српски род!

Нек на српско ведро чело
твог не падне гнева гром
Благослови Србу село
поље, њиву, град и дом!

Кад наступе борбе дани
к' победи му води ход
Боже спаси, Боже храни
српске земље, српски род!

Из мрачнога сину гроба
српске славе нови сјај
настало је ново доба
Нову срећу, Боже дај!

Отаџбину српску брани
пет вековне борбе плод
Боже спаси, Боже брани
моли ти се српски род!”

О НАМА

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ОМЛАДИНА ИНСБРУК

Пише: Управни одбор СПО(Ј)И

Српска Православна Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И је независно, непрофитно, ванстраначко и невладино удружење православних хришћана, углавном чланова Српске Православне Цркве.

Основано је 12. априла 2009. године на празник Цвети у Српској Православној Цркви у Инсбруку уз благослов средњоевропског епископа Константина а статус удружења регистрован је 30. јуна 2009. године.

Деветорица оснивача презентовало је тада јавности први пут своје идеје и циљеве, а већ након шест месеци је једна од њих спроведена у дело уз Божију помоћ. То је било организовање и испорука прве хуманитарне помоћи за децу и народ на Косову и Метохији.

Рад и циљеви

Омладинско Удружење "Споји" из Инсбрука залаже се и ради на очувању, неговању, проучавању и промовисању српског језика и писма, српске историје и традиције, српске културе и духовности, српског идентитета на првом месту међу Србима широм света, а такође међу Србима и другим народима у оквиру интеграционог рада. Један од задатака удружења "Споји" је такође и рад на повезивању Срба и српских организација, а у оквиру тога и сарадња са осталим добронамерним народима широм света.

Из овога следи да Омладинско Удружење "Споји", спаја децу и одрасле на миран и достојанствен начин а не раздваја их!

"Споји" се залаже и залагаће се за добробит српске деце и српског рода, на просторима бивше Југославије, а нарочито на Косову и Метохији и свуда где је та помоћ нашем народу потребна.

Независно Омладинско Удружење "Споји" из Инсбрука посебну пажњу посвећује блиском односу са нашом Православном Црквом и ставља акценат на то да сви циљеви удружења почивају на темељу наше свете православне вере!!!

Како ћемо се приближити што ближе споменутим циљевима?

- одржавањем разних предавања, информативних скупова, седница и дискусија
- одржавањем фолклора и сличних приредби
- одржавањем спортских догађаја у оквиру традиционалних турнира (на пример фудбал, кошарка, тенис, итд)
- одржавањем информативних, едукативних и традиционалних путовања
- одржавањем хуманитарних и интеграционих приредби
- публицирањем текстова путем новина, интернет презентације итд

Значај имена

Сам назив "Споји", указује да требамо бити сложни, духовни, солидарни, одлучни и истрајни у борби против свих невоља, да се требамо повезивати и помагати једни другима свуда у свету знајући да само тако и уз Божију помоћ можемо пребродити сва искушења и невоље.

Чланство

Пуноправни члан Омладинског Удружења "Споји" може постати свака особа, сваког узраста, без обзира на професионалност. То значи све женске и мушке особе, особе са разних школа, факултета, запослене и све добронамерне и добровољне особе које желе позитивно промовисати своју отаџбину и помоћи свом народу у невољи где год био или једноставним језиком речено особе које желе подржати рад Омладинског Удружења "Споји" и заједно са њим спајати се са Србима и другим добронамерним народима широм света.

**ПРОБУДИМО ПОЗИТИВАН ДУХ МЕЂУ СРБИМА И
ВРАТИМО СЕ СВОЈИМ КОРЕНИМА И
ОТАЏБИНИ!!!**

АКТИВНОСТИ

620. ГОДИШЊИЦА КОСОВСКОГ БОЈА

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

Прво предавање СПОЈИ-а на Видовданској манифестацији 2009. г.

Преносимо Вам један део са предавања...

КОСОВСКИ БОЈ

Кнез Лазар - покушај уједињења и битка на Косову:
После смрти Цара Душана 1355. године почео је распад царевине услед јачања и осамосталења појединих феудалаца. Најпре се одвојила Зета под управом Балшића, Краљ Вукашин и Деспот Угљеша Мрњачевић владали су највећим делом Македоније, у северозападним деловима Србије ојачао је Никола Алтомановић а Вук Бранковић је управљао на Косову. У другим областима било је још низ владара ...
Битно је напоменути да је у областима северно од Шарпланине, које су обухватале цело Поморавље, Браничево, Мачву све до Саве и Дунава, владао Кнез Лазар. Окупљањем око себе знатних делова бивше Душанове царевине, Кнез Лазар је преузео на себе водећу улогу у будућој борби против турака.

Никола Алтомановић:

...је био један од најнестрпљивијих династа. Покушавао је да од својих суседа отме неке земље како би се домогао српске круне. Тако је покушавао да отме Призрен као државно седиште, после погибије Краља Вукашина у битци на Марици 1371. Нападао је земље Кнеза Лазара, који је покушавао да га примири да се уједине сви српски династи пред опасношћу од турака. Пошто у томе Лазар није успео, склопио је савез са босанским баном Твртком и заједно победе Алтомановића 1374. чије земље разделе између себе.

Бој на Косову:

Када је турска војска после заузимања Софије, а затим и Ниша 1384., прошла је у Топлицу где је Кнез Лазар дочека и потуче код Плочника близу Прокупља 1387. и врати под своју власт Ниш и Пирот. У то време се турски султан Мурат спремао са својом војском на Балкан намеравајући да победи словенске државе.

До одлучне битке дошло је на Видовдан 15. јуна по старом, односно 28. јуна по новом календару. Вођена је на Косово Пољу између Приштине и реке Лаба.

На почетку се борба повољно одвијала по Србе. Милош Обилић је смртно ранио турског султана Мурата али је његов син, наследник Бајазит напао Србе са одмореном војском и победио их. Затим су пали у ропство српски Кнез Лазар и мноштво српске и босанске властеле. По наређењу Бајазита погубљени су Кнез Лазар и више српских великана.

Сахрањен је у Приштини, а 1391. пренесен је у његову задужбину Раваницу. Последице Косовске битке биле су врло тешке по српску државу. Тада почиње превласт турског царства и северно од Шарпланине.

Србија Кнеза Лазара, као средиште отпора против турака, била је сломљена и морала под власт турског султана.

Косовско Опредељење:

Иако је српски народ изгубио физичку слободу и државу није клонуо духом. Знајући да се Кнез Лазар, са свим косовским јунацима определио за царство небеско, наш народ, уместо пропале државе, прихватио је своју Цркву као вођу из таме ка светлости. Црква је на себе преузела многе послове бивше државе. Постала је носилац јединства после Косова, под турском влашћу. Српска Црква је чувала да се не угаси идеја о држави Немањића.

Захваљујући својој Цркви, српски народ се определио да чува завет честитог Кнеза Лазара и српске војске коју су дали пред бој на Косову. Та опредељеност их је водила кроз ропства ка слободи. Стална свест о ослобођењу под туђом руком сачувана је. Жртва Кнеза Лазара није заборављена. Народ и Црква су га прогласили за свеца. Црква је уствари само потврдила оно што је сам Бог учинио овенчавши Цара Лазара славом непропадљивости и светости његовог тела.

Косовска етика:

У нашој књижевности постоји низ песама у којима се помиње Косово Поље. Многе тих песама су пуне хришћанским схватањем о души као једној вечној и

непропадивој вредности на овом свету. Из те вере проистиче потреба да се служи узвишеним идеалима правде и истине, слободе и жртве, јунаштва и осуде, невере и издајништва.

Косовска етика изражена у народним песмама сматра се и данас највишим дометом моралне свести једног целог народа завијеног у бол за изгубљеном државом коју треба васкрснути ослобођењем Косова и свих српских земаља.

Служење идеалу народне слободе вазено са свесном жртвом нарочито је изражено у песми "Цар Лазар и Царица Милица". Ни један од браће Југовића није хтео да остане у Крушевцу са сестром Милицом, него су сви отишли да пролију крв за крст часни и да свесно умру с браћом за веру и одбрану Кнеза Лазара, односно одбрану српске државе која је била оличена у њему.

Косовска етика нарочито осуђује неверу и издајство као и све што је мрско Богу и људима. У српству јунаштом се везује Обилићево убиство цара Мурата које треба да се памти и проповеда док је људи и Косова. А осећање поноса и народне части се везује за сусрет Марка Краљевића са косовском девојком на Косову, која је више волела скочити у воду или се обесити него љубити своју земљу душмана.

Пошто је Косово и у данашње време пало у туђинске руке, потребно је доста мудрости и међусобне љубави и слоге међу људима да би се сачувале косовске светиње и људски животи.

Ми Срби морамо непрестано да учимо себе и своју децу да своје чувамо и волимо, а туђе да поштујемо и не дирамо. Јер то је прави патриотизам - љубав према својој отаџбини и респектабилан однос према другим народима.

Зато драга браћо и сестре на данашњи свети дан у српском православљу - Видовдан - апелујемо на Вас да се ујединимо, спојимо, будемо сложни, блиски својој отаџбини и својој вери, да излазимо у сусрет једни другима с љубављу како бисмо дошли до заједничког циља - очување српског идентитета свуда у свету и повратак снажне и перспективне Србије на Косово и Метохију.

Срећан Вам Видовдан!

КОСОВСКА КЛЕТВА

**Ко је Србин и српскога рода,
и од српске крви и колена,
а не дошо на Бој на Косово,
не имао од срца порода,
ни мушкога ни девојачкога!
Од руке му ништа не родило,
рујно вино ни пшеница бела!
Рђом капо док му је колена!**

ПОРОДИЧНА ШЕТЊА

**Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И**

12. септембра 2009. године одржана је Породична шетња у Београду, а присуствовали су око 5000 добронамерних људи из свих крајева Србије, маме, тате, баке и деке, али и многе познате јавне личности Србије и чланови разних српских удружења широм света.

Главни иницијатор Породичне шетње био је Српски сабор "Двери", а шетњу је подржало више од 50 јавних личности из Србије, попут Небојше Глоговца, Боре Чорбе, Вука Костића, Душана Савића и многих других. Породична шетња је пропраћена и најављивана од скоро свих јавних медијских сервиса Србије и како се на крају испоставило била је права акција за очување породичних вредности!

На породичној шетњи су присуствовали и чланови Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И и заједно са СОЗ-ом из Беча јавно подржали ову акцију! Захваљујемо се у име наших удружења из Аустрије организаторима предстојеће Породичне шетње.

У ШЕТЊУ ИЗ БЕЧА И ИНСБРУКА

**Пише: Војислав Ђукић,
председник Српске
информативне платформе, Беч**

Сматрамо да су покренули једну пресудну акцију афирмације нашег традиционалног система вриједности и с тим позиционирали у средиште наше пажње. Са радошћу, прихватамо се наше хришћанске одговорности и мобилишемо све људе добре воље кроз локалну Српску Мрежу у Аустрији да узму учешће са својим најближим у одбрани заборављене светиње нашег друштва, породице!

Чланове Светосавске Омладинске Заједнице из Беча и Православног Омладинског Удружења СПО(Ј)И из Инсбрука пратиће и одређени број младих људи, од којих ће неки први пут у свом животу присуствовати првом омладинском сабору у отаџбини.

С обзиром на удаљеност средине у којој живимо, сагледавали смо све проблеме везане за "бијелу кугу" у нашем народу мало површно и као посматрачи, а не као главни актери истог.

У нади да је ова акција тек почетак онога што ћемо заједно са новостекнутим познаницима у шетњи и уз савјете свих стручњака на овом плану разматрати и утврдити у будућности и у нашим крајевима.

Беч, 10. септембра 2009. године

ШТА ЈЕ ПОРОДИЦА?

Пише: Јасмина Диклић из Петровца на Млави

Заједница у којој се односи заснивају првенствено на љубави, искрености и поверењу јесте породица. Зато свако треба поштовати заправо такву једну заједницу у којој живи и њене вредности.

Жеља сваког детета је да одрасте у нормалним условима, пре свега да буде окружено људима које воли и од којих очекује највећу подршку - родитељима, баком и деком. Ниједна најскупља играчка, ни много слаткиша не значе ништа у поређењу са топлим загрљајем једне здраве породице или једном заједничком шетњом као што ће бити породична шетња у суботу 12. септембра 2009. године.

А управо те жеље своје деце родитељи треба да схвате као свој животни циљ. Да им пруже образовање, не само у научном смислу, већ и моралном и духовном смислу. Ако родитељи деци у свему томе буду ослонац, врхунац тога биће да су своју децу едуковали у школоване, културне и пре свега добре и морално здраве особе, који ће својој деци касније пружити исту такву подршку.

У породици треба комуницирати јасно и отворено,

било да се ради о неким лепим стварима или пак о неком проблему, који ће се заједничким снагама сигурно решити, и то ће бити још један доказ вредности породице.

У породици треба владати поштовање, како деце према старијима, тако и старијих према деци, јер управо то међусобно поштовање јесте оно што везе у породицама чини још јачим.

Неки родитељи сматрају да је потребно послати своју децу одмах после пунолетства у свет како би били још јачи. Али на тај начин се кида породица и све оно што је чини великом целином.

Непоштовања у породици присутна су све више на западу, што смо могли проценити из личног искуства, где се често заборавља ко су родитељи а ко су деца. У таквим породицама често долази до изолације деце који немају никакву комуникацију са родитељима. Нажалост таквих породица је све више и више у српским земљама.

Дакле шта је потребно једној здравој породици?

Пре свега љубав, искреност и поверење, комуникација и међусобна помоћ која треба владати између чланова једне породичне заједнице. Наравно све треба градити на темељу једне здраве околине и наше православне вере.

Зато ће Српска Православна Омладина Инсбрук - Споји, учествовати на породичној шетњи и уједно позива све добронамерне људе којима је стало до своје породице и до будућности српских породица да учествују на једном лепом догађају за добробит свих породица - Породичној шетњи!

ИЗЛОЖБА О ХУТЕРЕРИМА У ИНСБРУКУ

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

Чланови Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И су 13. октобра 2009. године учествовали на отварању изложбе о Хутерерима на којој је била присутна и секретарка покрајине Тирол.

Иначе служба о Хутерерима служила је за допринос интеграцији свих хришћанских конфесија у Тиролу, чији су представници били и присутни на отварању изложбе.

Представници српских православних хришћана у Тиролу били су парох Инсбрука протонамесник Видослав Вујасин, мр Гордана Надлер и чланови "Споји"-а са председником удружења Владимиром Влајићем.

Након што су секретарка покрајине Тирол, госпођа Патриција Цолер-Фришауф и остали представници хришћанских конфесија одржали говоре у знак отварања изложбе, дошао је ред и да представници српских православних верника кажу пар речи...

Председник "Споји"-а, Владимир Влајић одржао је говор представљајући Србе у Инсбруку и Тиролу, рекавши да му је драго што су Срби по поновљени пут учесници отварања такве једне изложбе, како је основано Омладинско Удружење "Споји" и шта су циљеви удружења. Затим је споменуто да морамо радити на побољшању односа између народа бивше Југославије, као и да је за Србе у Тиролу веома важно одржавање и предавање српског језика, а посебно је споменуто и тренутна ситуација Срба на Косову и Метохији!

Чланови "Споји"-а су се вратили својим кућама пуни прелепих утисака и нових познанстава са отварања изложбе о Хутерерима...

СВЕТОСАВСКА ШКОЛА У БЕЧУ

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

Чланови Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И, су након позива Светосавске Омладинске Заједнице из Беча допутовали 31. октобра 2009. лета Господњег у Беч где су прво учествовали у вечерњој служби у Храму Светог Саве, а затим и на предавању Светосавске школе у организацији Соз-а Беч.

На тему "Светосавље - Аутентично православље српског стила" предавао је отац Слађан из Беча. Предавање је започето заједничком молитвом свих присутних, а затим се предавало на већ споменутој тему. Током предавања сви присутни међу којима су били и чланови "Споји"-а пажљиво су слушали оца Слађана, а након предавања је уследила и дискусија на исту тему у којој су такође сви присутни врло активно учествовали.

Следећег дана у недељу 01. новембра 2009. л. Г. чланови "Споји"-а учествовали су у Светој литургији. Затим су у поподневним часовима били присутни на књижевном предавању које је организовала Српска Православна Црквена Општина Светог Саве у Бечу.

Током овог викенда који су провели у Бечу састали су се и са пријатељима из Светосавске Омладинске Заједнице из Беча, стекли још нових познанстава, али и састали су се са старим пријатељем оцем Петром Пантићем, који је дуго година био свештеник и вероучитељ у Инсбруку.

ПОМОЋ МАЛОЈ РАДИ ИЗ ДЕБЕЉЕ КОД НОВЕ ВАРОШИ

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

Помоћ малој Ради из Дебеље код Нове Вароши Чланови Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И, су путем Дневника на РТС-у сазнали о малој Ради која има 12 година и која тако млада живи сама са својим болесним татом у једној старој “колиби” у селу Дебеља код Нове Вароши. Рада је живела у тешким условима у оронелој “колиби”, морала да брине о тати, да кува и да се спрема за школу, и то са њених само 12 година.

Чланови “Споји”-а јако дирнути овом причом о малој Ради и њеном тати, осетили су јаку моралну и људску обавезу да помогну овим људима.

Тако су се јако брзо организовали и у периоду од две недеље сакупили скромну помоћ која је садржавала одећу, робу за хигијенске потребе, школски прибор и животне намирнице.

Сакупљена роба је 26. новембра 2009. године послата и затим и успешно стигла до Раде Јелић и њеног тате Небојше који сада живе код породице Јоковић у селу Умка код Београда, где се Рада може здраво развијати као и сва деца која живе у нормалним околностима.

ЖИВОТ ПО ЈЕВАНЂЕЉУ

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

БУДИМО ЉУДИ

5. децембра 2009. године одржано је вече о Патријарху Српском Господину Павлу.

На самом почетку предавања предавано је о беседама Патријарха Павла, а затим је пројецтиран филм “Живот по Јевађељу”.

Током предавања и пројецтирања филма чланови “Споји”-а и сви присутни су пажљиво све пратили, а по завршетку су се сви вратили својим домовима пуни утисака Патријарха Павла и тежине и вредности његових беседа и речи са закључком да сви ми требамо у својим срцима носити његове речи и поуке до века.

Патријарх Павле:

Понављам и себи и вама, и нас је Господ послао у наше време и поставио задатке које сваки од нас треба да

изврши, и у својој породици, и у друштву, и у Цркви, и у целом човечанству.

Да ли ћемо ми те задатке, понављам и говорим опет, извршити најбољом снагом коју нам је Бог дао, и најбољом вољом, то зависи од нас. Ми се често изговарамо: да смо се родили у неко сретније и боље време, и ми би били бољи.

То је само изговор! Бог нам је дао снаге кад нас је поставио у ово време које су нам потребне, уз Његову благодатну помоћ, да ми издржимо, одолимо и извршимо своје задатке.

Ако ли снаге будемо расипали на ништавне ствари, нећемо их имати за оно што је најглавније. А поред тога, живећи супротно ономе што Бог заповеда, ми нећемо хтети после да идемо Његовим путем.

И отићи ћемо у супротном правцу и заслужити муку вечну.

Или блаженство Царства Небескога - “што око не виде, и ухо не чу, и на срце човеку не дође, што је спремио Бог онима који га љубе” (1 Кор. 2, 9), или муку вечну “где црв њихов не умире и огањ се не гаси” (Мк. 9, 44).

Из беседе Патријарха Павла

ХУМАНИТАРНА ПОМОЋ ЗА ПОРОДИЦЕ НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

Акција о сакупљању новчане помоћи за породице на Косову и Метохији покренута је од стране Српске Православне Цркве Инсбрук у сарадњи са манастиром Високи Дечани, а циљ је био да се тим породицама колико толико олакша прослава Божића.

Започета је у новембру 2009, а трајала је до Никољдана 19.децембра 2009. године. Планирано је да свака породица из Инсбрука и Тирола уручи по 50 евра за једну породицу на Космету, па су тако чланови Српске Православне Омладине Инсбрук-СПО(Ј)И почели сакупљати новчану помоћ како би је уручили као породица "Споји".

До 12.децембра је сакупљено 400 евра од стране "Споји"-а, а истог дана породица "Споји" предала је помоћ иницијаторима ове акције.

Такође је важно напоменути да је у парохији Инсбрук укупно сакупљено 7.000 евра од стране свих породица у Инсбруку и Тиролу.

Новчана помоћ за породице на Косову и Метохији је предата Владици Теодосију (коју је заједно са својом братијом из Високих Дечана поделио породицама уочи Божићних празника) на четрдесетодневни помен блаженопочившем Патријарху Павлу у Манастиру Раковица!

ПОДРШКА СРПСКОЈ МРЕЖИ У АКЦИЈИ ПРОТИВ СЕПАРАТИСТИЧКИХ ТЕНДЕНЦИЈА У ВОЈВОДИНИ

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

Поводом Статута Војводине који је усвојен од стране скупштине Србије, Омладинско Удружење "Споји" се пита шта је Војводина данас?

За време Аустроугарске Војводина је била творевина аустроугарских освајача, а тада је њен назив био Српска Војводина. Као и што тадашњи назив Војводине сведочи, на тим просторима је живело већином српско православно становништво које је желело да се уједини са тадашњом Краљевином Србијом.

За време комунизма у тадашњој Југославији Војводина 1974. добија статус аутономије који је само служио зато, да ослаби и распарча Србију која је била највећа и најутицајнија држава у тадашњој СФРЈ.

А данас драга браћо и сестре Статут Војводине може имати веома лоше последице за српство и Србију! Зашто?

Зато што се по поновљени пут, слично као и 1974. покушава да се ослаби Србија и њени грађани који су већинско становништво Војводине!

Омладинско Удружење "Споји" разуме да је регионализација потребна Србији, како би постала још снажнија и развијенија и како би се започела дебеоградизација и децентрализација, али никако по сваку цену!

А поготово не по цену још једне државе у држави!

Омладинско Удружење "Споји" сматра да Војводина као регион није идеално решење, ни по питању пропорције ни по питању поређења са осталим регионима Србије, већ да би Срем, Банат и Бачка као региони били много боља решења!

По мишљењу Омладинског Удружења "Споји" Војводина треба остати синоним за толеранцију и бити пример за следеће српске врлине које се зову гостопримство и респект према својим суграђанима било које вере или националности они припадали, а никако несме бити искоришћена као темељ за сепаратизам или личне интересе!

Зато Вас драга браћо и сестре молимо да се сви ујединимо и будемо сложни у борби против нових сепаратистичких планова који се рађају на територији Републике Србије!

Подржимо акцију Српске Мреже против сепаратистичких тенденција!

**ЗА СРПСКУ ВОЈВОДИНУ
- ЗА СРПСКИ САНЏАК - ЗА СРПСКО КОСОВО
ЗА СРБИЈУ**

Инсбрук, 21.12.2009. године

ЕП У РУКОМЕТУ: АУСТРИЈА - СРБИЈА

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

Чланови Споји-а, су у суботу 23. јануара 2010. године одпутовали у Линц на утакмицу Европског Првенства у рукомету између Аустрије и Србије, како би пружили што већу подршку нашој репрезентацији у мечу за пролазак у наредну рунду против домаћина Аустрије. У препуној хали на источној трибини је постављен транспарент Омладинског Удружења “Споји” као и велика српска тробојка са српским грбом, а узвикивале су се традиционалне српске песме попут “Тамо далеко”, “Ој Косово, Косово”, као и скандирање “Србија, Србија”, “Срце на терен” и многе друге песме!

Утакмица се нажалост није завршила у корист наше репрезентације (31:37), али су чланови Омладинског Удружења Споји зато показали да су уз њихове спортисте и у добрим и у лошим временима. Усто су показали да су српски навијачи и те како у стању да фер и коректно навијају, без звиждања химни ривала и уз потпуну коректност навијања током целе утакмице. Може се рећи да су сви чланови “Споји”-а током интонирања химне Аустрије стајали мирно и респектабилно, да би дочекали интонирање српске химне “Боже правде” коју су сви заједно и са осталим навијачима Србије бурно запевали.

Чланови Омладинског Удружења Споји истичу да су сви били задовољни гостопримством домаћина Аустрије у Линцу и да су се навијачи Аустрије такође веома фер и коректно понашали према нашим навијачима. То заправо треба бити пример свим нашим млађим генерацијама како треба бодрити своју екипу на фер и коректан начин уз максималан респект према другим ривалима.

ПОМОЋ ВАЊИ У БОРБИ ЗА НОВО СРЦЕ

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

Чланови Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И, су путем Дневника на РТС-у сазнали о Вањи Пилиповић, осамнаестогодишњој девојци из Сонте - у јуну ове године откривена је неизлечива болест срца. Једини начин да Вања продужи свој живот и радује се младости јесте ТРАНСПЛАНТАЦИЈА СРЦА. Ова тешка операција може да се изведе само у иностранству, а кошта 100 000 €. Међутим, држава не сноси трошкове за пунолетно лице, те смо принуђени да замолимо људе добре воље да нам помогну да сакупимо потребна средства за трансплантацију.

Чланови Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И, су одмах након што су видели прилог на РТС-у покренули двонедељно сакупљање хуманитарне новчане помоћи за Вању.

Током две недеље сакупљања новца чланови су успели да сакупе скромну помоћ у њиховим могућностима од 322 евра, која је 29. јануара 2010. године послата Вањи.

Јако потрешени ситуацијом у Србији, где нису изводљиве овако тешке операције и где млади људи попут Вање Пилиповић морају да се боре за своје животе, чланови “Споји”-а су апеловали на све људе добре воље да допринесу колико могу и тако помогну Вањи, како би спасили један млади живот!

Додајемо да је акција успешно завршена - из свих крајева света је сакупљено потребних 100.000€ за Вању и њено срце!!!

БОГАТ ВИКЕНД У ИНСБРУКУ

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

Српска Православна Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И започела је викенд на фолклоријади коју је организовао КУД “Острог” из Инсбрука у суботу 13. марта 2010. године. Чланови Споји-а су у великој мери помогли на манифестацији, како би она протекла у најбољем могућем реду.

На фолклоријади су наступала културно уметничка друштва из Италије, Немачке и Аустрије, а Омладинско Удружење Споји било је присутно са својим промотивним штандом на коме су продаване мајице,

часописи Двери Српских и аудио дискови удружења Споји и уметника Ненада Матића из Крагујевца у хуманитарне сврхе. Прикупљана је и добровољна новчана помоћ за децу и народ на Косову и Метохији коју су чланови удружења сакупљали до Васкрса, када је та помоћ и уручена онима којима је и најпотребнија. Чланови Споји-а припомогли су у вођењу програма, а преузете су и улоге фотографа током овог дешавања. Сународници из КУД-а “Острог” - Инсбрук могли су да рачунају на удружење Споји које је показало добру вољу и жељу да помогне.

Овај викенд није завршен фолклоријадом, те су чланови Српске Православне Омладине Инсбрук у недељу 14. марта 2010. године заједнички обавили Свету тајну причешћа, да би у вечерњим часовима у Српској православној цркви у Инсбруку присуствовали предавању проф. др Владете Јеротића, једног од највећих српских академика, које је организовала СПЦ Инсбрук. Тема предавања -била је “Грех, Покајање и Криза”, а сви присутни су са одушевљењем пратили предавање, након којег су размишљајући о Јеротићевим речима кренули ка својим домовима. Овом догађају су присуствовали Генерални Конзул и Конзулица Републике Србије у Аустрији, као и Епископ средњоевропски Господин Константин.

ДРУГА ГЕНЕРАЛНА СКУПШТИНА

Пише: Српска Православна Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

У суботу 20. марта 2010. године са почетком у 19:30 часова у Инсбруку одржана је друга генерална Скупштина Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И. Генерална Скупштина је састављена из три главних дела: током првог дела гласало се на пар питања, а једна тачка гласања се односила на крсну славу удружења, затим током другог дела сви чланови Омладинског Удружења “Споји” су још једном обавештени о новим информацијама, а током трећег

и завршног дела скупштине одржано је предавање на тему манастири на Косову и Метохији Гласање је протекло у најбољем реду као и цело вече, а најважнија тачка гласања била је крсна слава удружења. Једногласно је одлучено да ће дан добијања благослова Владике Константина, велики православни празник - Улазак Христов у Јерусалим - Цвети бити слава Српске Православне Омладине Инсбрук. То значи да су чланови “Споји”-а већ наредног викенда заједнички пререзали славски колач и уједно прославили годишњицу оснивања у СПЦ Инсбрук заједно са свим парохијанима и тако показати своју саборност, слогу и солидарност!

Затим је председник удружења Владимир Влајић представио најновије информације, а тадашњи благајник Оливер Ранисављевић финансијски извештај месеца фебруара и марта. Током тих месеци сакупљена је новчана помоћ за народ и децу на Косову и Метохији која је уручена током васкршњих празника. Током генералне Скупштине је сакупљена и скромна новчана помоћ за госпођу Боринку Наградић из Дервенте којој је неопходна трансплантација бубрега. Сакупљена новчана помоћ је следећег дана, 21. марта уручена господину Пазуревићу из Инсбрука који је овлашћен да ту помоћ пренесе у Дервенту.

Уследило је предавање о манастирима на Косову и Метохији. Предавачи су били: пуноправни члан “Споји”-а Марко Милорадовић, тадашњи заменик благајника Филип Влајић, као и председник удружења Владимир Влајић. Предавање је започето прегледом историје наше јужне покрајине Косова и Метохије, након којег је уследила и јако конструктивна дискусија. А након тога је настављено са манастиром Црна Река, Косовском Митровицом и цркви Светог Димитрија, манастиром Девич, Великом Хочом и манастиром Високи Дечани.

Омладинско Удружење “Споји” је планирало путовање на Космет за период од 25. до 28. марта, које је умерено за каснији период, а споменути редослед манастира на предавању одговарао је маршрути планираног путовања.

УЛАЗАК ХРИСТОВ У ЈЕРУСАЛИМ - ЦВЕТИ

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

У недељу 28.марта 2010. лета Господњег на велики празник у Православљу, Улазак Христов у Јерусалим - Цвети, чланови Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И прославили су први пут своју крсну славу и годишњицу оснивања удружења.

Подсећамо да су оснивачи Омладинског Удружења "Споји" на Цвети 12.априла 2009. године добили благослов епископа средњоевропског Господина Константина за оснивање удружења и његов успешан будући рад. Тог дана су кренули са радом, а током првих годину дана успешно су обављене неколико хуманитарних акција, предавања, пројекције филмова, учествовало се на отварању разних изложби и манифестација и чланство се повећало на око 90 чланова и то широм Европе!

Овај празник је изабран за славу удружења на другој генералној Скупштини одржаној 20.03.2010. године. Ако Бог да славиће се сваке године недељу дана пред

Васкрс. Српске Цркве су током Васкршњих празника јако попуњене и тако је уобичајен случај и на празник Уласка Христовог у Јерусалим - Цвети.

Тако је било и ове године 28. марта када су чланови Омладинског Удружења "Споји" из Аустрије први пут прославили крсну славу и годишњицу оснивања у највећем кругу свих парохијана града Инсбрука.

Заједнички је пререзан славски колач и тако је уз присуство великог броја верника из Инсбрука демонстрирана слога, саборност, солидарност и припадност своје нареду коју чланови "Споји"-а из дана у дан приказују.

Крсну славу "Споји"-а, Цвети и годишњицу оснивања прославили су и остали чланови широм Европе у празничкој атмосфери:

У Француској, у Швајцарској, у Улму(Немачка), у Републици Српској, у Крагујевцу, у Општинама Петровац на Млави, Деспотовац,...

ГРОФОВСКА ВРЕМЕНА

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

У суботу 10.априла 2010. године удружење "Свети Владика Николај" из Инсбрука је одржало књижевно вече на којем је гостовао Мр Радован Калабић, познати књижевник и историчар из Београда, представио је своју најновију књигу - Грофовска Времена.

На књижевној вечери су након позива од стране удружења "Свети Владика Николај" присуствовали и представници Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И међу којима су били председник Владимир Влајић, заменик писмовође Оливер Ранисављевић и пуноправни чланови Никола Икић и Стефан Јовић.

Књижевно вече је протекло у опуштеној и друштвеној атмосфери, а присуствовали су око 50 особа које су пажљиво слушале господина Радована Калабића који

је причао о својој најновијој књизи.

Након свог првог излагања господин Радован Калабић је позвао председника Омладинског Удружења "Споји" Владимира Влајића да представи рад и активности "Споји"-а и тако још боље упозна Српске мештане Инсбрука о новом Српском удружењу на тлу покрајине Тирол.

Присутни су уз јако интересовање о раду удружења "Споји" слушали излагање председника Влајића који је успео да додатно опустити присутне и да их мотивише да узму учешће у дискусији о актуелним темама Српског друштва у Србији и Расајању која је одмах уследила након излагања младог председника.

Након успешно обављене књижевне вечери чланови "Споји"-а су се у друштвеној атмосфери дружили са пријатељима из удружења "Свети Владика Николај" и господином Калабићем са којим су причали и о будућим активностима омладине у Инсбруку.

УЈЕДИЊЕНИМ СНАГАМА ЗА КОСОВО И МЕТОХИЈУ

У склопу прве заједничке хуманитарне акције Српске Православне Омладине Инсбрук "СПОЈИ", Хуманитарне организације „Немањићи“ и Хуманитарне организације „Срби за Србе“, чија је петочлана делегација овом приликом обишла два повратничка села на подручју Метохије, испоручена је помоћ у вредности од приближно 2600€. Овај заједнички подухват је реализован уз свесрдну подршку и гостопримство на високом нивоу од стране НВО „Мајка девет Југовића“ из Звечана, а целу акцију испратила је и новинарка "Вечерњих Новости" госпођа Драгана Зечевић.

Преносимо извештај и личне утиске Предрага Маринковића, члана Хуманитарне организације "Срби за Србе", чији су активисти спровели ову акцију у дело и уручили помоћ у име наших удружења: "У раним јутарњим часовима наша мала екипа стиже у Грачаницу после мањих непријатности које смо имали

приликом преласка административне линије од стране шиптарских „цариника“. Одмах затим продужавамо у село Новаке крај Суве Реке где су нас сачекали пријатељи из НВО „Мајка девет Југовића“ са Владиком Атанасијем и мештанима

села. У ово село се вратило 30ак људи који планирају да ту остану и припреме терен за повратак својих породица из централне Србије. Договор је био да се овом повратничком селу које је до скоро живело од скромног социјалног додатка достави помоћ у виду 20 прасади које ће они даље узгајати и тако мало побољшати свој тежак положај.

Након што су прасићи достављени и пошто смо обавили плаћање, упутили смо се до још једног повратничког села у Метохији. На путу до села Жач прошли смо и кроз Душанов царски град Призрен чије улице сада носе имена НАТО генерала (Веслија Кларка)

Овом приликом желимо да се још једном захвалимо господину Радовану Калабићу на пруженој могућности излагања током књижевне вечери, као и на указаној подршци нашем младом удружењу у будућности!

Такође се захваљујемо пријатељима господину Пантићу и господину Милорадовићу из удружења "Свети Владика Николај" на позивници и надамо се да ћемо се и у будућности удруженим снагама борити за очување Српског идентитета на овим просторима!

Пише: Хуманитарна организација "Срби за Србе", Београд

и осталих злочинаца, вероватно у знак захвалности због броја Срба које су оставили да живе у том граду, а могу се избројати на прсте једне руке. Призор који смо затекли у селу Жач, које смо посетили на инсистирање наше пријатељице Драгане из „Вечерњих Новости“ суморнији је био од суморног времена и кише која нас је пратила целим путем.

Као што цео јужни део Космета одише америчким знамењима од војних база, преко начина финансирања шиптарске „индустрије“, разних статуа и билборда, имена тргова и улица па до застава на сваком кораку, тако и село Жач није могло да избегне американизацију. Питаће се неко сад какве везе има српско село у Метохији са Америком? Има везе.

Јер село Жач је модерни резерват где Срби повратници живе као Индијанци у неколико шатора без воде и струје. Слика која се урезује у памћење за сва времена. Слика за тоталну неверицу и очајање. На страну наша лична осећања, ти храбри људи су се вратили на своје огњиште да живе на њему па макар и под шатором. Неколицина њих је презимила под тим шаторима целу зиму. И поред тога што је један од повратника био претучен пар месеци уназад они су решени ту да остану, а ми смо решили да део наше помоћи преусмеримо на ове храбре људе. Такође, испоручили смо и помоћ у хигијени (1 џак) коју смо понели са собом из Београда. Међу свим тим одраслим људима и женама, нашла се и мала српска хероина Јована која има непуних пет година, која спава у рушевинама једне куће на лежаљци за плажу која замењује кревет са својом мајком. Без својих вршњака, без играчака, без ичега. Искрен да будем мислио сам да сам научио да контролишем осећања која надлазе приликом

сусрета са нашим људима по енклавама после свог првог боравка на Космету. Међутим после сусрета са малом Јованом и њеним стидљивим осмехом којим је реаговала на свако „задиривање“ Владике Атанасија, био сам на ивици суза. После међусобне консултације и консултације са попадијом Светланом договорили смо се да остатак помоћи преусмеримо за повратнике у овом селу. Њима смо обезбедили фрижидер, шпорет на дрва, 10 пакета постељине, 10 јастука, 10 ћебади и пакет средстава за хигијену који смо такође понели са собом из Београда. Највећи проблем са којим се сусрећу наши повратници у селу Жач јесте недостатак пијаће воде који се мора решити у што скорије време. Пут нас води даље до места Видање где смо са Владиком Атанасијем и осталим члановима нашег малог конвоја обишли радове на кући у којој ће бити отворена нова народна кухиња. То време смо искористили и да мало одморимо слушајући разноврзне шалтиве приче и досетке Владике Атанасија којим је држао пажњу свих нас присутних, а поготово 15оро дечице из села Видање којима је поделио чоколаде. Путовање се завршава у Грачаници где смо усмено добили речи хвале и подршке од стране Владике Атанасија за нашу посету и уложен труд и позив да се видимо опет у што скорије време.”

Морамо да напоменемо да је карактеристика ове заједничке хуманитарне акције била помоћ за два повратничка села, тачније средства су уложена у ствари које треба да буду на опште добро не једној породици или појединцу већ комплетној сеоској српској заједници. С тим у вези наглашавамо да су средства у висини од 600€ које је прикупила Српска Православна Омладина Инсбрук “СПОЈИ” и наменила у сврхе једнаких новчаних донација за 6 до 12 српских породица на Косову и Метохији, услед отежавајућих околности на терену и упркос ранијем плану да се средства уруче одвојено од остатка средстава прикупљених од стране осталих учесника у овој акцији, ипак СПОЈЕНА и у заједничкој своти обезбеђене су следеће најпотребније ствари за мештане повратничких села у Метохији:

- 1.450€ за 20 прасића
- 160€ за 10 постељина
- 120€ за 10 јастука
- 190€ за 10 ћебића
- 260€ за фрижидер марке “Горење”
- 155€ за шпорет марке “Смедеревац”
- 240€ за веш машину (у склопу Божићне акције “СЗС”)
- 125€ за превоз наших представника

-
- Укупно: 2.700€ (од чега је 2575€ утрошено за наведену хуманитарну помоћ)

У наредним данима следи објављивање опширнијег извештаја са ове акције у виду постављања рачуна, потврда о урученој хуманитарној помоћи, фотографија, видео материјала и чланака који ће бити објављени у електронским и штампаним медијима.

За сам крај желимо да додамо да су овом приликом пренети поздравни наших донатора напаћеном српском

и свестрадалном народу на Космету да издржи сва искушења са којима се сусреће сваког дана, и обећали да ћемо и даље, са још више снаге и воље бити уз њих! Нек’ буде што бити не може!

НЕМА ПРЕДАЈЕ, КОСМЕТ ЈЕ СРБИЈА!

Несвакидашњи коментар из књиге утисака на сајту удружења “Срби за Србе” сведочи о важности и величини ове хуманитарне акције из које бисмо сви ми којима је стало до правих вредности могли пуно да научимо и кренемо и сами тим стопама:

Краљево

2010-04-19

79.101.161.135

Идемо даље - нема предаје

Јел то свиће сунчани дан да се Срби коначно споје и уједине, да оставе себичне, личне и др. интересе и својој браћи на Космету помогну на ваљан начин?

Невероватно људи ! Немам реци ! Имам само да вам упутим поздраве и пренесем захвалност моју, моје породице и пријатеља. Као избеглице са Косова, ево нас у највећој српској избегличној енклави код Краљево, и даље у беди, а тамо доле на нашој земљи, остависмо све. Читамо извештај са Васкршње акције у повратничким селима у Метохији. Неми од речи прочитаних, са тугом и сузама у очима изражавамо ЗАХВАЛНОСТ. Можда нам ви вратите веру, дате храброст и подстакнете да се и ми вратимо на своја вековна огњишта.

Хуманитарна Организација “Срби за Србе”, хуманитарна Организација “Немањићи-Тицино” из Швајцарске, “Српска Православна Омладина Инсбрук - СПОЈИ” из Аустрије, заједно са “Мајком девет Југовића”, предвођени Владиком Атанасијем - СВАКА ВАМ ЧАСТ. Само овако се може спасити - што се спасити још увек може. Боже, дај здравља свим активистима и руководству Хуманитарне организације “Срби за Србе” - само да истрају. Заиста сте најјачи. ВРХ хуманости, достојанства, поштења и понос за наш народ, ма где да се налази на планети ! Нема предаје.

ФОЛКЛОРИЈАДА У АРЗИЊАНУ

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

У суботу 24.априла 2010. године на заједничком путовању на фолклоријаду у Италију, тачније у град Арзињано путовали су КУД "Острог" из Инсбрука и Омладинско Удружење "Споји".

На фолклоријади у Арзињану, коју је организовао СКЗ Арзињано учествовао је КУД "Острог" у такмичарском делу, а Омладинско Удружење "Споји" са предводником Силвиом Србуловићем радило је на ширењу својих циљева и идеја у Италији.

Иначе многи од чланова Омладинског Удружења "Споји" су и чланови КУД-а "Острог", где активно играју традиционална српска фолклорна кола.

Полазак из Инсбрука је био у раним јутарњим часовима, када се кренуло ка Италији!

Прва тачка на маршрути ка фолклоријади у Арзињану је био град Ромеа и Јулије - Верона, где су чланови "Споји"-а заједно са КУД-ом "Острог" обилазили стари град, статуу Јулије и друге знаменитости града.

Затим се кренуло на фолклоријаду у Арзињано, која је била јединствено

организована од стране Српске Културне Заједнице Арзињано и на којој је КУД "Острог" из Инсбрука учествовао у такмичарском делу, а чланови Омладинског Удружења "Споји" су ширили своје идеје и циљеве међу Србима у Арзињану.

Овим заједничким путовањем Српска Православна Омладина Инсбрук је поново показала да је отворена за све особе, све удружења и да жели на сваки начин да помогне својим сународницима!

Овог пута то је била подршка КУД-у "Острог" на фолклоријади, чији су чланови одлично одиграли неколико Српских традиционалних кола.

ОПСТАТИ У ПРИЗРЕНУ

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

У петак 30.априла 2010. године одржана је пројекција филма "Опстати у Призрену" у организацији Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И.

Вече је отворио председник СПОЈИ-а Владимир Влајић који је присутнима прво представио извештај са недавно обављене Васкршње хуманитарне акције за народ на Косову и Метохији. Затим је званично представљен и први пројекат са називом -СПОЈИ Библиотека- који су пријатељи и чланови удружења на најбољи могући начин прихватили.

Између осталог најављено је и следеће предавање које је одржано 13.05.2010. на којем је пуноправни члан Марко Милорадовић предавао на тему "Први Светски рат и улога Српске војске", тада је приказан и филм "Чувар светих хумки".

На крају излагања председника СПОЈИ-а најављено је путовање на пријатељску фудбалску утакмицу Србија-Пољска која је одиграна 02.06.2010. године у Куфштајну

близу Инсбрука, а представљен је и месечни извештај донатора у марту.

Затим је пројецтиран филм "Опстати у Призрену", а након филма се развила и дискусија на тему Космет и повратници, како им помоћи, и слично.

На самом крају су присутни посетили два штанда. Један на коме су се прикупљале добровољне донације за будуће хуманитарне акције, а на другом је било детаљнијих информација о путовању на утакмицу Србија-Пољска.

Српска Православна Омладина Инсбрук се још једном захваљује свим присутним пријатељима и члановима који су својим присуством увеличали овај догађај!

Кратко о филму

"У Призрену је до 1999. године живело више од 10.000 Срба данас их има тек двадесеторо. Ово је прича о Милошу Некићу, професору у пензији који је после четири године успео да се врати у своју кућу спаљену 17.марта 2004. године и да, без ичије помоћи, натера привремену власт на Косову и Метохији да му је обнови.

Милош је издржао све притиске исељавања желећи да остане у кући у којој је рођен, у којој жели да умре -љубављу и вером у људе победио је мржњу!"

+НЕМА ПРЕДАЈЕ - КОСМЕТ ЈЕ СРБИЈА+

МЛАДЕ ЗВЕЗДЕ АУСТРИЈЕ

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

Представници Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И су у суботу 8. маја 2010. године одпутовали у град Ст. Пелтен (St. Pölten) у покрајини Доња Аустрија где се одиграла прва кошаркашка јуниорска ол-стар утакмица Аустрије.

На споменутој утакмици важну улогу је одиграо и пуноправни члан нашег Удружења Ђорђе Ђорђевић који је захваљујући гласовима добронамерних људи и пријатеља Удружења добио могућност да учествује на овом догађају.

Ова прва утакмица овакве врсте која је пре свега служила окупљању младих талената је идеја младог и успешног Српског кошаркашког тренера у Аустрији Адама Радомировића, иначе бившег кошаркаша Слоге из Краљева.

Ђорђе који је и у ужем избору за репрезентацију Аустрије, пружио је одличну партију. Укупно је провео 22 минута на терену и постигао 10 поена, а то све под будним оком селектора младе репрезентације Аустрије.

Наш пуноправни члан такође је учествовао на такмичењу тројки у мешовитој категорији сениори-јуниори и освојио је треће место што је и те како добар учинак за овако младог кошаркаша.

Након јуниорске ол-стар утакмице одржано је и такмичење у закуцавању, а након тога је одиграна и сениорска ол-стар утакмица.

Чињеница која нас је посебно обрадовала била је та, што смо имали прилике да се сретнемо са нашим пријатељем Војиславом Ђукићем и његовом супругом Данијелом, којима се захваљујемо што су нас посетили у Ст. Пелтену на ол-стар утакмици и тако са трибина подржали Ђорђа и наше Удружење СПОЈИ!

ПРВИ СВЕТСКИ РАТ И СРБИЈА

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

У четвртак 13. маја 2010. године одржано је предавање на тему "Први Светски рат и Србија" у организацији Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И.

Предавање је одржано у просторијама Бухгалери (Buchgalerie), а предавач је био пуноправни члан СПОЈИ-а Марко Милорадовић.

На предавању је учествовала већина чланства Омладинског Удружења Споји из Инсбрука, неколико пријатеља удружења, као и гости из Србије.

Пошто је истог дана одржана седница Управног одбора Српске Православне Омладине Инсбрук, председник Владимир Влајић започео је вече са представом најновијих одлука и информација, а том приликом је уручио захвалницу пријатељу удружења Драгославу Радосављевићу, који је помогао Омладинском Удружењу Споји током припрема и саме представе на првом интеграционом балу у Инсбруку почетком 2010. године.

Након увода од стране председника Споји-а, започет

је и главни део ове вечери, а то је било предавање о првом Светском рату и улози Србије. Као што је већ поменуто, предавач је био пуноправни члан Марко Милорадовић, који је на најбољи начин предавао на ову тему. Резимирајући може се рећи да су разматрани узроци, ток и последице рата, а било је приче и о после-ратном времену, односно времену између првог и другог Светског рата. Развијена је и права конструктивна дискусија на тему предавања, па је после тога пројецтиран и филм "Чувар светих хумки" који такође има повезаности са темом предавања.

Може се рећи да је предавање било успешно, да су га посетиоци са одушевљењем прихватили...

БРАТСКО САБРАЊЕ У БЕЧУ

Пише: Немања Неђић, Српско Друштво Задужбина, Љубљана

Желимо да Вас обавестимо да је у Бечу, уз благослов о. Петра Пантића, свештеника из цркве Светог Саве, о празнику Свете Тројице, 22. и 23. маја одржано братско сабрање више српских омладинских удружења из средње Европе.

Учвршћени су претходни контакти, договорена будућа међусобна сарадња и координација, како заједничких, тако и појединачних акција и активности свих присутних друштава.

Са овом идејом желимо да подстакнемо и осталу српску браћу у српским земљама и расејању да се организују и умреже на сличним или истим принципима и да саборношћу и својим заједничким делима унапреде рад на свим пољима која су кључна за опстанак нашег народа на вековним огњиштима и за очувањем националног идентитета у расејању.

Ваша у Христу браћа:

Немањићи Тићино, Швајцарска
Хуманитарна организација Срби за Србе
Српска Православна Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И, Аустрија
Српски Родољуби Беч (садашње удружење "Српска информативна платформа"), Аустрија
Српско друштво Задужбина, Словенија

УВЕК УЗ БЕЛЕ ОРЛОВЕ!

Пише: Српска Православна Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

Од 25. до 30. маја 2010. године у Аустрији је одржан фудбалски квалификациони турнир за Европско Првенство за играче до 19 година, тачније у покрајини Тирол, одакле је већи део чланства Омладинског Удружења Споји.

Чланови СПОЈИ-а нису пропустили јединствену шансу да бодре своју репрезентацију у непосредној близини, па су за сваку утакмицу квалификационог турнира организовали навијање на трибинама како неби изостала подршка младој репрезентацији Србије, а све то су крунисали 2. јуна припремној утакмицом Прве селекције наше земље у граду Куфштајну (Kufstein) против селекције Пољске.

Све је почело 25. маја када је играла селекција Србије до 19 година у граду Хал (Hall) надомак Инсбрука против Данске. Чланови Омладинског Удружења Споји су се пуни еуфорије упутили ка стадиону у Халу где их је затекла позоришна атмосфера - око 400 српских гледалаца мирно је посматрало са својих места младе изабранике своје земље. Тада је омладинцима из Инсбрука и околине било јасно да морају да подигну атмосферу и тако подрже своју земљу на спортском пољу! Нису штедели ни грла ни дланове и тако су помогли српским надама да остваре премијерну победу на квалификационом турниру - Србија-Данска 3:2

Након прве утакмице део чланова СПОЈИ-а остао је на стадиону дружећи се и упознавајући се са орлићима... 27. маја против домаћина Аустрије у граду Швац (Schwaz) све је изгледало другачије. Омладинци СПОЈИ-а су се окупили у већем броју и предводили су навијање на трибинама у Швацу од првог звука судијске пиштаљке до последњег тренутка утакмице. Бодрили су младе изабранике Србије скандирајући "Србија, Србија", "Ја те волим Србијо", "Ајмо ајде

сви у напад”, “Косово је срце Србије” итд, певало се “Ој Косово, Косово”, “Марш на Дрину” и друге српске песме. Нажалост након 90 минута резултат је гласио 2 према 0 за Аустрију, али је и упркос поразу доброг расположења било на трибинама, а Омладинско Удружење Споји је дочекало младе српске фудбалере испред хотела клицући “Шампиони, шампиони”, како би подigli морал и улили им дозу мотивације за следећи окршај против Швајцараца.

Трећи и одлучујући окршај на овом квалификационом турниру одиграо се 30. маја у Швацу против Швајцарске. Репрезентацији Србије била је неопходна победа, а да Аустрија игра нерешено против Данске.

Из тог разлога опет смо организовали још јачу подршку са трибина. Било нас је још више него на претходне две утакмице, припремљена је и кореографија, тачније цела трибина је била украшена црвеном, плавом и белом бојом - тробојком мајке Србије!

Интересантно је додати да нам се на трибинама придружило и удружење из Трстеника које је претходно гостовало на фолклоријади у близини Шваца, као и репрезентативци Србије који нису били у могућности да играју на овој утакмици због црвених картона или повреда. Дакле, на трибинама је све било сјајно, а тако је било и на терену - наши играчи су пружили максимум и одужили се навијачима са победом од 4:2 против Светског првака у млађим категоријама Швајцарске. Али спорт је чудо!

Домаћа селекција Аустрије је истог дана победила Данце па се уместо Србије пласирала на Европско Првенство које је одржано током лета 2010. године у

Француској. Изабраници Србије су најбоље показали своје спортско лице, те су пораз прихватили на најбољи могући начин....

Након утакмице уследило је дружење и славље Омладинског Удружења Споји и младе репрезентације Србије у Инсбруку!

Круна ове навијачке мини турнеје била је припремна утакмица А-селекције Србије против селекције Пољске у Куфштајну! Том приликом смо организованим аутобусом кренули из Инсбрука у Куфштајн, а на трибинама нам се придружило и навијачко удружење “Сербиан Ултрас Линдау” из истоименог града у Немачкој! Нажалост пратила нас је киша током целе утакмице, а било је и великих пропуста фудбалског савеза Аустрије што се тиче организације. Око 300 српских навијача међу којима смо били и ми није пуштено на стадион иако смо имали карте - тек након сат времена смо пуштени на трибине, тако да смо пропустили први део првог полувремена. Киша је отежала игру на терену и навијање, а резултат је на крају гласио 0:0 - лошег расположења хвала Богу није било...

Важно је напоменути да је током свих утакмица које смо предводили навијањем све протекло у најбољем спортском духу и да је на трибинама било само онога чега и треба бити, а то је фер и коректно навијање и спортски дух, без вређања других и без бацања стаклених флаша и бакљи на терен или било где. Успели смо да промовишемо Србију и Српски народ у најбољем светлу како и доликује нашем народу и нашој земљи. Сматрамо да заправо само достојним понашањем можемо себе и своју земљу на леп и културан начин представити и тако да кренемо ка исправљању искривљеног рама са сликом Србије!!!

**+УВЕК УЗ БЕЛЕ ОРЛОВЕ - ВОЛИ СВОЈЕ,
ПОШТУЈ ТУЂЕ+**

ГДЕ ЦВЕТА ЛИМУН ЖУТ...

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

У петак 4. јун 2010. године одржана је пројекција филма "Где цвета лимун жут". Тако је Српска Православна Омладина Инсбрук надовезала пројекцију филма на претходно предавање које је одржано 13.05.2010. на тему "Први Светски рат и Србија".

Наш цењени гост ове вечери био је господин Мића Пантић, један од најстаријих оснивача удружења "Свети Владика Николај" из Инсбрука, који је на отварању поздравио наше младе чланове и пренео нам поздраве мр Радована Калабића и Српског сабора Двери из Београда!

Затим је председник Омладинског Удружења Споји Владимир Влајић пренео најважније и најновије информације чланству које се у респектабилном броју окупило и те вечери. Додато је да је пројекција филма "Где цвета лимун жут" претходно већ одржана у Бечу и да ће се уз Божију помоћ пројекцирати и у осталим градовима Аустрије.

Током пројекције филма сви присутни су са великом пажњом пратили филм, а након пројекције за штандом сакупљена је скромна новчана помоћ од 85€ која је намењена за хуманитарне акције.

Интересантно је напоменути да је те вечери одмах после пројекције филма одржан и први састанак најактивнијих чланова Српске Православне Омладине Инсбрук СПО(Ј)И на којем се разматрало на јако важна питања која су се односила на рад нашег удружења!

Ова пројекција филма је представљала последњу акцију просветног карактера за прву половину 2010. године у Инсбруку - уследиле су акције у Јадовну и по Србији...

Кратко о филму

Крајем 1915. године, у другој години Првог светског рата, почетог нападом моћне Аустроугарске царевине на малу Краљевину Србију, српски народ, његова војска и држава нашли су се пред највећим искушењем у укупној својој историји.

После два одбијена упада укупне аустроугарске силе славним биткама - Церском и Колубарском, на Србију су кренуле здружене армије царевина Аустро-Угарске, Немачке и Бугарске.

Ту је свака даља борба постала немогућа, па су се српска Влада и српска Врховна команда, избегавајући капитулацију, одлучиле за једини, судбоносан, али у исто време и часни подухват да српска војска, српска држава и дотле избегли народ напусте своју државну територију и да се у више праваца, по највећој зими, повуку преко непроходних гудура Албаније ка Јадранском мору, у сусрет савезницима.

Било је то незапамћено спасавање националне части, величанствено по подухвату и по великим жртвама страшно. Најстрашније у Светском рату.

Дошавши савезницима на Крф, Срби су своје патње сажели у песму Тамо далеко...

ФУДБАЛ И ИНТЕГРАЦИЈА

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

Српска Православна Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И била је и 19. јуна 2010. године активна и то учешћем на интеграционом фудбалском турниру у Инсбруку. Након позива интеграционог бироа Инсбрука, тачније ЛИСА, што значи "Лига за интеграцију, спорт и антирасизам" чланови Споји-а су се радо одазвали и по први пут учествовали на оваквом турниру.

Спортски резултат је био у другом плану пошто је циљ овог турнира био да се окупе екипе различитих народа који живе у Инсбруку и да фер и коректном игром и дружењем покажу своју спремност за сарадњу, а биле су присутне аустријске екипе, турска екипа, екипа

Гане и српска екипа коју је представило Омладинско Удружење "Споји".

Иако спортски резултат није био у првом плану, играчи Споји-а су се борили као лавови на терену и поред кишовитог времена показали су добру и лепу игру на терену, а било је и подршке са трибина. На крају је освојено пето место од укупно десет, што можемо назвати малим успехом пошто се ради о првом турниру на коме је Омладинско Удружење "Споји" учествовало. Интересантно је споменути да су за "Споји" играла два подржаваоца нашег удружења из Србије који су у том периоду боравили у Инсбруку и који су пружили све од себе и највише допринели добром резултату који је остварен - ради се о два велика фудбалска талента, Предрагу Ненадовићу који игра у отаџбини за ФК "Слога" из Петровца на Млави и о Далибору Здравковићу који брани боје ФК "Омладинац" из Шетоња.

Иначе можемо рећи да је екипа Споји-а показала прави интеграциони карактер, пошто је за српске представнике играо и Италијан Микеле Мада који је добар пријатељ Омладинског Удружења "Споји" и који подржава рад Споји-а. То показује прави пријатељски карактер Споји-а које је отворено за све добронамерне особе које желе помоћи нашем народу.

Све у свему можемо рећи да је српски народ овим учешћем Споји-а представљен на веома леп и коректан начин, показана је спремност и отвореност за сарадњу са другим народима, Србија и српски народ су дакле промовисани у најбољем светлу, чак је сакупљена и скромна хуманитарна помоћ од око 100€, а на спортском плану је презентован заједнички тимски дух којим смо дошли до заједничког успеха - успеха целе екипе, успеха целог Омладинског Удружења "Споји".

+ЗАЈЕДНО СМО ЈАЧИ+

ОБЕЛЕЖЕН ДАН СЕЋАЊА НА ЈАДОВНО 1941.

Пише: Српске братске организације средње Европе

У суботу 26. јуна 2010. први пут након 69 година одржан је помен за више од 40.000 жртава усташког логора Јадовно. Централном комеморативном скупу, који је одржан на Спомен подручју Шаранова јама, присуствовали су, заједно са активистима још четири братска удружења, чланови Српске Православне Омладине Инсбрук - СПОЈИ.

На иницијативу удружења грађана Јадовно 1941. из Бања Луке, 24. јун је одређен за "Дан сјећања на Јадовно 1941." Тог дана, 1941. године, логор Слана на острву Паг је примио своје прве заточенике, а логор Јадовно на Велебиту достигао своје коначне димензије. Тачно 69 година касније на истом месту српска омладина из средње Европе, окупљена у разним удружењима, заједно је одала почаст свирепом убијеним жртвама.

На месту Шаранове јаме парастос је служио Владика горњокарловачки Герасим са свештенством и монаштво Горњокарловачке епархије, док је Рабин загребачки служио кадиш, јеврејску молитву за мртве. На Шарановој јами, једној од 32 бездане јама у које су бачене жртве, постављена је обновљена спомен-плоча која је тамо стајала до протеклог грађанског рата у којем је уништена.

Обнову ове спомен-плоче финансирани су чланови Српске Православне Омладине Инсбрук СПО(Ј)И, Српски Родољуби, Свебора, Хуманитарне организације Срби за Србе и Српског Друштва Задужбина са укупно 1100€.

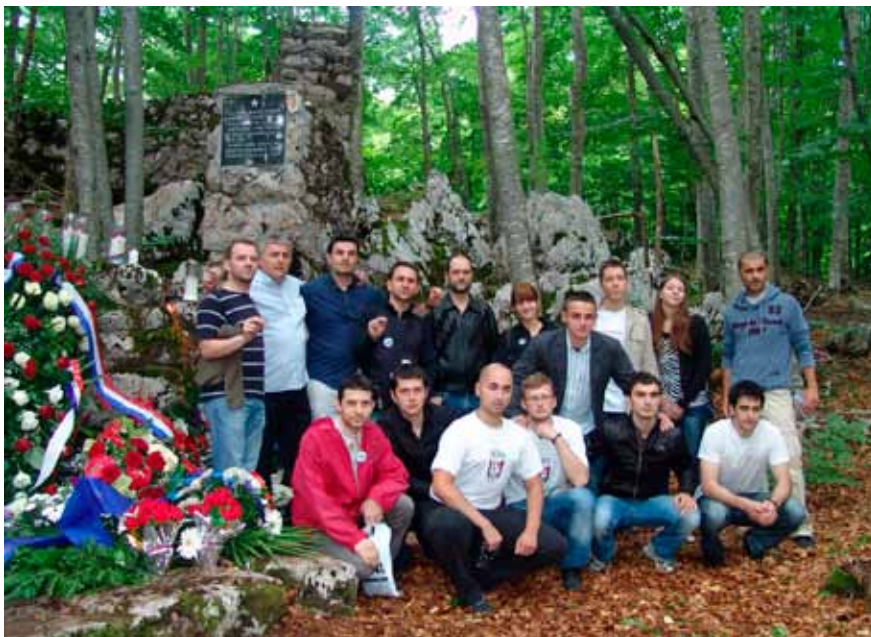
Овој заједничкој акцији, која је договорена на братском сабрању 23. маја у Бечу, придружио се Српски Сабор Двери са донацијом од 100€, као и неколико донатора из средње Европе.

Након полагања венаца уследила је хрватска химна која је означила почетак излагања разних званичника, представника српске и јеврејске заједнице, као и представника удружења Јадовно 1941. и других организација.

Час историје одржао је карловачки историчар Ђуро Затезало, који је у више деценија свог рада дошао до података да је у Јадовну било више од 40.000 жртава, а истовремено је открио и имена око 10.500 жртава логора.

Завршни део комеморације одржан је на Спомен подручју логора Слана на острву Паг, где је такође одржан парастос. И на овом месту је уништена спомен-плоча која би требала ускоро да буде обновљена.

На крају треба напоменути и то да је пре почетка комеморативног скупа једна девојка из Београда приведена у полицијску станицу у Госпић зато што је носила српску заставу и грб - с друге стране хрватске власти нису пропустиле прилику да истакну хрватску заставу која се током целог скупа виорила испред уништеног споменика жртвама логора.

Српска Православна Омладина Инсбрук - СПОЈИ помогла је обнову спомен-плоче на Шарановој јами са укупно 50€.

ТЕКВОНДОИСТИ СРБИЈЕ У ИНСБРУКУ

Пише: Српска Православна Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

Од 25. до 27. јуна 2010. године Српска Православна Омладина Инсбрук СПО(Ј)И била је активна на два паралелна поља. С једне стране је један део нашег чланства отпутовао из Аустрије у Хрватску где је одржано прво обележавање дана сећања на Јадовно и где смо са нашим братским удружењима из средње Европе заједничким снагама обновили спомен плочу, а с друге стране део нашег чланства угостио је српске теквондоисте из Београда.

Наиме, представници Теквондо Савеза Београда су са својим спортистима учествовали на отвореном првенству Аустрије "Austria Open" у Инсбруку, а за будући период је такође планирано њихово учешће на овом такмичењу које ће бити одржано и наредних три година у овом граду у срцу Европе и алпских планина. Иначе ово такмичење сваке године је домаћин различитим нацијама из целе Европе, а међу њима су и наши представници - представници Србије!

Пред полазак за Аустрију представници Теквондо Савеза Београда су тражили јако повољан смештај у Инсбруку зато што их одговорне институције државе Србије финансијски уопште не подржавају - наши спортисти су сами препуштени себи...

Затим су путем интернета дошли до нашег контакта и обратили нам се директно за помоћ када је у питању смештај.

Ми из Српске Православне Омладине Инсбрук нисмо ни једног тренутка оклевали око тога дали ћемо им пружити помоћ - свих пет теквондо спортиста Србије су бесплатно ноћили у нашим домовима.

Била нам је велика част што смо могли да им изађемо у сусрет, поред тога смо им пружили снажну подршку са трибина, а врхунац свега тога је што смо упознали и стекли нове пријатеље и тако наставили да се СПАЈАМО са Србима и да помажемо нашем народу широм света!

+ЗАЈЕДНО СМО ЈАЧИ+

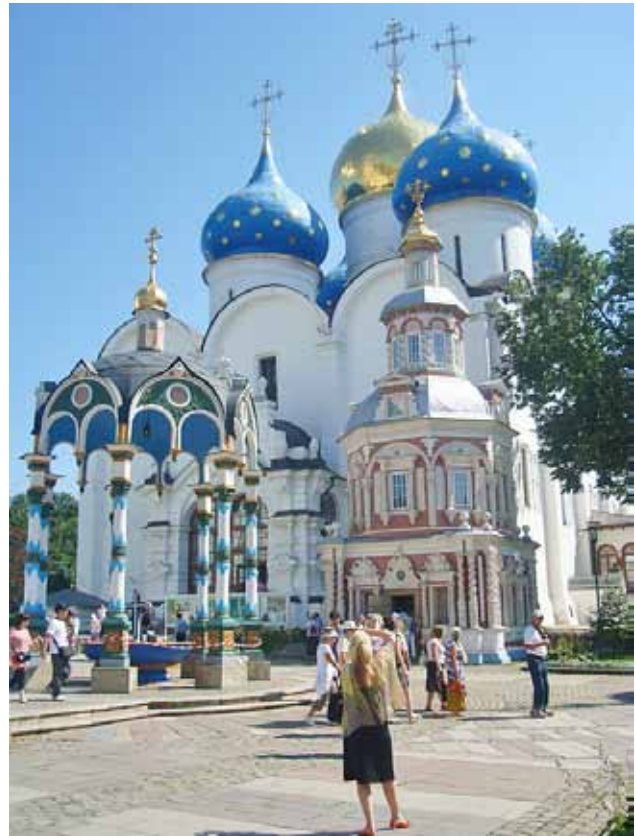
ПОКЛОНИЧКО ПУТОВАЊЕ

Пише: Иван Ивковић, главни представник СПОЈИ-а у Србији

Ето, пошто сам провео двадесетак дана на поклоничком путовању кроз Украјину, Русију, Белорусију и Румунију одлучих да, на предлог нашег председника В.В., напишем коју реч о томе. Питају ме људи како је било, а ја не знам како да то ваљано опишем. Величанствено искуство! Наводим неке податке, као нпр. да смо само у Украјини целивали пар стотина светих моштију, а у Русији ко зна колико, да смо обишли Кијево-Печерску лавру, Оптину пустињу, Дивјејево, Светиње Москве и Петровграда, Валаам, Минск, Псково-Печерски манастир, Почајев, Јаши итд. Свако од ових места има значајну улогу у историјском и нарочито у духовном животу Русије, а и шире. Сада их нећу описивати јер би на крају то прерасло у једну повећу књигу.

На путу сам упознао много добрих људи, поклоника, од којих су неки већ више пута били у Русији, на Светој Гори и у Јерусалиму, који су посвећени вери и који се труде у духовном животу. Што се тиче наше браће и сестара у Христу који живе у Русији мислим да бисмо могли много од њих да научимо. Такву духовност и дисциплинованост још нигде нисам видео (дисциплина се може упоредити са оном у војсци). То важи за све узрасте. Нарочито је било импресивно видети дечицу од 4-5 година која пале свеће, која се

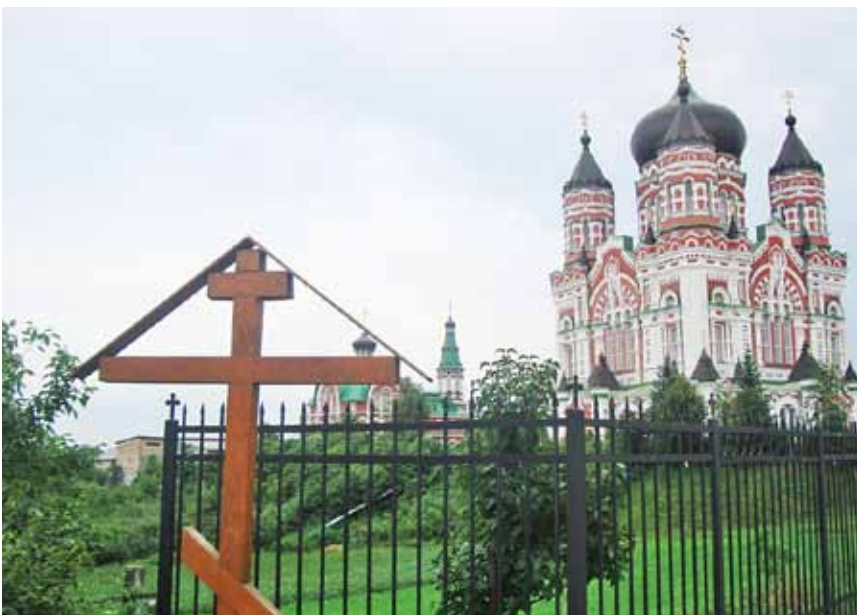
моле и која са смирењем слушају своје родитеље. Дочекивали су нас срдечно, били смо сведоци топлог гостопримства какво се и иначе налази код правих хришћана, било је и суза радосница и песме, а растајали смо се као браћа и све то уз молитву.

По повратку у Србију било ми је помало жао што се растајем од свих тих људи са којима сам путовао јер сам заиста почео да их посматрам као родбину, као саборце, јер смо током свих тих дана заједно прошли кроз многе догађаје који су оставили траг у нама. Било је, дакле, и пријатних

и непријатних искустава (што би рекли - искушења), али надам се да је то свакоме од нас било на корист јер, како рече авва Евагрије: "Кад не би било искушења нико се не би спасао", па би зато ваљало нарочито благодарити Господу и на њима. Поздрав својој браћи и сестрама у Србији и дијаспори!

Христос је међу нама!

Јул 2010. лета Господњег

10. САБОР СРПСКЕ ОМЛАДИНЕ И 4. САБОР СРПСКЕ МРЕЖЕ

Пише: Српска Мрежа - Сабор српских удружења из Српских земаља и Расејања

Са благословом Његове Светости Патријарха Српског Г. Г. Иринеја, почетком августа у Београду ће се одржати десети сабор српске православне младости и будућности, као и четврти Сабор Српске мреже у овоме часу једине и јединствене асоцијације на свету која сабира разна светосавска, дакле, православна и родољубива, и нестраначка српска удружења из свих Српских земаља и Расејања

СРПСКА МРЕЖА ЗА 21. ВЕК

Од 6. до 8. августа 2010. године у Србији је одржан 10. Сабор српске омладине, традиционална манифестација у организацији Српског сабора Двери, која је први пут уприличена на Универзитету у Београду 6. децембра 2001. године уз учешће два удружења. Од тада се сваке године одржава при великим српским

светињама широм Балкана и броји више десетина патриотских иницијатива из целог света које су 17. марта 2007. године формирале Српску мрежу, чији је ово истовремено био 4. Сабор. Овим јубиларним поводом појавили су се први штампани примерци јединственог каталога српског патриотског НВО сектора, који је пописао историјат Сабора и Српске мреже, као и регистар организација са контактима.

У походе Српској Војводини

Сабор је ове године почео у петак, 6. августа поклоничким путовањем светињама Фрушке Горе, у току кога смо обишли манастире Крушедол, Гргетег и Велику Ремету. Поред наших јединствених задужбина Немањића и Бранковића у Војводини посетили смо и стара сеоска и градска језгра вишевековног живота Срба на овим просторима који датира најмање од времена другог српског архиепископа Светог Арсенија Сремца,

наследника Светог Саве, који је пореклом са ових простора. У том смислу, посетили смо традиционалну сремску кућу у Марадику, као и чудесне Сремске Карловце, вишевековни центар урбаног Српства далеко пре Београда.

Радни дан Сабора у храму Светог Саве у Београду

У суботу је након Свете Литургије у малом храму Светог Саве у парохијском дому одржан радни део Сабора у коме је учествовало преко 100 представника преко 30 различитих организација из Српских земаља и Расејања. Након благослова и поздравног слова које је у име управе Храма дао протојереј-ставрофор

Миодраг Поповић, главни и одговорни уредник листа Православље, званичне новине Српске Патријаршије. У наставку су уследила обраћања Бранимира Нешића, једног од оснивача Сабора и главног уредника часописа ДВЕРИ СРПСКЕ, који је говорио о десет година Сабора српске омладине кроз кратак историјат са видеопрезентацијом, затим проф. др Милоша Недељковића, државног секретара Министарства за науку Владе Републике Србије на тему Повратка стручњака из дијаспоре, Драгомира Анђелковића, уредника магазина ВИДОВДАН на тему Српске интеграције данас и Зорана Радојичића, координатора Српске мреже у име Српског сабора Двери на тему Нови облици односа матице, региона и дијаспоре.

У другом делу програма представиле су се нове организације: Јадовно 1941 из Бањалуке, SOYA (Српска православна омладинска асоцијација) из Аустралије, Светосавско удружење Косовски Завет из Канаде, Хуманитарна организација Срби за Србе, Удружење српске православне омладине СПОЈИ из Аустрије, Српско друштво Задужбина из Словеније, Млади Лапова, Краљевина Србија, као и други гости из матице, региона и расејања. Посебно издавајемо обраћања Звонка Михаиловића, председника српске општине Штрпце, Милоша Стојковића, помоћника председника српске општине Косовска Витина и председника удружења Косовски Божури из Параћина, Дана Чанковића, председника Српског народног покрета Избор је наш из Бањалуке и Раја Војиновића из Српског националног савета Црне Горе.

На крају радног дела Српски сабор Двери као

координатор поднео је извештај о урађеном у последњих годину дана Српске мреже, а након плодне дискусије Сабор је завршен заједничким усвајањем Повеље.

До следећег саборовања

У недељу, 8. августа након Свете Литургије у малом храму Светог Саве и културно-уметничког програма у парохијском дому у коме су учествовали музички састав Источник из Књажевца и драмски уметник Милош Станковић, глумац Народног позоришта у Суботици, учесници Сабора обишли су велики храм Светог Саве а потом и дворски комплекс Карађорђевића на Дедињу. Сабор је завршен заједничком вечером и дружењем у Конаку Вукашиновић у Београду.

Сви учесници Сабора изразили су велику радост због учествовања у овом јубиларном саборовању српске омладине и очекивања да ћемо наставити са заједничким радом кроз Српску мрежу и саборима и у следећој деценији.

У Београду, 9. августа 2010.

Повеља 10. Сабора српске омладине и 4. Сабора Српске мреже

Са благословом Његове Светости Патријарха српског Г. Г. Иринеја, а у организацији Српског сабора Двери, у Београду је од 6. до 8. августа одржан десети Сабор српске православне младости и будућности, као и четврти Сабор Српске мреже, у овоме часу једине и јединствене асоцијације на свету која сабира више десетина разних нестраначких српских патриотских удружења из свих Српских земаља и Расејања.

Овогодишњем, јубиларном Сабору, присуствовало је преко 100 учесника из више од 30 организација из Србије, Републике Српске, Црне Горе, осталих бивших југословенских република, као и европског, америчког, канадског и аустралијско-новозеландског српског расејања.

Главна тема Сабора била је: Нови облици односа између Матице и дијаспоре, а велика пажња посвећена је проблемима очувања националног идентитета српског народа у целини. Разматрани су начини борбе у заштити српских националних интереса, са нагласком на важност српских интеграција у духовном, културолошком, економском и политичком погледу. Након представљања нових организација и подношења извештаја о последњих годину дана рада и развоја Српске мреже, Сабор је донео следеће закључке:

1. У тренутку када је српски народ изложен огромној асимилацији широм расејања и одређеним елементима прогона и дискриминације у околним бившим југословенским републикама, истичемо стратешки и практични значај нове српске доктрине

стратешке дубине, а културна политика заштите националног идентитета и српских интеграција још више добија на важности. У том правцу посебно истичемо преку потребу међусрпског повезивања у културном, просветном, пословном и политичком погледу, што све врхуни у идеји Српске Уније као комплетног обједињавања српског народа у региону.

2. У сусрет обележавању 70-годишњице од напада Хитлерове Немачке на Краљевину Југославију 1941. године и почетка геноцида над српским народом од стране НДХ и других нацифашистичких сателита на Балкану, унапред подсећамо све надлежне институције да је следећа година крајњи тренутак да се Срби сете својих жртава које не смеју бити мање важне, и да се достојно поставимо према највећим балканским стратиштима: Јадовну и Јасеновцу, примењујући политику историјског сећања и превенције геноцида.
3. Оцењујемо епохално битно покретање нових облика поверења, односа и сарадње између појединаца, организација и институција матице и дијаспоре и као историјски кључну идеју повратка из Расејања у матичне Српске земље на Балкану, и позивамо све државе у којима живи српски народ на својим вековним етничким просторима да овај повратак омогуће и помогну. Ово се посебно односи на државу Србију, која у овом часу још увек нема националну стратегију за повратак расејаних Срба широм света и њихову реинтеграцију у српско друштво. Срби у Расејању који намеравају тамо да остану позивају се на изградњу нових модела очувања националног идентитета и позитивне промоције српског народа у свету.

4. Сабор подсећа да се ове године навршило 15 година од највећег егзодуса једног народа у Европи после Другог светског рата, када је независна држава Хрватска у геноцидној војној операцији „Олуја“ 1995. побила око 2600 и протерала преко 350.000 Срба из Републике Српске Крајине и западног дела Републике Српске. Нешто слично као да се припрема преосталом српском народу на Косову и Метохији, па скрећемо пажњу јавности постављајући питање шта чини актуелни режим у држави Србија по питању Републике Српске

- Крајине и заустављања даље дезинтеграције саме Србије на Космету, у Војводини и Рашкој области?
5. Сабор посебно указује на покушај крађе и укидања српског језика у Црној Гори, као и на друге случајеве кршења људских и националних права са којима се суочава српски народ у овој бившој југословенској републици. Ови и слични примери у осталим земљама региона заправо више говоре о Матици Србији која не води озбиљну спољну политику према деловима сопственог народа који је остао ван своје државе. Сабор позива државни врх Србије на одлучнији и активнији приступ заштити српских националних интереса у региону.
 6. Сабор сматра да Србија и Република Српска треба да преиспитају да ли Европска Унија и НАТО заиста немају алтернативу и о томе омогуће изјашњавање грађанима на референдуму. Посебно се позива држава Србија да што пре приступи Споразуму о недељивој колективној безбедности који је иницирала Руска Федерација и тако активно прошири своју неутралност.
 7. У опстанку Републике Српске, њеној независности и бољитку, Сабор види очување највеће историјске победе српског народа у последњих 20 година и велику наду да ништа није готово на Балкану и да тек почиње борба за ново решавање српског националног питања у региону након промене геополитичке карте света која је у току.

8. Српска мрежа, као у последњих неколико година многострано развијени српски патриотски невладин сектор, представља велику снагу и друштвени потенцијал српског народа у будућности, посебно када се узме у обзир истрошеност наших интелектуалних и политичких елита и потреба за сменом генерација и новим, младим лидерима и организацијама. На том путу неопходно је још много националног одушевљења и одговорности, иницијативе, рада, стрпљења и слоге свих оних који су се определили за ову духовну и патриотску борбу и чине Српску мрежу, као једну од најоргиналнијих и најперспективнијих националних идеја у последњих више од пола века.

Како радили, тако нам и Бог помогао!

Храм Светог Саве у Београду, 7. август 2010.

ОМЛАДИНСКИ БАСКЕТ ТУРНИР У ПЕТРОВЦУ

Пише: Иван Јовић, тренер ОКК „Кош“ из Петровца на Млави и члан Споји-а

И ове године од 12.08 - 14.08. као и предходних пет година турнир у уличном баскету за дечаке и девојчице (кадети/кадеткиње и јуниори/јуниорке) је успешно одржан у Петровцу на Млави - пријавило се 8 екипа у обе категорије.

Четири екипе у млађој категорији кадета и четири у старијој категорији јуниора где је нажалост једна екипа одустала због проблема око превоза што је мало умањило чар турнира, јер поента истога је да

популарише кошарку и да што више младих укључи у овај лепо спорт, да препознају сву лепоту и чари ове витешке игре под обручима, да их касније афирмише да баш њега одаберу и да се баве њиме како рекреативно аматерски, тако касније и полупрофесионално или професионално у будућности јер можда баш међу нама спава нека нова млада нада која ће својим талентом, предиспозицијама и пре свега напорним радом заблистати и можда једнога дана представљати боје наше репрезентације.

Зато морамо сви имати стрпљења, како родитељи преко њихове деце тако и ми који радимо са њима и који их уобличавамо и уводимо у тајне игре под обручима, јер за сваки успех је потребан рад и велико одрицање.

Сваки спорт и сваки други резултат у животу тражи то и да се ништа преко ноћи неможе направити, да су време и стрпљење важни фактори, па чак и пресудни у изградњи младих играча.

Овом приликом позивамо што више младих да нам се у будућности прикључе и да својим присуством на фер плеј начин увеличају један од наших турнира у уличном баскету и да тако нађу места за овај прелепи спорт и здрав начин живота у срцима својим. На овогодишњем турниру се играло у кадетској категорији на два добијена „баскета“ до 11 поена по мечу или на 15 минута игре, а у јуниорској категорији такође на два добијена „баскета“ до 16 поена или на 20 минута игре по мечу, тако да су после квалификација по групама прве две екипе одлазиле у финале.

Поред наших екипа ОКК „Кош“ на турниру су учествовале екипе КК „Слога“, „Равни Табани“, „Тиру-Риру“ и по једна екипа из Кучева и Пожаревца.

Морам посебно нагласити и похвалити женску екипу ОКК „Кош“ која је прихватила да се такмичи са дечацима иако су друге екипе девојчица одустале у последњем тренутку. Овом приликом бих нагласио да могу да се пријаве и мешане екипе састављене од дечака и девојчица, тако да убудуће очекујемо већу посећеност на турниру!

У финалу у категорији кадета/кадеткиња су играле екипе ОКК „Кош“ и „Равни Табани“ које је ОКК „Кош“ решио у своју корист са резултатом 2:0 или по „баскетима“ 11:3 и 9:4, а у категорији јуниора у финале су ушле екипе „Тиру-Риру“ и „Но проблемо“ где је екипа Пожаревљана победила са 2:0 са резултатима 16:12 и 14:10 по „баскетима“.

Као и прошлих година и ове године је одржано такмичење у бацању тројки и слободних бацања где је

победио Богдан Ђорђевић са 25 поена и тако освојио титулу најбољег шутера на турниру!

БОРИМО СЕ ЗА ПРАВИ СПОРТ, НЕГУЈМО ФЕР ПЛЕЈ И ЗДРАВ НАЧИН ЖИВОТА И ВРАТИМО КОШАРКУ КОШАРКАШИМА!

Овом приликом бих се још једном захвалио мојим саборцима из Омладинског Удружења СПО(Ј)И, којем и ја припадам, који су са својим ангажовањем и напорним радом помогли да се овогодишњи турнир одржи на најбољи могући начин и да осване у лепшем светлу, јер везе које заједно ширимо и јачамо у овим тешким временима по српски народ морају да буду јаке и нераскидиве - ЗАЈЕДНО СМО ЈАЧИ!

Петровац на Млави, 15. августа 2010. године

ЖИВЕЋЕ КРАЈИНА!

**Пише: Предраг Маринковић,
Хуманитарна Организација “Срби за
Србе”, Београд**

Удруженим снагама у суботу 14. августа 2010. године спроведена је још једна у низу великих хуманитарних акција на подручју српске Крајине. У овом великом заједничком подухвату учествовале су, поред наше, још три братске организације:

Српско друштво Задужбина - Словенија (250€), Хуманитарна Организација Немањићи Тићино - Швајцарска (700€) и Српска Православна Омладина Инсбрук СПОЈИ - Аустрија (300€). Наша организација у овој акцији је учествовала са 2.100€.

На подручју Лике у местима Доњи Лапац, Грачац и Срб помогнуто је девет српских породица са двадесетдвоје

деце узраста до 20 година. Испоручена је помоћ у вредности од преко 3.300€.

За ту своту успели смо да набавимо следећу помоћ:

- 3 шпорета на дрва
- 1 комбиновани шпорет плин/струја
- 2 веш машине
- 2 фрижидера
- 10м³ дрва за огрев
- 1 лежај

Поред главне помоћи, за најмлађе смо обезбедили и књиге о светитељима, најлепше српске басне, приповетке, бајке, школски прибор, друштвене игре, одећу, слаткише, лопте и играчке.

Након вишенедељног планирања, и усклађивања обавеза међу организацијама, договорено је да се акција започне састајањем у Доњем Лапцу у суботу 14. августа у раним јутарњим часовима код нашег домаћина оца Предрага. Представници наше организације су пут започели из Зворника, где смо се

нашли са нашим пријатељима из ХО „Немањићи“ и заједно кренули пут Лике.

Прелепи пејзажи личких брда, пашњака и планина дочекали су нас рано ујутру по уласку на тло Крајине. Нажалост идила је прекинуо низ спаљених и порушених српских кућа које су нас немо посматрале покрај пута, а верујем да када би могле да говоре, рекле би оно што вероватно сви ми знамо. Међу свима нама је остао горак укус у устима због лепоте земље која је вековима била српска, где су наши преци стотинама година чували српство и Православље, а која је сада пушта и препуштена неком другом који је не заслужује.

По доласку у Доњи Лапац убрзо налазимо кућу оца Предрага коме се и овим путем захваљујемо на гостопримству и на великој помоћи приликом организовања и спровођења ове акције у дело. Након краће разраде плана стижу нам и тројица пријатеља из „Задужбине“ и полако се креће на посао. Прва породица коју смо обишли је била породица Трбојевић из Грачаца који се налази на неких сат времена вожње од Доњег Лапца. Двоје деце близанце деветогодишњаке Стефана и Марију одгаја и подиже тетка Гордана заједно са својом мајком. Стицајем околности тетка је за ове малишане и отац и мајка. Као и за већину породица које смо обишли, социјална помоћ представља једини извор прихода и за породицу Трбојевић. За ову породицу смо наменили шпорет на дрва док су дечица добила поклоне у виду играчка, књига и слаткиша.

Након посете породици Трбојевић одлазимо у банку где обављамо уплату за поручену белу технику која ће бити испоручена свим породицама у наредних недељу дана. Пошто нам је преостало још неутрошених средстава, одлазимо у обилазњи мегамаркет где купујемо школски прибор и слаткише за децу.

Пут нас даље води ка месту звучног имена- које само својим именом сведочи који је народ овде живео столећима, а нажалост данас само преживљава- то је место Срб. У Србу нас је дочекала многочлана породица Ђилас која броји шесторо мале деце од најмлађе Слађане (месец ипо дана) преко Мирослава (2 год.), Стевана (3 год.), Радмиле (5 год.), Милице (7 год.) и Предрага (9 год.). Одбор за дочек је био спреман на челу са оцем породице Радиславом и његовом супругом и

малом војском деце која су једна другом до увета, што би се рекло. Ова породица тренутно борави у једном од социјалних станова где проводе већину времена због обавеза деце у школи, док су за време распуста у свом кућерку у оближњем селу. Отац Радислав ради сезонски у комуналном предузећу док се ван сезоне сналази надничењем, односно сечом дрва. Мали Ђиласи су се веома обрадовали нашем посетом, а поготово лоптама и слаткишима које нису испуштали из руку сво време. Ипак и поред све игре увек су будно мотрили на своју најмлађу сестрицу Слађану која је безбрижно спавала у свом кревету. Отац Радислав прави домаћин иако материјално сиромашан, инсистирао је да пред наш долазак испече једно домаће јагње, чиме нам је исказао захвалност за нашу посету и помоћ коју смо му наменили. За ову породицу поред занимања за најмлађе наменили смо и комбиновани шпорет. Након дружења са најмлађима и морам напоменути изврсне јагњетине, пут настављамо даље.

Преостале породице за обилазак и помоћ су се налазиле у Доњем Лапцу и ближој околини. Пред улазак у Доњи Лапац долазимо до куће Милорада и Вере Ковачевић и њихово двоје деце Душана (8 год.) и Наташе (14 год.). Милорад Ковачевић бивши припадник војске Републике Српске Крајине живи доста тешко са својом породицом. Повремена надничења су једини извор прихода. Милорад је на нас све оставио веома позитиван утисак својим чврстим и непоколебљивим ставовима да остане и истраје на свом вековном огњишту и сачува прадедовску веру. За Милорада и његову породицу наменили смо фрижидер и кауч, а за дечицу као и у претходним случајевима књиге, школски прибор, слаткише. И у овој кући смо били дочекани домаћински, онако како само Србин дочекује своје госте. Отац Предраг нас је морао напустити на кратко због приватних обавеза, па смо следеће две породице пронашли уз помоћ Милорада који је кренуо са нама као водич и остао до краја наше акције са нама.

Четврта породица у низу је била породица Рашета. Родитељи Снежана и Милан са синовима Зораном (21 год.), Гораном (20 год.), Лазаром (17 год.) и Наташом (11 год.) живе у веома тешким условима. Социјална помоћ и син Зоран који се бави помало сточарством су једини извори прихода. Болест и немаштина оставили су видне последице на овој породици. Мала Наташа болује од епилепсије, али како смо сазнали од оца Предрага после боравка у једном од наших манастира и читања молитви за оздрављење Божијом вољом напади су престали, а надамо се да ће тако и остати.

Породици Рашета смо наменили шпорет на дрва док су деца добила књиге, слаткише и школски прибор. Најтеже стање смо затекли код породице Бибић. Породица живи у нехуманим условима у две оронуте просторије, где бораве отац Милан који је нервни болесник и неспособан је за рад са супругом Надом и децом Мирјаном (14 год.), Слободаном (16 год.) и малим Иваном (10 год.). Ова породица преживљава од социјалне помоћи и дечијег додатка. Нажалост више од једне веш машине и пратећих занимација за децу нисмо могли да обезбедимо. Уз речи подршке овој породици да издржи опраштамо се и крећемо даље. Долазимо до наших познаница од наше прошле акције бака Милице и њене унуке Миланке (15 год.). Детаљ који сам заборавио да поменем јесте да нам је од Грачаца друштво сво време правила и мала Миланка коју смо тамо купили и повезли до њене куће. За Миланку смо купили мало одеће и поклонили јој једну књигу и мало слаткиша. Главни део помоћи за наше српкиње је било 10м дрва за огрев, које очекујемо да стигне идуће недеље. Такође смо видели и шпорет на дрва који смо им обезбедили прошлога пута и са којим су презадовољни. Иако смо и овде били позивани да се задржимо још и да се почастимо мало, морали смо да одбијемо због недостатка времена. Уз обећање да ћемо се видети Боже здравља опет, настављамо пут даље.

Следећа станица била је породица Љиљак где живе млади супружници Валентина и Стево са троје деце Тијаном (8 год.), Дариом (7 год.) и најмлађим Данијелом (2 год.). Домаћин Стево није био присутан па су нас угостили његова мајка и супруга Валентина као и дечица која су нам правила друштво. Као и остале и ова породица се довија на разне начине како би обезбедила себи живот достојан човека. Бабина скромна пензија, дечији додаток и Стевино надничење су једини извори прихода. Овде су дечица била мало стидљивија док је најживахнији сво време био штенац шарпланинац Рекс који нас је све забављао. Дечица су се наравно као и сва остала највише обрадовала слаткишима и играчкама док ће се млади родитељи засигурно обрадовати новој веш машини коју смо спремили као донацију за њих.

Полако напуштамо ужи круг општине Лапац и крећемо до преостале две породице из плана за помоћ. Пре тога на предлог оца Предрага који нам се опет у међувремену прикључио обилазимо цркву Св. Илије која датира са краја XVIII века и једна је од најстаријих у том крају. За мене посебно интересантно је било јер је први прота у тој цркви по протеривању турака из тих предела био мој презимењак. Црква је највећу штету претрпела након Другог Светског Рата од стране комунистичке пете колоне, а сада уз велики труд оца Предрага полако враћа стари сјај.

Недалеко одатле у селу Небљуси обилазимо породицу Бубало. Родитељи Милан и Јасна ту живе са своја два синчића Радетом (3 год.) и Данијелом (2 год.) као и са Милановим родитељима. Раде и Данијел скоро сигурно у будућности успешни спортисти и надамо

се репрезентативци Србије највише су се обрадовали лопти, коју иако имају још неколико у дворишту нису испуштали из руку. Док је део наше екипе седео са најстаријим члановима фамилије Бубало и разговарао о њиховим текућим проблемима, нас пар је тестирало спортске вештине најмлађих Бубала. Док је лопта била у првом плану код најмлађих, верујемо да ће се исто тако и најстарији чланови ове породице обрадовати шпорету на дрва који смо наменили за њих.

Већ видно исцрпљени али не и са мањком енергије и ентузијазма стижемо до последње породице планиране за посету. Породицу Репац коју чине отац Владимир, мајка Зорица и деца Владана (3 год.) и мали Радован (непуних годину дана) помогли смо са једним фрижидером. Мала Владана једно веома живахно детенце, са чим ће се сложити и сви моји сапутници једноставно није стајала са причом и скакањем док ју је њен мали брат Радован сво време гледао збуњено непунштајући гласа иако је и он био „жртва“ њене живахности, те нам је све то на крају исцрпљујућег дана представљало изузетно комичну ситуацију. Уз срдачне поздраве опраштамо се и са овом породицом и приводимо акцију крају.

Као што је био добар домаћин током целе акције отац Предраг у том духу и завршава дружење са нама у једном пријатном ресторану надомак Бихаћа. Сви срећни јер смо завршили све што је било планирано уз опуштenu атмосферу и пријатну вечеру приводимо и званично акцију крају. Растајемо се уз обећања да ћемо одржавати редован контакт и уз Божију помоћ правити још оваквих акција. Желео бих да напишем и да ми је неиз-мерно драго што су поред финан-сијског учешћа друштво и на самом терену правила браћа из „Задужбине“ и „Немањића“.

Положај српскога народа у Крајини остаје и даље критично тежак. Као и на Косову и Метохији наш народ је веома угрожен и на подручју Крајине, изложен разним врстама шиканирања и немогућности добијања адекватног запослења. Крајина се не налази хиљадама километара удаљена од Србије, а још мање од Републике Српске, Словеније, Црне Горе...Није на крају света, и свако од нас/вас може обићи макар по једну породицу у Српској Крајини. Улијмо подршку барем својим присуством тим јунацима који су решили да се врате и опстану на својој/нашој дедовини. Пробудимо се и покренимо јер није само Косово-Србија!

ЖИВЕЋЕ КРАЈИНА!

ХУМАНИТАРНА ПОМОЋ ЗА СПЦО КУЗМИН

Пише: Иван Ивковић, главни представник СПОЈИ-а у Србији

У понедељак 23.08.2010. лета Господњег успешно је спроведена још једна хуманитарна акција у организацији браће и сестара СПОЈИ. Овог пута помоћ је упућена у сремско насеље Кузмин, у циљу изградње парохијског дома, где је планирана изградња црквене сале и библиотеке.

После срдачне добродошлице у црквеној порти петочлана делегација нашег удружења, посетила је стовариште грађевинског материјала “Код Чаруге”, где је у присуству пароха Оца Бранка Цабунца извршена примопредаја хуманитарне новчане помоћи у износу од 15.600 РСД, који сууплаћени за снабдевање грађевинског материјала (цемент и мултибат).

Дружење и упознавање са члановима парохијске заједнице

(која је посебно заслужна за остваривање овог благочестивог дела), на челу са председником господином Зораном Пањковићем је настављено у порти.

Размењена су мишљења и искуства, остварена су нова познанства међу браћом и сестрама у Христу, све са надом на даљу сарадњу и учвршћивање братских односа.

Хвала Богу и људима који су дали свој допринос, своју лепту, и нека би дао Господ да ово и још многа дела љубави и добре воље буду Њему на славу, а нама на спасење.

ПОМОЋ МАЛОМ ДАВИДУ ИЗ ОБРЕНОВЦА

Пише: Српска Православна Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

Чланови Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И су путем емисије “Квадратура Круга” на РТС-у сазнали о случају малог Давида, једанаестогодишњег дечака из Обреновца, који живи сам са својом болесном мајком Славицом Јовановић и баком и свакодневно поред школских обавеза брине о њима.

Чланови “Споји” јако дирнути овом причом о малом Давиду, осетили су јаку моралну и људску обавезу да помогну овим људима.

Одлучено је да се одвоје 150€ од средстава која су прикупљана током прве половине 2010. године и да тај новац уплате на жиро рачун Славице Јовановић, мајке малог Давида. Чланови Споји-а који живе у Србији, то су успешно обавили, а уз то су прикупили и

скромну помоћ која је садржавала робу за хигијенске потребе, ранац са школским прибором за предстојећу школску годину, књиге и животне намирнице.

Споменута сакупљена помоћ је послата 31. августа 2010. године поштом до новог дома Јовановића у Обреновцу - успешно је стигла, тако да се надамо да ће им бар мало помоћи у наредном периоду заједно са новчаном помоћу која је уплаћена на жиро рачун!

Малом Давиду и његовој мами и баки желимо свако добро од Господа и поручујемо да могу увек рачунати на нашу помоћ, кад год она буде потребна!!!

ПОНОВО ЗАЈЕДНО НА СВЕТОЈ СРПСКОЈ ЗЕМЉИ

Пише: Хуманитарна Организација “Срби за Србе”, Београд

НЕМА ПРЕДАЈЕ! Ово су за Косметске Србе две веома велике и тешке речи. Тешко је било којим речима и сликом описати како је тим људима и колико снаге и воље је њима потребно да би се држали ове паролe и опстали на својим огњиштима на Космету. У заједничкој акцији Хуманитарне организације Срби за Србе, Х.О. Срби за Србе из САД (\$1.000), Српске Православне Омладине Инсбрук - СПОЈИ из Аустрије (300€), организације Радости Моја из Немачке (620€), форума Српска Елита, Православне браће из Русије и

Грчке, и многих пријатеља организације из Србије а у склопу наше осме посете на Космету поново у општини Штрпце помогли шест српских породица, народну кухињу и основну школу Свети Сава у вредности од 2.800 евра.

Четири представника СЗС-а из Београда уз помоћ наших великих пријатеља из организације ХО “Мајка девет Југовића” кренули пут Штрпца и Шар планине рано ујутру 25. септембра. Прва породица коју смо у овој акцији посетили су брат и сестра Горан и Љубичица Илић из села Борзане. У трошној кући у којој сада живе сами и ако обоје болесни и без икаквих примања примили су нас и покушали да нам објасне како опстају и како преживљавају иако немају ни динара било какве помоћи. Горану и Љубичици смо обезбедили једнократну помоћ у виду једног кревета и фрижидера који ће им привремено олакшати свакодневне животне потребе.

Пут настављамо ка селу Врбештица где посећујемо седмочлану породицу Милосављевић. Отац Душан и мајка Планинка и њихових пет ћерки Милена (22),

Сања (21), Маја (18), Наташа (18) и Сандра (8) живе без икаквих примања а засигурно највећи проблем им представља набавка неопходних лекова за кћерку Наташу која болује од епилепсије. Милосављевићима смо као и Илићима обезбедили помоћ куповином једног кревета и фрижидера.

Село Беревце и породицу Антић са четворо деце - Дарко (10), Марко (8), Стефан (6) и Виткор (4) посећујемо трећу по реду. У дому Антића се мало дуже задржавамо где смо ушли у причу са оцем који тренутно обрађује туђу земљу и тако зарађује за живот. Отац Антића има и своју њиву на којој смо се договорили да покуша да направи штале, а да ћемо ми у некој нашој наредној акцији покушати да им обезбедимо нешто од стоке како би сами могли да се издржавају. До тада обезбеђујемо Антићима једну веш машину и кревет.

У кући Станојевић Голуба у селу Севце посећујемо следећу породицу са петоро деце: Душан (13), Николета (11), Вељко (8), Дејан (7) и Давид (3). Глава породице није био код куће али смо у причу са његовом супругом сазнали да отац по цео дан ради на надницама, да они имају две краве и да су исто тако без икаквих примања и пошто им је укинута дечија додатак једва састављају крај са крајем и живе у веома старој и трошној кући. Пошто у кући са њима живе и родитељи Голуба Станојевића одлучујемо се за куповину 2 кревета и фрижидера овој породици.

Претпоследња породица у селу Вича, Милосављевић броји 5 чланова од којих су троје деце: Милијана (23), Јелена (19) и Милош (18) и сво троје добри ћаци. Најстарија Милијана завршила је правну школу и хтела да настави школовање али за то једноставно нема услова, а отац породице је већ 4 месеца у Београду где ради у једној приватној фирми, али му нису дали плату већ 3 месеца. Одлучили смо да ову породицу помогнемо куповином фрижидера и веш машине.

Најтежа прича која је све нас јако потресла и оставила снажан утисак јесте прича породице Миленковић из Сушића. Петоро браће Драгиша (30), Радиша (29), Славиша (25), Ивица (22) и Александар (19) живе сами. Отац им је преминуо, а мајка се тренутно лечи у психијатријској болници и да несрећа буде још већа пре пар месеци сестра им је извршила самоубиство. Веома веома тешка ситуација и мучна атмосфера у кући Миленковића који су нас дочекали са сузама у очима никог не би могла да остави равнодушним. Једва изговарајући речи договарамо се са њима да им овај пут помогнемо куповином два кревета. После напуштања њихове куће одлучујемо се да их снабдемо основним животним намирницама како би им ако је то икако могуће бар на кратко олакшали живот.

У повратку из села Сушиће свраћамо до породице Симновић из Горње Битине којој је наша организација у Божићној акцији ове године купила краву. На наше одушевљење не само да је крава ту него је ту и мало теле! Ова породица вредно ради и прави су пример да је ова донација била пун погодак! У повратку ка Грачаници, а у договору са представницима Х.О. "Мајка девет Југовића" одлучујемо да поред већ намењене помоћи купимо и фрижидер за пекару у месту Прековце, као и ел. шпорет и бојлер за О.Ш. Свети Сава у месту Паралову.

Укупна помоћ за породице:

7 кревета
2 веш машине
4 фрижидера
12.577 динара за намирнице

За народну кухињу и школу:

1 фрижидер
1 ел. шпорет
1 бојлер

Укупно:

7 кревета
2 веш машине
5 фрижидера
1 ел. шпорет
1 бојлер
12.577 динара за намирнице

Нажалост, чини нам се да је ситуација у енклавама на Косову и Метохији све гора! Дечији додаци и социјална помоћ се укидају, расте број корисника народних кухиња, шиптарске власти укидају Србима сваки вид комуникације (завршна акција прекидања телефонских линија се одиграва у тренутку писања ових редова). Из дана у дан све је мање наде у опстанак српског народа

на Космету, док су у остатку Србије тренутно прече неке друге изопачене друштвене теме и догађаји. Надамо се да ће се успавана и погрешно усмерена енергија српског народа ускоро пробудити и тиме омогућити прост биолошки опстанак српског народа.

КОСМЕТ ЈЕ СРБИЈА - НЕМА ПРЕДАЈЕ!

ПИСМО ПОДРШКЕ 30.09.2010.

Након наше Осме велике хуманитарне акције на светој српској земљи косовској, стигле су нам честитке и писма, од којих објављујемо ово: У каљ и беду у који нас утераше сви белосветски пробисвети, сад кад је коначно и држава дигла руке од своје прапостојбине и свога народа на Косову, утјеха и понос је ова велика акција васколиког српства расејаног диљем планете коју организовасте на Космету. СРБИ (из Чикага), Радости моја (Немачка), СПОЈИ (Аустрија), Православна Браћа Грци (Норвешка), Србоси (Канада), и све остале племените душе, који помогасте овим младим

Београдским херојима да се вину у Штрпце, на Шар планину - ХВАЛА. И та туга у очима, али и пркос српских малишана које обиђосте и помогасте, и то њихово изгубљено детињство, младост и спокојну будућност, а не знају мученици која их у животу голгота и пострадања очекују, враћају нам веру, да само овако, јединствени, можемо браћо Срби и МОРАМО помоћи своме роду. Боже спаси и чувај све СРБЕ за СРБЕ. Имали сте се и рашта родити.

ТРЕЋА ГЕНЕРАЛНА СКУПШТИНА

Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПОЈИ

У суботу 2. октобра 2010. године са почетком у 17 часова у Инсбруку одржана је трећа генерална Скупштина Српске Православне Омладине Инсбрук - СПОЈИ. За ово вече предвиђена су два дела - први део је био информативног садржаја, а за други део вечери је припремљена пројекција докумантарна-играног филма "Крушедол - петсто година у дванаест слика". Трећа генерална Скупштина СПОЈИ-а је отворена заједничком молитвом и речима пароха

протонамесника оца Видослава (Вујасин) који је поздравио чланове Споји-а, пријатеље удружења и остале госте. Затим је реч предата господину Миће Пантићу, најстаријем члану српског патриотског удружења "Свети Владика Николај" из Инсбрука, који се захвалио на позиву омладинаца и пожелио успешно вече, као и успешан рад удружења у будућности.

Након уводних речи од стране присутних гостију, са планираним програмом кренуо је председник омладинског удружења СПОЈИ, Владимир Влајић, који је такође све присутне поздравио и захвалио им се на пожртвовању, времену и доласку. Пренети су поздрави братских удружења и пријатеља омладинског удружења СПОЈИ који су своје поздраве упутили из свих крајева света, као на пример из далеке Канаде и Аустралије, многих земаља Европе и наравно из

Србије, Косова и Метохије и свих српских земаља. Након поздрава, представљене су активности из периода од јула до септембра 2010. године, као и текући пројекти и будуће активности Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И. Такође су представљени и разни видео-извештаји, као и нова Управа која је изабрана 18.09.2010, а посебну радост код свих присутних су изазвали промотивни спотови Споји-а који представљају рад нашег удружења које ради на три поља: просветном, друштвеном и хуманитарном пољу.

Након првог дела уследила је кратка пауза коју су сви присутни искористили за кратак предах, освежење и дружење, како би што боље кренули ка другом делу вечери.

Протоколом предвиђено је било да се пројектира докумантарно-играни филм о манастиру Крушедол, који би се тематски идеално уклопио у трећу генералну Скупштину, пошто је било и информација о прошлом периоду када су чланови Споји-а посетили манастир Крушедол на Фрушкој Гори, међутим као јако млади, али нипошто мање флексибилни људи међу члановима Споји-а развила се јако конструктивна и дужа дискусија о актуелној ситуацији у Србији, односима између Срба у матици и Срба у расејању и како би требали на најпозитивнији начин промовисати своју земљу и свој

народ у свету, тако да је предвиђена пројекција филма "Крушедол - петсто година у дванаест слика" померена за једно будуће дружење (термин ће на време бити познат)

Вече је приведено крају дружењем након већ поменутих дискусија, а сви присутни чланови и пријатељи Српске Православне Омладине Инсбрук - СПО(Ј)И исказали су своје задовољство, као и да је трећа генерална Скупштина јако добро успела, нагласујући да са нестрпљењем дочекују следећи сусрет уз наду да ћемо се окупити у што већем броју!

ПРИКУПЉАЊЕ ХУМАНИТАРНЕ ПОМОЋИ У ФУИГЕНУ

Пише: Српска Православна Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

У суботу 09.10.2010. чланови СПОЈИ-а кренули су ка месту Фиген (Fügen) у покрајини Тирол, које је удаљено око 50 километара од Инсбрука. Кренули су на фолклоријаду чији је организатор био КСК "Петар Кочић" из истоименог места, како би на информативно-хуманитарном штанду СПОЈИ-а прикупљали добровољне хуманитарне новчане прилоге за српски народ на територији бивше Југославије!

Чланови СПОЈИ од организатора и домаћина КСК "Петар Кочић" су примљени веома пријатно и одмах након доласка у Фиген где је у градској сали одржана фолклоријада, започели су постављање штанда, како би све било максимално припремљено за сам почетак манифестације која је окупила неколико српских културно уметничких друштава из целе Аустрије, а такође и регионалне аустријске фолклораше који су представили традиционалне локалне игре, тако

да је ова манифестација била веома позитивна и по интеграционом аспекту.

На штанду СПОЈИ-а представљени су извештаји са досадашњих хуманитарних акција, било је информација о удружењу, а најважнија је била могућност да се добровољним донацијама помогне српском народу на просторима бивше Југославије! Такође на штанду: часописи Двери Српских, дискови Ненада Матића, репера из Крагујевца и члана СПОЈИ, као и мајице из колекције мајица омладинског удружења из Инсбрука. Интересантно је напоменути да је ова манифестација започета како и доликује православним Србима - са заједничком молитвом коју је заједно са свим присутнима ка Господу упутио Јереј Александар Столић. Након заједничке молитве кренула је и процедура отварања фолклоријаде, када се посетиоцима као први обратио председник КСК "Петар Кочић" господин Гојко Савић, који је свима пожелео опуштено и лепо вече, затим председник Савеза Срба у Аустрији господин Драгиша Васиљевић, који је поздравио све присутне и такође им пожелео свако добро, као и градоначелник места Фиген, који је са задовољством прихватио ову манифестацију ради још боље сарадње аустријског и српског народа и ради међусобног упознавања култура ових народа. СПОЈИ је на отварању фолклоријаде

такође представљено као јако младо, активно и ново удружење, пред којем лежи будућност за очување српског идентитета на овим просторима.

Можемо рећи да је те суботе све кренуло како треба, а уз велики труд и пожртвовање на крају је сакупљена скромна новчана помоћ од 171,50€ за српску децу и српски народ у Републици Српској Крајини, Босни, Србији, Косову и Метохији и свих српских земаља, која је у склопу следећих хуманитарних акција уручена онима којима је најпотребнија!

Српска Православна Омладина Инсбрук овом приликом се у име свих оних којима је потребна помоћ још једном захваљује свим донаторима ове вечери и позива их да и убудуће помажу српској деци и српском народу!

АНТИФАШИСТИЧКА ШЕТЊА КРОЗ ИНСБРУК

Пише: Српска Православна Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

"Антифашистичка шетња" коју је организовао "Renner-Institut" из Инсбрука, а на коју је позвана Српска Православна Омладина Инсбрук, као активни учесник одржана је у суботу 6. новембра 2010. године.

Циљ ове "Антифашистичке шетње" су борба против фашизма, као и подсећање великог страдања свих жртава које су дале свој живот у погрому 9.11.1938. године и свим жртвама Другог Светског рата у Инсбруку и одавање почаст и истим тим жртвама, међу којима су били Јевреји, Срби, Роми и други народи који су устали против нацизма и фашизма за време Другог Светског рата.

Шетњу ове године предводио је Марко Милорадовић, члан нашег удружења, који је све учеснике и грађане Инсбрука водио на најважнија места на којима је

страдао недужан народ као и противници против нацизма и фашизма за време Другог Светског рата у Инсбруку.

Шетња је започета окупљањем у 15 часова испред синагоге (Sillgasse 15) у Инсбруку, где су сви присутни имали могућност да чују најважније податке о том месту као и званично отварање шетње. Затим је маса људи кренула ка следећим најважнијим тачкама антифашистичке шетње кроз Инсбрук, а посећени су: раскрсница улица Адамгасе (Adamgasse) и Салурнерштрасе (Salurnerstrasse), где су учесници чули најинтересантније чињенице о згради Адамгасе 9 и Салурнерштрасе 3 у којим су страдале недужне јеврејске породице - следећа станица био је плато испред скупштине града Инсбрука на којем стоји спомен обележај страдалом народу Другог Светског рата у главном граду покрајине Тирол.

Затим се застало испред највећег тржног центра "Kaufhaus Tyrol" који је играо важну улогу за време Другог Светског рата и у којем је постављена спомен плоча страдалим у Другом Светском рату.

Након спомен плоче у споменутом тржном центру сви су се заједно упутили ка једној од најпосећенијих улица града Инсбрука - Анихштрасе (Anichstrasse) - где су застали испред зграде број 24. На овом месту председник Српске Православне Омладине Инсбрука, Владимир Влајић одржао је кратко предавање о једној жени, Аустријанки, која је 1891 рођена у овом граду и живела у овој згради од 1972. до 1978. када је преминула. За време Другог Светског рата из усташких логора спасила је 12.000 већином српске деце, међу којима је било и јеврејске и ромске деце - њено име је Диана Будисављевић, а њено дело је можда и највеће хумано дело за време Другог Светског рата, било је прећутано и није се скоро ништа чуло о томе. Тога несме бити, јер је ова херојина

просто заслужила да се њено име спомиње у историјским књигама, а њено дело мора бити одржано у сећању заувек!

Кратко предавање председника СПОЈИ-а поздрављено је великим одушевљењем и аплаузом од стране грађана Инсбрука који су учествовали у шетњи, а по изразу њихових лица могло се видети да је већина учесника први пут чуло за име Диане Будисављевић и њено дело.

Дакле учесници су упознати са адресом и зградом у којој је живела једна од највећих бораца за правду за време Другог Светског рата, а затим се кренуло ка ареалу болнице града Инсбрука на којем су посећени споменици "Против заборава" и "Пет књига Мојсија", након чега је додирнута последња тачка овогодишње "Антифашистичке шетње" - западно гробље града Инсбрука на којем су посећени споменици страдалих жртава Другог Светског рата у Тироли, а са тим чином је и успешно одрађена "Антифашистичка шетња" кроз Инсбрук за 2010. годину.

Желимо посебно напоменути да је ово доказ да се сваке године требамо сећати жртава великог рата и требамо бити свесни да нас ова шетња треба спајати и никако несме да нас раздвоји - када кажемо НАС мислимо поготово на Јеврејски и Српски народ који су заједно страдали у логорима у другом светском рату и тако деле исту судбину, али такође и са Аустријским народом са којим живимо на овим просторима у

њиховој држави, а који је у својим редовима такође имао борце против фашизма и нацизма, а Диана Будисављевић је заправо највећи доказ!

Што се тиче Диане Будисављевић и њеног великог доброг дела, које је до сада било скоро непознато широј јавности у Инсбруку, овом шетњом започет је процес против заборава овог великог дела, а уз то је покренута "градња мостова" између српског и аустријског народа на овим просторима, које управо Диана Будисављевић спаја - жена аустријског порекла, која је спасила 12.000 већином српске деце из усташких логора за време Другог Светског рата!

**ДА СЕ НИКАД НЕ ПОНОВИ
+СМРТ ФАШИЗМУ+**

ИСТОРИЈА И РАСПАД ЈУГОСЛАВИЈЕ

**Пише: Српска Православна
Омладина Инсбрук - СПОЈИ**

У суботу 13.11.2010. године одржано је предавање на тему "Историја и распад Југославије" са пројекцијом филма "Некад браћа" (Once Brothers) у организацији Српске Православне Омладине Инсбрук - СПОЈИ.

Предавање је одржано у просторијама Бухгалерије, а предавач је био пуноправни члан СПОЈИ и један од најуспешнијих младих Срба у Аустрији, Марко Милорадовић.

На предавању које је иначе било и прво предавање у организацији "Споји" на немачком језику, учествовали су аустријски и српски пријатељи омладинског удружења, као и чланови и остали заинтересовани грађани Инсбрука.

Након увода председника "Споји" Владимира Влајића, који је поздравио све присутне и захвалио им се на поштовању, подршци и свом доласку, реч је предата Марку Милорадовићу који је наставио са главним предавањем ове вечери.

Пошто су реакције након предавања биле заиста јако позитивне од стране аустријских и српских гостију можемо рећи да је Марко Милорадовић одрадио једно од најбољих предавања у организацији нашег удружења. Предавач је успео на јако објективан начин да свим присутним гостима приближи и дочара историју Југославије од свог оснивања до коначног распада и то у најјаснијем смислу, тако да су ове вечери стварно сви присутни научили нешто о тој мрачној историји нашег народа.

Директно после предавања развила се краћа, али и конструктивна дискусија на тему предавања у којој су већина присутних учествовали и заједно размотрили постављена питања, након чега су сви учесници себи приуштили краћу паузу у којој су имали прилике за додатно дружење и освежење.

Одрађена је пауза, а после паузе и пројекција филма "Некад браћа" (Once Brothers) која се идеално уклопила у концепт вечери, зато што се ради о првом документарном филму који на заиста објективан начин прича о распаду Југославије, а такође и о пријатељству Владе Дивца и Дражена Петровића, које је рат растурио. Ове вечери мала сала у Бухгалерији је била испуњена до последњег места, били су аустријски и српски пријатељи нашег удружења, сви су били јако добро расположени, а уз то су и нешто ново научили, тако да можемо рећи да смо ове вечери српски народ изнова представили у најбољем светлу и да смо тако учинили још један корак напред на дугом путу исправљања искривљеног рама са сликом Србије на овим просторима.

Са ове вечери желимо послати поруку да ми као

православни хришћани сваког дана и у свакој ситуацији требамо ширити толеранцију и да на један леп и фин начин сарађујемо са осталим добро-намерним људима, а да као људи здравог разума никад више недопустимо да нас нечија политика изманипулише и да тако све прихватимо слепим очима, већ морамо почети да преиспитавамо све што нам се сервира и да мислимо својом главом!

Недеља, 14.11.2010. године

Један део чланова Српске Православне Омладине Инсбрук је следећег дана у недељу на дан Козме и Дамјана присуствовао заједничкој молитви за здравље, заједничком једногодишњем парастосу Патријарху Павлу у СПЦ у Инсбруку.

После Свете Литургије СПЦО Инсбрук сакупљена је и новчана помоћ за браћу и сестре у Краљеву, која је у понедељак 15. новембра одмах послата, како би што брже помогли српском народу који је угрожен од земљотреса.

Српска Православна Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И је из својих хуманитарних средстава издвојила новчану помоћ од 170€!

ТУРНЕЈА ДОКУМЕНТАРНОГ ФИЛМА "СРБИ - НАРОД КОЈИ НЕСТАЈЕ"

Пише: Српска Православна Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

Турнеја пројекције документарног филма "Срби - народ који нестаје" из продукције Фондације "Пријатељ Божији" из Канаде, која је договорена у мају ове године на Сабору српских братских удружења из средње Европе започета је у четвртак 25. новембра 2010. у Љубљани код Српског Друштва "Задужбина", да би два дана касније у суботу 27. новембра била настављена у Инсбруку у организацији удружења СПОЈИ, а ако Бог да наставиће се почетком децембра код братске Хуманитарне Организације "Срби за Србе" у Бечу и Берну.

Посетиоци у Љубљани и у Инсбруку су имали прилику да се упознају са катастрофалном демографском стварношћу српске државе и народа. Сведочанство, које открива тужну истину да је српски народ на прагу

свог историјског нестајања. Србија је данас земља старости, земља у којој је старачко роптање све гласније, а дечија граја све тиша и нечујнија.

Поред поменутог документарног филма, посетиоци у Инсбруку, као и Љубљани су имали прилике да виде видео-запис о породици Рогуља за коју се спрема хуманитарна помоћ неколико братских удружења из средње Европе и у којој ће учествовати и Српска Православна Омладина Инсбрук - СПОЈИ.

Овде желимо напоменути да су чланови СПОЈИ, као представници свог удружења из Инсбрука у четвртак 25. новембра 2010. отпутовали у око 600 километара удаљену Љубљану, како би пружили братску подршку свом братском удружењу СД "Задужбина" на почетку турнеје овог филма и како би заједно ширили слогу и саборност у нашем народу и тако мотивисали и остале младе Србе да крену тим путем. Што се пројекције филма у Инсбруку тиче, желимо напоменути да је било углавном младих људи, дакле омладинаца, које је документарни филм "Срби - народ који нестаје", као и видео-запис о породици Рогуља јако дирнуо.

Такође је важно навести да је мања присутна група омладинаца, чији је просек старости те вечери био 17,5 година, у позитивном смислу умела да искористи мањи број посетилаца, како би се више времена посветило детаљима из филма, које су они у заједничком духу размотрили и тако заједничким снагама научили нешто ново о свом народу.

Након обављене пројекције филма омладинци су својим скроним прилозима по њиховим ђачким и студентским могућностима на штанду за прикупљање добровољних донација заједно сакупили 61,57€ што

се може назвати малим успехом, ако се узме у обзир просечна старост од 17,5 година по посетиоцу те вечери!

Српска Православна Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И се још једном захваљује браћи из СД "Задужбина" на гостопримству, као и свим донаторима и посетиоцима на указаном поверењу и подршци!

+ ЗАЈЕДНО СМО ЈАЧИ +

СВЕТА ЛИТУРГИЈА

Пише: Српска Православна Омладина Инсбрук - СПО(Ј)И

У суботу 11. децембра 2010. године успешно је одржана завршна акција СПОЈИ-а за 2010. годину!

Акција је била подељена у три дела: први део и уједно почетак акције представљало је предавање на тему "Света Литургија" које је одржано у просторијама Бухгалери (Buchgalerie) у Инсбруку, а други и трећи део су представљали заједничко учешће на вечерњој служби, као и практични део предавања у Српској Православној Цркви у Инсбруку.

Предавач за ово вече био је главни и уједно једини парох у Инсбруку, отац Видослав Вујасин, који је прихватио предлог Српске Православне Омладине Инсбрук да управо он предаје о Светој Литургији, као духовни отац наше омладине.

Просторије у Бухгалерији биле су јако добро попуњене и то углавном веома младим људима - члановима, пријатељима и осталим подржаваоцима СПОЈИ-а, који су са великим заинтересовањем пратили речи оца Видослава.

Било је и интересантних питања и кратке дискусије на тему предавања, која се развила при крају предавања, а одмах након тога је на хуманитарном штанду сакупљена скромна помоћ од 125€ за малу девојчицу Звездану из Панчева, која има 6 година и која је оболела од "Батенове" болести (више о случају Звездане: <http://www.zvezdana.rs/indexCir.htm>).

Помоћ за малу Звездану сакупљали смо све до 18. децембра 2010. године, а онда смо сав прикупљен новац допремили до Панчева и мале Звездане, којој је та помоћ и те како потребна, али више о томе у следећем броју часописа СПОЈИ! ...

Након предавања су се сви присутни заједно упутили до СПЦ у Инсбруку, која је отприлике удаљена 20 минута пешачења од просторија Бухгалери (Buchgalerie).

Тамо су заједно учествовали на вечерњој служби, а након тога је уследио и практични део, када је отац Видослав свим присутнима објаснио симболику коју имају разни симболи у нашој Цркви, а наравно било је простора и за питања!

Са овом успешно одрађеном акцијом 2010. година је у Инсбруку приведена самом крају, тако да су чланови СПОЈИ-а своје активности усмерили на територије бивше Југославије где су однели разне хуманитарне помоћи и имале и друштвених активности!

Српска Православна Омладина Инсбрук - СПОЈИ се још једном захваљује свим члановима, пријатељима и подржаваоцима на поверењу, подршци и искреном поштовању које су им пружили током 2010. године!

+КАКО РАДИЛИ ТАКО НАМ ГОСПОД БОГ ПОМОГАО+

ИНТЕРВЈУ

ВИЗИЈА БЕЗ ЦИЉА ЈЕ МРТВА ВИЗИЈА

Интервју за Српску Мрежу -
26. јуна 2010. године

У отаџбини се често објављују резултати анкета у којима млади људи у Србији једва чекају да напусте своју земљу и оду у "бели свет". Обзиром да припадате младим Србима који живе у Аустрији, како гледате на овакве феномене?

СПОЈИ: Један од актуелних проблема Србије, јесте "одлив мозгова". То видимо најалост као тренутно неизбежну ситуацију у Србији, чија Влада не преузима одговорност за овај проблем или не чини довољно како би омогућила тим младим амбициозним људима да остану у Србији и раде у својој струци или да се даље школују у својој земљи. С једне стране видимо младе, јако амбициозне људе, који су жељни успеха и бољег живота, а с друге стране видимо тешку ситуацију у земљи и којој је просто немогуће напредовати.

Српска православна омладина Инсбрук основана је прошле године. Како сте дошли на идеју о оснивању једног оваквог удружења?

СПОЈИ: У децембру 2008. смо нас деветорица другара заједно гледали дневник, видели смо вести о лошем стању Срба на Космету, дошли смо до закључка да наша држава премало подржава наш напаћени народ и да им ми морамо помоћи колико можемо. С друге

стране постоје доста младих у Инсбруку и покрајини Тирол који не знају ништа о свом језику и писму, о својој историји, о својим великанима и сличног. Уз то у Инсбруку није владала добра атмосфера међу Србима и није било сложне и позитивне промоције наше земље. Из тих разлога смо желели да помогнемо свом народу у сваком погледу, у хуманитарном смислу, просветном, али и у друштвеном смислу, иако смо јако млади, а највероватније и једно од најмлађих српских удружења на свету (просечна старост унутар управе је 18, 5 година). Затим је дошао 12. 04. 2009. када смо добили благослов Владике Константина, а све остало је кренуло са Божијим благословом.

Шта вас је мотивисало да се придружите Српској мрежи?

СПОЈИ: Ми смо "Српску Мрежу" схватили и даље је схватамо као први покрет у коме се скреће пажња на побољшање српских особина, например побољшање слоге нашег народа. Видимо "Српску Мрежу" као могућност да помогнемо једни другима, да учимо једни од других, да се упознајемо и спајамо са другим српским организацијама и удружењима, али и као обавезу да морамо заједно сарађивати и тако пробудимо слогу у нашем успаваном народу. Почевши у малом кругу, па на даље, корак по корак до већих циљева. То нас је мотивисало да се придружимо "Српској Мрежи".

Организовали сте више хуманитарних акција међу којима и помоћ за Косово и Метохију. Какви су услови у којима радите и прикупљате помоћ?

СПОЈИ: Услови у којима радимо су прилично тешки, пошто као млади студенти, ђаци или као млади радници имамо неколицину личних обавеза и јако

мало слободног времена. Сваки део слободног времена пробамо искористити за рад у удружењу, али можемо рећи да на огромна љубав према своме народу и отаџбини олакшава посао. Што се тиче прикупљања хуманитарних средстава имамо јако тешку мисију пред собом, зато што су Срби који живе на овим просторима често били изневерени када су у питању хуманитарне акције, тако да већина Срба одустаје од донирања средстава. Али морамо и то навести, да је један велики број нашег народа препознао у нама младе, талентоване и мотивисане људе који се истински залажу за своју земљу и због тога нам помажу колико могу. Сваку прилику која нам се отвори пробамо да искористимо за прикупљање хуманитарних средстава, тако да организујемо или учествујемо на разним манифестацијама, фолклоријадама, турнирима, предавањима на којима прикупљамо хуманитарна средства за наш народ где год био у невољи, а помажу

нам и Аустријски суграђани као што је на пример био случај приликом наше прве хуманитарне акције на Космету.

Приближавамо се одржавању четвртог Сабора Српске мреже и уједно десетом Сабору српске омладине, који ће овог пута бити организован у Београду. Каква су ваша очекивања од овог највећег и јединственог сусрета српских родољубивих организација?

СПОЈИ: Предстојећи Сабор сматрамо као једну јако позитивну ствар коју требамо одржавати из године у годину. Очекујемо нова познанства, дружења и нове акције у будућности, али сматрамо да је најважније да на Сабор одемо са једним заједничким циљем и да тај циљ буде јасно постављен од стране организатора, зато што сматрамо да идеје без циљева не воде никуда - визија без циља је мртва визија.

СПОЈИ - СРПСКА ОМЛАДИНА ДИЈАСПОРЕ ЗА СРБЕ

Интервју за магазин "Видовдан" из Београда -
29. септембра 2010. године

Данас је много оних који се реторички боре за своје народ а мало оних који то на делу практично показују. Редак и позитиван пример је организација Српске Православне Омладине Инсбрук - "Споји" и њен председник Владимир Влајић који организују помоћ угроженим Србима. О томе како је дошло до оснивања овог удружења говори његов председник.

СПОЈИ: Све је почело једне зимске вечери у децембру 2008. године када смо нас деветорица, каснијих оснивача, заједно гледали дневник. Тада смо преко вести сазнали о дубини тешкоћа са којима се суочавају Срби на Косову и Метохији и закључили да наша држава премало подржава наш страдални народ и

да нам је дужност да им помогнемо колико можемо. Уследила су три месеца током којих смо покушали да дођемо до решења на који начин да реализујемо помоћ српском народу на Космету.

Размишљали смо о оснивању хуманитарну организацију, обичаног клуба или да наше сабрање организујемо у неком другом облику! Знали смо да у Инсбруку и целој покрајини Тирол постоје превише младих Срба и Српкиња који не знају готово ништа о свом језику и писму. О својој историји, традицији, православној вери, народним великанима и сличног. Уз то у Инсбруку није владала хармонична атмосфера међу Србима. Није било слоге, недостајао је млад и организован патриотски корпус који се истински бори за праве вредности, тако да није било ни позитивне промоције наше земље.

Прерачунали смо како где се треба залагати. Обратили смо се нашем духовном оцу у Инсбруку и на крају дошли до решења да оснујемо омладинско удружење које ће бити активно на просветном, друштвеном и хуманитарном пољу. Дакле, можемо рећи једна НВО која ће се залагати за добробит свог народа. Иако су оснивачи јако млади и представљају можда и једно од најмлађих српских удружења на свету, јер је просечна старост унутар Управе 18,5 година. Управо та младост

и енергија нам је улила наду да се Србија и српски народ могу надати успешној будућности. Сигурни смо да широм света постоје јако перспективни и успешни млади Срби који ће једног дана представљати нашу земљу.

Затим је уследио 12. 04. 2009. када смо на велики православни празник Цвети добили благослов Епископа Средњоевропског Константина у Српској православној Цркви у Инсбруку, а све остало је кренуло са Божијим благословом.

Видовдан: Које сте хуманитарне акције до сада одрадили и како изгледају планови будућих акција?

СПОЈИ: Када је реч о хуманитарном пољу можемо рећи да се све своди на хуманитарне акције. Највећу пажњу посвећујемо српском народу на Космету, али такође помажемо Србима у Крајини, Босни, широм Србије и свуда у свету где је потребна помоћ нашем народу. Наравно, као хришћани смо спремни да помогнемо и другим народима којима је потребна помоћ, али смо природно окренути нашем народу, јер ко ће нам помоћи ако ми не помогнемо сами себи!

Што се тиче досадашњих хуманитарних акција успешно смо одрадили неколико већих и мањих акција за непуних годину и по дана. Са досадашњим акцијама помоћ је пристигла у руке српске деце и српског народа у Крајини, у Републици Српској, на Космету и широм Србије. Такође смо помогли и једној девојчици аустријског порекла која је оболела од тешке болести. Када већ причамо о хуманитарном раду, сматрамо да су две од наших досадашњих хуманитарних акција биле од велике важности: Овде је реч о нашој првој акцији која је спроведена у дело 13. августа 2009. године у сарадњи са Црвеним крстом из Петровца на Млави и са братијом из манастира Високи Дечани. Тада смо српској деци и народу на Косову и Метохији уручили помоћ од 50 школских ранчева са школским прибором. Исто тако деца су добила помоћ у виду нове одеће у вредности од 15.000€ коју нам је поклонила аустријска фирма "Bellutti Planen" из Инсбрука. Можемо слободно рећи да је ова акција представљала "ватрено крштење" из разлога што се радило о првој великој акцији СПОЈИ која је успешно завршена.

Као другу веома важну акцију издавајемо заједничку хуманитарну акцију за РС Крајину, која је спроведена у дело заједничким напорима са нашим братским организацијама: ХО "Немањићи-Тићино" из Швајцарске, Српско Друштво "Задужбина" и ХО "Срби за Србе". Акција је одрађена 14. августа 2010. Године. Тада на подручју Лике, у местима Доњи Лапац, Грачац и Срб помогнуто је девет српских породица са двадесет двоје деце узраста до 20 година. Испоручена је помоћ у вредности од преко 3.300€. Осим што је прослеђена помоћ српском народу у Крајини, овом акцијом су учвршћене везе између наших удружења те је послата је порука да у будућности требамо радити саборно и сложено. Само када удружимо снаге можемо постићи највећи резултат.

Дакле ове две, горе споменуте хуманитарне акције, су у периоду иза нас. Када је реч о наредном периоду, крајем септембра ове године ћемо у великој заједничкој хуманитарној акцији помоћи српском народу на Космету. У акцији ћемо учествовати заједно са нашим братским удружењима и организацијама као и до сада. Такође је важно напоменути да ће нам се прикључити пар нових организација, тако да очекујемо даље ширење мреже.

Видовдан: Какав је однос наших људи у расејању према отаџбини и Цркви?

СПОЈИ: Из нашег личног искуства знамо да у Аустрији живе око 300.000 Срба и представљају највећу миграциону групацију у тој земљи. Скоро половина тих Срба поседује аустријско држављанство. Многи од њих су дошли током шездесетих година као такозвани "гастарбајтери" и остали на овим просторима. Њихова деца, дакле Срби друге генерације, или су рођени овде или су почетком деведесетих дошли. Данас Срби треће генерације међу које спада и већина наших чланова су рођени и одрасли у Аустрији. Овде су се школовали, а сада раде на овим просторима, баш као и њихови дедови и очеви.

Нажалост баш ти Срби треће генерације су најугроженији. Они су или могу да оболе или су већ оболели од болести зване "асимилација". Имају аустријска имена, постепено заборављају српски језик и ћирилично писмо, ништа се не учи о српској историји и традицији, православна вера се не негује и тако даље... Међу свим тим Србима постоје разноврсти облици односа са отаџбином и Црквом: Срби прве генерације на пример, се сада као пензионери постепено враћају у Србију како би у својој кући доживели своје последње дане. Многи од њих су гајили јаке везе са Црквом и сматрамо да им је црква помогла да опстану у туђини. Међу Србима друге генерације постоји већина која годишње одлази на одмор у Србију и остале српске земље, како би на кратко посетили родбину и преостале пријатеље. Такође постоје наши земљаци друге генерације који су се оженили са женом аустријанком, тако да се код њих односи са отаџбином и Црквом свде на минимум. Но, морамо рећи да постоји један део који стварно покушава да одржи јаке односе са отаџбином и Црквом, тако да тај део нашег народа, друге генерације на пример, током године чешће одлази у отаџбину са својом децом како би се одржала и та веза.

По нашем мишљењу најтамнија тачка јесу млади Срби треће генерације који се постепено асимилишу на овим просторима, што има и имаће јако негативне последице по наш народ, који ионако умире. Када их упита неко од Аустријанаца одакле су већина младих Срба се изјашњавају као Југословени, јер се стиде свог порекла. Има и таквих који се декларишу као Аустријанци, јер су рођени у овој земљи. Јако је мало оних који се не стиде својих корена и који не беже од српског националног идентитета. Српски језик се све

више губи, а о ћириличном писму да и неговоримо - већина младих није у могућности да "дешифрира" текст написан на ћирилици...

Богу хвала постоје и млади који се искрено залажу за очување сопственог идентитета уз интеграцију у друштво на просторима на којима је наш народ расут и у њих се требамо уздати да ће једног дана пробудити српски успавани народ где год се налази.

Видовдан: Наша дијаспора као ни држава није баш организована. Каква је ситуација у Цркви и удружењима у дијаспори?

СПОЈИ: Нажалост не изгледа најбоље. У Аустрији се већина наших земљака организује у културно уметничким друштвима или такозваним клубовима, која су почетком седамдесетих и осамдесетих година изградили јако добру "подлогу" за тадашње српске "гастарбајтере". Тако су одржали везе са отаџбином, али се истовремено и успешно интегрисали у друштво у туђини. Данас када је српској омладини у расејању потребан неки озбиљнији и организованији облик сабрања, сматрамо да постојећи клубови не представљају адекватно решење за очување идентитета. Зашто?

Зато што у тим клубовима владају застареле и јако неорганизоване структуре, које се на папиру залажу за очување српских језика и ћириличног писма и националног идентитета, али у принципу се све своди на игранке, које се настављају пијанкама и веселима. Лепо је што клубови организују фолклорне манифестације за млађе узрасте наше деце и омладинце, како би се бар тај културни део колико толико задржао у сећању, али када вам та српска деца у паузама између наступа говоре на немачком или неком другом језику, и када се након представе окрену пијанству и разбијању флаша и чаша то једноставно не може да води ка успешном очувању српског идентитета!

Јако је мало српских невладиних организација у расејању, али нас охрабрује чињеница да су у претходне две године само у Аустрији никла три нова српска патриотска удружења која се повезују унутар Аустрије, али и са осталим удружењима и организацијама широм света. И то у хришћанском саборном духу са циљем очувања српског идентитета и народа.

Када говоримо о институцијама сматрамо да је Српска Православна Црква једина институција која успешно окупља Србе широм света, па тако и у Аустрији. По нашем мишљењу без Цркве Срби не би могли да опстану у расејању. Кроз Цркву су успели као прво да се сабирају на литургији, да одрже свој језик и ћирилично писмо, обичаје и традицију, тако да је нашем народу потребно да се окрене путу Светога Саве и православљу. Дакле светосавском путу како би опстао и у наредним деценијама и вековима. Овде наглашавамо да се рад са омладином може и мора побољшати, јер већина младих, не зна скоро ништа о својој православној вери, не учествује на литургији...

Видовдан: На који начин да се људи из дијаспоре укључе у друштвени живот Србије и како приближити матицу и дијаспору?

СПОЈИ: Јако је тешко приближити Србе из расејања и Србе из матице. Током претходних 15 година Срби из расејања нису сматрани за пуноправне чланове српског друштва. И данас када један млад Србин оде у отаџбину, "домаћини" га називају странцем или швајцарцем, аустријанцем, американцем итд. Тако да као прво морамо радити на стварању једне позитивније атмосфере у којој неће бити места за поделе између Срба било где живели. Са наше стране сматрамо да нам је на овом бојном пољу потребна и једна озбиљна и добро промишљена државна стратегија која ће радити на зближавању матице и расејања, а чији циљ би био покретање таласа повратка Срба у своју отаџбину. За почетак могло би да се ради на побољшању постојећих пројеката којих, иако су малобројни, и наравно на новим пројектима са којима би на пример разменили искуства Срба из расејања и оних из матице.

Видовдан: Да ли наши људи желе да се врате у отаџбину и које су препреке? Шта би се ту могло урадити?

СПОЈИ: Већ смо споменули да један велики део нашег народа одлази на кратке одморе у своју отаџбину, како би посетили своју родбину и пријатеље. Такође постоје Срби из расејања који економски улажу у отаџбину, па из пословних разлога посећују своја предузећа или сараднике у матици. Из нашег личног искуства, које смо као јако млади људи успели да схватимо из разговора са нашим сународницима у расејању, јако је мало оних који искрено желе да се врате у Србију или остале српске земље и тамо започну нови живот. Најчешћи "изговор" који смо до сада могли да чујемо јесте да у Србији тренутно влада јако лоша економска ситуација, да нема перспективе и слично. Већина њих како кажу, можда ће се вратити након пензије у Србију, а има и оних који су рођени у расејању, оженили се са женом другог порекла и највероватније се неће никада вратити.

Ево и једног често доживљеног примера: Када неко од нас из удружења објасни особи која живи у Србији, да једног дана након завршених студија желимо да се вратимо у отаџбину и да као млади стручњаци желимо да помогнемо нашој земљи у било којој сфери, одговор је: "Ја вам препоручујем да се не враћате у овај хаос, јад и беду. Ја једва чекам да одем одавде..." Све креће од малог, па тако би требали да приступимо и овом проблему. Дакле да мотивишемо и стимулишемо онај мали део српског народа из расејања да се врати и то као пуноправни члан српског друштва, да створимо околности у којима ће то бити могуће. Зато је потребно да држава Србија озбиљно започне рад на остварењу једне државне стратегије која ће томе допринети. Из нашег рада са нашим братским удружењима можемо навести један јако позитиван пример. А то је "Водич за повратнике из дијаспоре" који су израдиле Двери Српске... Верујемо у то да ако крене први мањи талас повратника, кренуће и већи талас одмах за њим...

Видовдан: Како ви видите ситуацију у Србији данас?

СПОЈИ: Ситуација у Србији данас је веома лоша. Главни „просветни“ програм представљају "Фарма",

"Велики брат" и "Гранд парада", док пуца са свих страна - у економском, здравственом, правном, институционалном и сваком другом погледу. Поред споменутих проблема, највећи проблеми српског народа су бела куга, неслога и огроман "одлив мозгова"! Нема перспективе за младе Србе, да пронађу радно место. Онима који су се определили за факултет, након успешно завршених студија само преостаје пут у иностранство, тако да Србија губи пре свега младе талентоване и стручне људе, који би у будућности могли да створе успешну и бољу Србију! Уместо да у будућности служе својој земљи, они ће унапређивати друге државе, које ће да се ките нашим знањем и нашим младим стручњацима... Како каже народна изрека: "На младима свет остаје" А пошто се у свакој изреци крије трунка истине требамо водити рачуна о нашим младима, јер они су једина нада Србије и српског народа! Овом приликом би нагласили да и поред свих проблема и тмурних времена по српски народ, као хришћани наша је дужност да верујемо у добро дело и у боља времена и да се заједничким снагама и слогом уз Божију помоћ боримо за праве и истинске вредности целокупног српског друштва.

ДРУГИ О НАМА

Медији о првој хуманитарној акцији СПОЈИ-а

ПОМОЋ НОСЕ У ВИСОКЕ ДЕЧАНЕ

Пише: А. Бошковић, Независни дневни лист "Вести" - 27. јула 2009. године

Српска Православна Омладина Инсбрук - СПОЈИ, организација која је формирана у априлу ове године, у бројним акцијама током јуна и јула сакупила је велику количину хуманитарне помоћи за децу и народ на Косову и Метохији.

Оснивачи Српске Православне Омладине Инсбрук Данијел Лазендић, Мануел Симић, Игор Лазендић, Душан Игњатовић, Филип Влајић, Милан Малешевећ, Александар Спасојевић, Мирослав Микић и Владимир Влајић добили су на Цвети 12.4.2009. године благослов епископа средњоевропског Константина за оснивање организације и њен рад. У ових неколико месеци СПОЈИ је успео да окупи велики број чланова. Урађен је и грб, застава, статут и све оно што доликује свакој озбиљнијој организацији.

Циљеви су рад на очувању, неговању, проучавању и промовисању српске културе, српског језика и писма, српске историје и традиције и идентитета. Скраћеница СПОЈИ говори једном од најважнијих циљева - спајању српске деце и омладине не само у Аустрији и Србији, већ свуда у свету. Посебну пажњу у раду, како истичу, посветиће српској деци на просторима бивше Југославије, а нарочито Србима на Косову.

На Видовдан је СПОЈИ у Српској православној цркви организовао предавање о Косовском боју и косовској етици. У оквиру обележавања овог великог српског празника обезбешен је мали штанд на коме су по готово симболичним ценама продавани сокови. Сав приход сакупљен на Видовданској манифестацији намењен је за децу и народ у енклавама на Косову и Метохији од тог новца је купљено 50 (тачан број - 50 ранчева, наша примедба) ранчева, школски прибор и свеске.

Непосредно после видовданске прославе фирма "Bellutti Planen" из Инсбрука, у којој је запослен један од чланова, поклонила је у ове сврхе нову одећу у вредности од 5000 евра (након прве процене вредности

робе без каталога, наша примедба). Чланови омладине су упаковали сакупљену хуманитарну помоћ, која ће бити допремљена до Србије и у манастиру Високи Дечани предата Владике Теодосију и оцу Андреју.

Чланови СПОЈИ кажу да без труда, слоге, духовности, одлучности и солидарности која влада међу њима не би могла да се изведе овако успешна хуманитарна акција. Они планирају да следеће године организују посету Косову и Метохији, а такође су у плану и даље хуманитарне активности.

Своје циљеве СПОЈИ ће остваривати одржавањем разних предавања, информативних скупова, дискусија, екскурзија, фолклора, приредби и спортских догађаја.

ОДЕЋА И ШКОЛСКИ ПРИБОР ЗА ДЕЦУ СА КОСОВА

Пише: С.М., Новине "Блиц" - 17. августа 2009.

Српска Православна Омладина СПОЈИ из Инсбрука у Аустрији прикупила је хуманитарну помоћ за Србе на Косову и Метохији. Школски прибор, одећу и ранчеве за Србе на Косову у Црвеном Крсту у Петровцу преузели су представници манастира Високи Дечани. Владимир Влајић, председник и један од деветорице оснивача СПОЈИ, иначе рођени петровчанин, рекао је да је циљ Српске Православне Омладине да спаја српску децу и народ свуда у свету како би помогли једни другима.

"СПОЈИ" ПРВО ПОМАЖЕ КиМ

Пише: Д. Стојановић, "Вечерње Новости" - 14. септембра 2009.

Формирана тек пре пет месеци, Српска Православна Омладина Инсбрук "СПОЈИ", хуманитарна организација састављена од деце наших људи на привременом раду у овом аустријском граду, успела је већ на самом почетку да организује велику хуманитарну акцију у току које је за Србе на Косову и Метохији обезбеђена нова одећа у вредности од 15.000 евра (након детљног пописа) као и 50 ранчева са комплетним школским прибором за ђаке.

После допремања у Србију, хуманитарна помоћ је ових дана у просторијама Црвеног Крста у Петровцу на Млави (из овог краја је већина чланова организације), предата јеромонаху Димитрију из манастира Високи Дечани. У присуству осталих чланова СПОЈИ, затим ЦК и представника локалних власти, прикупљену помоћ је уручио председник младих хуманитараца Владимир Влајић.

Поред Владимира, оснивачи ове организације су и његов млађи брат Филип, затим Мирослав Микић, Александар Спасојевић, Милан Малешевић, Игор Лазендић, Душан Игњатовић, Данијел Лазендић и Мануел Симић. Они су успели да окупе на десетине својих истомишљеника, а после статута, већ су урађени грб и застава, дакле, све оно што доликује свакој

озбиљној организацији, чији је рад иначе благословио епископ средњоевропски Константин.

Иначе, како стоји у статуту, члан Српске Православне Омладине Инсбрук, постаје се врло лако и нису важни ни узраст ни професија, већ љубав према отаџбини и жеља да се помогне свом народу.

-Наши циљеви су рад на очувању, неговању, проучавању и промовисању српске културе, српског језика и писма, српске историје, традиције и идентитета Посебну пажњу у раду посветићемо српској деци на просторима бивше Југославије, а нарочито на КиМ - каже за "Новости" председник организације Владимир Влајић.

Скраћеница СПОЈИ, истиче Владимир, говори о једном од најважнијих циљева - спајању српске деце и омладине и српског народа не само у Аустрији и Србији, већ свуда у свету.

Медији о првој генералној Скупштини СПОЈИ-а

ПЛАНИРАЈУ ПУТ НА КОСМЕТ

Пише: З. Мирковић, Независни дневни лист "Вести" - 14. новембра 2009. године

Омладинско Удружење "Споји" из Инсбрука одржало је прву генералну скупштину од оснивања почетком ове године на којој је постигнут договор о даљим активностима.

На првој генералној скупштини, на којој су предавачи били чланови управе удружења присуствовали су скоро сви чланови из Инсбрука, а тренутно их има око 30-ак.

На днавом реду састанка биле су досадашње активности, као што је прва хуманитарна акција за децу и народ на Косову и Метохији, породична шетња у Београду, спајање са другим српским организацијама и друге.

Затим је расправљано о текућим активностима, као што су припреме за хуманитарну помоћ, која ће бити прикупљена за децу и народ широм Србије, као и разна путовања у јануару.

Било је и речи о припреми путовања на Косово и Метохију, које је планирано за идућу годину и даље хуманитарне активности и предавања.

Удружење је основано 12. априла уз благослов епископа средњоевропског Константина. Иначе "Споји" има чланове у Бечу, Србији, Републици Српској, Француској и Швајцарској.

Генералне скупштине се према правилнику удружења

одржавају свака два до три месеца и на њима могу да учествују чланови и сви добронамерни људи, којима је стало до своје отаџбине и до очувања српског идентитета.

ГЕНЕРАЛНА СКУПШТИНА ОМЛАДИНСКОГ УДРУЖЕЊА "СПОЈИ"

ОТВОРЕНИ ЗА СВЕ ДОБРОНАМЕРНЕ: Скупштина у Инсбруку

ПЛАНИРАЈУ ПУТ НА КОСМЕТ

Омладинско удружење "Споји" из Инсбрука одржало је прву генералну скупштину од оснивања почетком ове године на којој је постигнут договор о даљим активностима.

На првој генералној скупштини, на којој су предавачи били чланови управе удружења присуствовали су скоро сви чланови из Инсбрука, а тренутно их има око 30-ак.

На дневном реду састанка биле су досадашње активности, као што је

прва хуманитарна акција за децу и народ на Косову и Метохији, породична шетња у Београду, спајање са другим српским организацијама и друге.

Хуманитарна активност у првом плану

Затим је расправљано о текућим активностима, као што су припреме за хуманитарну помоћ, која ће бити прикупљена за децу и народ широм Србије, као и разна путовања у јануару.

Било је речи и о припреми путовања на Косово и Метохију, које је планира-

но за идућу годину и даље хуманитарне активности и предавања.

Удружење је основано 12. априла уз благослов епископа средњоевропског Константина. Иначе, "Споји" има чланове у Бечу, Србији, Републици Српској, Француској и Швајцарској.

Генералне скупштине се, према правилнику удружења, одржавају свака два до три месеца и на њима могу да учествују чланови и сви добронамерни људи, којима је стало до своје отаџбине и до очувања српског идентитета. З. М.

САУЧЕШЋЕ СИНОДУ

Омладинско удружење "Споји" са великом тугом примило је вест о упокојењу Његове светости патријарха Павла, па је одлучено да се упути писмо саучешћа Светом архијерејском Синоду Српске православне цркве.

"Изгубили смо једног од наших највећих православних духовника, а добили једног великог свеца који ће се пред Богом молити за нас Србе. Наш патријарх господин Павле умео је да споји и спасе народ у веома тешким временима, његова милост и начин живота треба да нам заувек остану у сећању и сазнању да само мирним и мудрим путем можемо проћи кроз сва искушања и невоље", стоји у телеграму.

Путовање за Линц

УДРУЖЕЊЕ "СПОЈИ" ЗА ПРИМЕР

Пише: З. Мирковић, Независни дневни лист "Вести" - 26. јануара 2010. године

Чланови Српске Православне Омладине из Инсбрука "Споји", бодрили су српске рукометаше против Аустрије. Чак из далеког Тирола чланови "Споји" допутовали су у Линц, како би пружили подршку нашој репрезентацији у важном мечу против домаћина.

У препуној дворани је постављен транспарент Омладинског Удружења "Споји", као и велика српска тробојка са српским грбом, а чланови су узвикивали традиционалне српске песме, као "Тамо далеко", "Ој Косово Косово", скандирали "Србија, Србија", "Срце на терен"... и показали да српски навијачи могу и те како коректно да се понашају и навијају.

УДРУЖЕЊЕ "СПОЈИ" ЗА ПРИМЕР

Чланови српске православне омладине из Инсбрука "Споји", бодрили су српске рукометаше против Аустрије. Чак из далеког Тирола чланови "Споји" допутовали су у Линц, како би пружили подршку нашој репрезентацији у важном мечу против домаћина. У препуној дворани постављен је транспарент омладинског удружења "Споји", као и велика српска тробојка са српским грбом, а чланови су узвикивали традиционалне српске песме, као "Тамо далеко", "Ој Косово, Косово", скандирали "Србија, Србија", "Срце на терен"... и показали да су српски навијачи могу и те како коректно да се понашају и навијају.

Медији о учешћу на интеграционом балу

ВЕЛИКИ АПЛАУЗ ЗА СРПСКУ УСПАВАНКУ

Чланови Удружења Српске Православне Омладине "Споји" из Инсбрука учествовали су на првом Интеграционом балу који су организовали главни град Тирола и "Интеграциона кућа" из Инсбрука.

Тема бала била су деца, а представљени су сви народи који живе у овом граду. Међу учесницима су били представници многих нација са више континената.

На церемонији отварања бала сви учесници су извели заједничку кореографију, а чланови Удружења "Споји" су представили и стару српску успаванку са Косова и Метохије, која је прихваћена бурним аплаузом публике. Тиме је ово удружење још једном показало да је Косово и Метохија значајан део српског идентитета, вере и културе.

Како је наглашено из удружења, чланови су учешћем на балу доказали да српски народ може и да је спреман да сарађује са свим народима света и тиме доказује да му је место у породици европских и светских народа.

Протекле четири недеље су музичари и плесачи, мешу којима су били чланови "Споји", заједничким снагама радили на заједничкој кореографији за отварање бала.

Пише: З. Мирковић, Независни дневни лист "Вести" - 13. јануара 2010. године

Медији о првом учешћу на фолклоријади

СЛОГОМ ПРОМОВИШУ СРПСКУ КУЛТУРУ

Пише: А. Бошковић, Независни дневни лист "Вести" - 27. фебруара 2010. године

Српска Православна Омладина "Споји" из Инсбрука учествовала је прошлог викенда на Фолклоријади у Тиролу. Удружење је на информативном штанду представило свој рад и циљеве.

Председник "Споји" Владимир Влајић је истакао да ова организација ради на очувању, неговању, проучавању и промовисању српског језика и писма, историје, традиције, културе и духовности. Он је навео да је удружење отворено за сваку сарадњу са свим српским организацијама и клубовима.

Влајићу је овом приликом Милорад Торлаковић, председник Заједнице српских клубова у Тиролу уручио захвалницу.

- Ова захвалница не припада само мени већ свим члановима "Споји" - нагласио је Влајић захваљујући на признању.

Овај гест је пропраћен бурним аплаузом око 450 гостију од којих су поједини издвојили по неколико евра за новчану помоћ деци на Косову и Метохији коју ће "Споји" прикупљати на разним предавањима и манифестацијама до 25. марта када је планиран одлазак у јужну српску покрајину. Тада ће та новчана помоћ бити уручена онима којима је нејпотребнија, наглашавају из "Споји".

ДИЈАСПОРА

ВЕСТИ ■ Субота, 27. фебруар 2010.

УДРУЖЕЊЕ "СПОЈИ" СЕ ПРЕДСТАВИЛО НА ФОЛКЛОРИЈАДИ У ТИРОЛУ

Слогом промовишу српску културу

Српска православна омладина "Споји" из Инсбрука учествовала је прошлог викенда на Фолклоријади у Тиролу. Удружење је на информативном штанду представило свој рад и циљеве.

Председник "Споји" Владимир Влајић је истакао да ова организација ради на очувању, неговању, проучавању и промовисању српског језика и писма, историје, традиције, културе и духовности.

Он је навео да је удружење отворено за сваку сарадњу са свим српским организацијама и клубовима.

Влајићу је овом приликом Милорад Торлаковић, председник Заједнице српских клубова у Тиролу уручио захвалницу.

- Ова захвалница не припада само мени већ свим члановима "Споји" - нагласио је Влајић захваљујући на признању.

ПРИКУПЉАЈУ ПОМОЋ ЗА ДЕЦУ НА КОСОВУ: Чланови "Споји" са конзулом Јеремићем

Овај гест је пропраћен бурним аплаузом око 450 гостију од којих су поједини издвојили по неколико евра за новчану помоћ деци на Косову и

Метохији коју ће "Споји" прикупљати на разним предавањима и манифестацијама до 25. марта када је планиран одлазак у јужну српску покрајину.

Тада ће та новчана помоћ бити уручена онима којима је најпотребнија, наглашавају из "Споји".

А. Б.

СПОЈИ НАЈБРОЈНИЈА НА САБОРУ У ОТАЏБИНИ

Чланови Српске православне омладине из Инзбрука (СПОЈИ) су и током лета активни у жељи да дају пример другима како се сваког дана вреди борити за праве вредности.

Прва у низу активности чланова СПОЈИ током летњих месеци било је поклоничко путовање Ивана Ивковића, који је у другој половини јула кренуо у обилазак православних светиња по Румунији, Украјини, Белорусији и Русији, где је успоставио бројне контакте са православним светом.

Омладинци СПОЈИ су учествовали и на јубиларном 10. Сабору српске омладине и Српске мреже, који је од 6. до 8. августа одржан у Храму светог Саве на Врачару уз благослов патријарха српског Иринеја. СПОЈИ је активно учествовала у целокупном програму, а такође је имала и најбројнију делегацију на сабору.

После сабора, чланови СПОЈИ су од 13. до 15. августа са омладинским кошаркашким клубом Кош из Петровца на Млави, организовали турнир у баскету овом граду са циљем промовисања "фер-плеј" игре и здравог начина живота.

Истог викенда успешно је одрађена заједничка хуманитарна акција у Крајини у којој су учествовале хуманитарне организације "Немањићи-Тићино" из Швајцарске, " Срби за Србе", СПОЈИ и Српско друштво "Задужбина" из Словеније. Овом акцијом је на подручју Лике, у местима Доњи Лапац, Грачац и Срб помогнуто девет српских породица са двадесет и двоје деце

Пише: Независни дневни лист "Вести" - 3. септембра 2010. године

узроста до 20 година. Испоручена је помоћ у вредности од 3.300 евра.

Током последњих дана августа одрађена је хуманитарна акција СПОЈИ у којој је Српској православној црквеној општини у Кузмину у Срему уручена помоћ у виду грађевинског материјала у вредности од око 150 евра за даљу изградњу Парохијског дома, а биће одрађене и мање хуманитарне акције по Србији међу којима је и помоћ у вредности од 150 евра за малог Давида (11) из Обреновца, који живи са болесном мамом и баком и мора свакодневно да брине о њима.

Овим активностима чланови СПОЈИ, као једна од најмлађих српских невладиних организација на свету, показали су да о њиховим намерама и циљевима најбоље сведоче њихова дела.

Сабор

Када је реч о програму Сабора, све је кренуло 6. августа обиласком Сремских Карловаца и фрушкогорских манастира Крушедол, Гретег и Велика Ремета. Затим је 7. августа одржан радни део Сабора уз учешће више од 100 представника из више од 30 различитих организација из српских земаља и расејања.

Поред СПОЈИ, свој рад су представили и Удружење Јадовно 1941, СОЈА из Аустралије, Косовски завет из Канаде, ХО "Србиза Србе", Српско друштво "Задужбина" и Млади Лапова. Чланови СПОЈИ су успели да у духу слоге и саборности учврсте већ постојеће контакте и да успоставе нове, и то са младим Србима широм света.

"SPOJI" PRVO

Za članstvo u organizaciji, dobijaju su samo

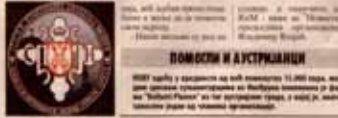
KLANOV
 "Spoji" organizacija SPOJI je osnovana na inicijativu Srpske pravoslavne omladine u Inzbruku, Austriji. Organizacija je osnovana 2009. godine i od tada organizuje brojne akcije u Srbiji i inostranstvu. U Srbiji organizuje akcije u korist Srpske pravoslavne crkve, a u inostranstvu organizuje akcije u korist Srpske pravoslavne crkve u Srbiji i inostranstvu. Organizacija je osnovana 2009. godine i od tada organizuje brojne akcije u Srbiji i inostranstvu.

Urednik: Miroslav Stanić
 Urednik: Miroslav Stanić
 Urednik: Miroslav Stanić

ПОМАЖЕ КИМ

Љубон брвна објављени и жеља да се поможе

Urednik: Miroslav Stanić
 Urednik: Miroslav Stanić
 Urednik: Miroslav Stanić

ПРОЈЕКЦИЈА ДОКУМЕНТАРНОГ ФИЛМА У ИНЗБРУКУ

Срби - народ који нестаје

Филм је сведочанство које открива тужну истину да је Србија данас земља старих у којој је деčја грађа све тиша и нечујнија

КЊИГЕ И НАЦИОНАЛНА ОБЕЛЕЖЈА: Станислав Стојић

АУСТРИЈА

УРУЧЕНА ПОМОЋ БРАЋИ НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

Уручене помоћ браћи на Kosovu i Metohiji

Срби повратници живе у шаторима

Три организације из дијаспоре прикупиле помоћ која је уручена онима који живе у скоро незамисливим условима

Срби повратници живе у шаторима

Народна кухиња

Делатност је у центру Србије да се помогне онима који живе у скоро незамисливим условима

Народна кухиња

Генерална скупштина Српске православне оmlадине у Инзбруку

"Споји" слави Цвети

Генерална скупштина Српске православне оmlадине у Инзбруку

Хуманитарна помоћ

Прикупљена помоћ уручена онима који живе у скоро незамисливим условима

Хуманитарна помоћ

Помоћ Краљеву

Неки чланови SPOJI су у недељу у Инзбруку prisustvovali parastosu počivšemu patrijarhu Pavlu. Posle svete liturgije prikupljena je novčana pomoć za braću i sestre u Краљеву, која је у ponedjeljak poslata како bi što brže došla pomoć угроженом становништву овог дела Србије koji је погоден земљотресом. Iz svojih sredstava studenti članovi SPOJI izdvojili su 170 eвра.

Помоћ Краљеву

NOVA AKCIJA SRPSKE PRAVOSLAVNE OMLADINE U INZBRUKU

Predavanje o istoriji i raspadu Jugoslavije

U organizaciji Srpske pravoslavne omladine u Inzbruku (SPOJI), u subotu uveče je održano predavanje na temu "Istorija i raspad Jugoslavije", uz projekciju filma "Nekad braća".

Predavanje je održano u prostorijama "Buhgaleri" a predavač je bio punopravni član SPOJI Marko Miloradović.

Na predavanju, koje je ujedno bilo i prvo na nemačkom jeziku u organizaciji SPOJI, učestvovali su članovi, austrijski i srpski prijatelji ovog udruženja, kao i zainteresovani građani Inzbruka.

Positive reakcije su dokaz da je Miloradović odlično odradio posao. U nastavku predavanja došlo je do kraće diskusije na ovu temu, u kojoj je publika učestvovala i postavljala pitanja. Posle toga je usledila projekcija filma "Nekad braća", koja se idealno uklopila u temu večeri zato što se radi o prvom dokumentarnom filmu koji objektivno govori o raspadu Jugoslavije, a takođe i o prijateljevima Vlada Divca i Dražena Petrovića, koje je rat rasturio.

Sa ove večeri članovi SPOJI su želeli da pošalju poruku da mi kao pravoslavni hrišćani svakog dana i u svakoj situaciji treba da širimo toleranciju i saradujemo sa drugim dobronamernim ljudima i da ne dopustimo da nas nečija politika izmanipuliše.

Z. M.

ZAINTERESOVAN PUBLIKI: Marko Miloradović

AKTIVITÄTEN

HUTTERERAUSSTELLUNG IN INNSBRUCK

**Autor: Serbisch Orthodoxer
Jugendverein Innsbruck - "Spoji"**

Mitglieder des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck - "Spoji" nahmen am 13. Oktober 2009 an der Eröffnung der Huttererausstellung in Innsbruck teil, bei der auch die Landesrätin Tirols teilgenommen hatte.

Die Huttererausstellung an der Vertreter der verschiedenen christlichen Konfessionen aus Tirol teilnahmen, diente zur Verbesserung der Integration und Zusammenarbeit der verschiedenen Konfessionen.

Vertreter der serbisch-orthodoxen Christen in Tirol waren Pfarrer Vidoslav Vujasin, Frau Mag. Gordana Nadler, sowie der Obmann von SPOJI Vladimir Vlajić, der mit einigen Mitgliedern an der Veranstaltung seinen Beitrag leistete.

Nachdem die Tiroler Landesrätin Frau Patrizia Zoller-Frischauf und die anderen Vertreter der christlichen Konfessionen ihre Begrüßungsreden hielten, kamen die Vertreter der serbisch-orthodoxen Christen an die Reihe...

Der Obmann des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck Vladimir Vlajić hatte die Serben aus Innsbruck und Tirol vertreten und betonte, dass es ihm eine Ehre

sei, dass die Serben zum wiederholten Mal an einer Eröffnung einer Veranstaltung in Innsbruck teilnehmen dürfen, danach wurde über den Jugendverein Spoji und seine Ziele berichtet. Außerdem wurde gesagt, dass sich SPOJI für eine Verbesserung der Verhältnisse zwischen den ex-Jugoslawischen Völkern einsetzt, sowie dass die Erhaltung des Unterrichts der serbischen Sprache für die Serben in Tirol eine hohe Bedeutung hat. Ein weiterer Punkt in der Rede war die schwierige Lage der Serben am Kosovo und Metohien.

Die Mitglieder des Jugendvereins "Spoji" lernten während der Ausstellung viele neue Leute kennen und gingen nach der Veranstaltung voller schöner Eindrücke Heim...

ERSTE HAUSPATRONFEIER UND JAHRESTAG VON „SPOJI“

**Autor: Serbisch Orthodoxer
Jugendverein Innsbruck - "Spoji"**

Am Palmsonntag, den 28. März 2010 (großer Feiertag in der Orthodoxie –Einzug Jesus in Jerusalem) haben „SPOJI“- Mitglieder die erste Hauspatronfeier und gleichzeitig den Jahrestag zusammen gefeiert.

Zur Erinnerung – die Gründer des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins „SPOJI“ bekamen am 12.04.2009 den Segen vom serbisch-orthodoxen mitteleuropäischen Bischof Konstantin zur Gründung des Vereins und seine erfolgreiche zukünftige Arbeit.

„SPOJI“ begann am 12.04.2009 mit der Arbeit und während des ersten Jahres wurden diverse humanitäre Aktionen, Vorträge und Filmprojektionen durchgeführt. Der Verein beteiligte sich auch an verschiedenen Veranstaltungen und Ausstellungen. Auf diese Art und Weise wurde

eine Mitgliederzahl von über 90 Personen (europaweit) erzielt!

Dieser Feiertag wurde während der zweiten Generalversammlung, am 20. März 2010 für die „SPOJI“-Hauspatronfeier ausgewählt. Sie wird jedes Jahr eine Woche vor Ostern gefeiert.

Die serbisch-orthodoxen Kirchen sind während der Osterfeiertage besonders voll und so ist es auch am Palmsonntag!

So war es auch heuer am 28. März, als die Mitglieder des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck „SPOJI“ mit allen serbisch-orthodoxen Gemeindemitgliedern der Stadt Innsbruck das erste Mal die Hauspatronfeier und den Jahrestag der Gründung gefeiert haben.

Der Hauspatronkuchen wurde in Anwesenheit vieler Gläubiger aus Innsbruck geschnitten. In diesem Sinne wurde die Einheit und Solidarität demonstriert, die „SPOJI“ Tag für Tag präsentiert.

Die Hauspatronfeier Palmsonntag und den Jahrestag der Gründung hatten auch andere Mitglieder europaweit in feierlicher Atmosphäre gefeiert: Frankreich, in der Schweiz, Ulm (Deutschland), in der serbischen Republik (Republika Srpska), Kragujevac, Gemeinden Petrovac an der Mlava und Despotovac (Serbien)...

ALL AUSTRIAN DAY

Autor: Serbisch Orthodoxer Jugendverein Innsbruck - "Spoji"

Vertreter des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck "Spoji" reisten am Samstag, den 8. Mai 2010 nach St. Pölten (Bundesland Niederösterreich), wo der erste Basketball All Austrian Day ausgetragen wurde.

Für uns spielte im Junior Game unser Mitglied Djordje Djordjević eine wichtige Rolle, der dank zahlreiche Stimmen gutmütiger Sportfans und dank der Stimmen unsrer Brüdervereine die Möglichkeit hatte bei diesem Event teilnehmen zu können.

Dieses erste Junior All Star Game dieser Art diente vor allem dazu viele junge Basketball Talente an einem Ort zu versammeln und war die Idee eines jungen und erfolgreichen serbischen Basketballtrainers aus Österreich - Adam Radomirović, ehemaliger serbischer Erstliga Spieler bei BK "Sloga" aus Kraljevo.

Djordje der auch in der engeren Auswahl für das österreichische Basketball Nationalteam ist legte eine sehr gute Partie hin. Insgesamt verbrachte er 22 Minuten am Feld, steuerte 10 Punkte bei und das alles unter dem wachen Auge des österreichischen Nationalteam Trainers. Unser Mitglied nahm auch am Three-Point Shootout in der Kategorie Senior/Junior teil und erreichte dabei den dritten Platz.

Nach dem Junior All Star Game folgte der Dunking Contest und zu guter Letzt wurde das Senior All Star Game ausgetragen.

Eine Tatsache die uns besonders freut ist die, dass wir in St. Pölten auch die Gelegenheit hatten uns mit unserem Freund Vojislav Djukić und seiner Frau Danijela zu treffen. Wir sind ihnen sehr dankbar, dass sie den Weg aus Wien auf sich genommen haben um von den Tribünen aus Djordje und auch somit unseren Jugendverein "Spoji" zu unterstützen.

FUSSBALL UND INTEGRATION

**Autor: Serbisch Orthodoxer
Jugendverein Innsbruck - "Spoji"**

Der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck - "Spoji" war auch am 19. Juni 2010 aktiv und zwar mit der Teilnahme am Integrationsfußballturnier in Innsbruck. Nachdem wir eine Einladung vom Integrationsbüro Innsbruck, genauer gesagt LISA - "Liga für Integration, Sport und Antirassismus" bekommen haben, haben wir die Einladung auch sehr gerne angenommen und somit war die Teilnahme an diesem Turnier perfekt.

Da Ziel dieses Turniers die gegenseitige Annäherung verschiedener Völker die Innsbruck leben war, stand das sportliche Resultat an zweiter Stelle. Die Mannschaften der verschiedenen Völker aus Innsbruck hatten das Ziel ihre Zusammenarbeit über die Fairness am Platz und über das knüpfen neuer Freundschaften zu demonstrieren und es ist zu erwähnen, dass österreichische Mannschaften, eine türkische, eine ghanaische und eine serbische Mannschaft, die "Spoji" repräsentierte dabei waren.

Obwohl das sportliche Resultat im Hintergrund stand, kämpften die Spieler vom Jugendverein "Spoji" wie hungrige Löwen am Feld und boten trotz regnerischem Wetter ein schönes und effektives Spiel und sie hatten sogar Unterstützung von ihren Fans. Am Ende holten sie den fünften von insgesamt zehn Plätzen was wir einen kleinen Erfolg nennen dürfen, da es sich hier um das erste Fußballturnier

überhaupt handelt bei dem der Jugendverein "Spoji" bis jetzt teilgenommen hatte.

Interessant zu erwähnen ist auch, dass für "Spoji" zwei Unterstützer unseres Vereines aus Serbien spielten, die zur Zeit in Innsbruck ihren Urlaub verbringen und die am Feld alles gegeben haben um ihr Team zum Tor zu führen - hierbei handelt es sich um zwei große Fußballtalente. Predrag Nenadović der in seiner serbischen Heimat for FK "Sloga" aus Petrovac an der Mlava spielt und Dalibor Zdravković der die Farben von FK "Omladinac" aus Šetonje trägt.

Außerdem können wir sagen, dass die Mannschaft von "Spoji" einen wahren Integrationscharakter gezeigt hat, da für die serbischen Vertreter auch ein Italiener Namens Michael Mader spielte, der ansonsten ein guter Freund des Jugendvereins "Spoji" ist und der unsere Arbeit unterstützt. Dies zeigt den ehrlichen und offenen freundschaftlichen Charakter von "Spoji" der für alle gutmütigen Menschen aus aller Welt offen ist.

Alles in allem können wir festhalten, dass wir mit der Teilnahme an diesem Turnier unser Volk auf eine sehr schöne und korrekte Weise präsentiert haben, wir demonstrierten Offenheit und Bereitschaft für die Zusammenarbeit mit anderen Völkern, wir haben sogar eine humanitäre Hilfe im Wert von rund 100€ gesammelt und auf dem sportlichen Plan haben wir mit Teamgeist einen gemeinsamen Erfolg errungen - einen Erfolg der gesamten Mannschaft, einen Erfolg des gesamten Jugendvereins "Spoji".

+Zusammen sind wir stärker+

ERSTE GEDENKFEIER FÜR DIE OPFER VON JADOVNO 1941

Autor: Serbische Bruderorganisationen aus Mitteleuropa

Am Samstag, den 26. Juni 2010 fand zum ersten Mal nach 69 Jahren die erste Gedenkfeier für mehr als 40.000 Opfer des Ustascha Konzentrationslagers Jadovno statt. An der zentralen Gedenkfeier, die in der Gedenkstätte "Grube von Šaranov" stattgefunden hatte, nahmen die Mitglieder des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck - SPO(J)I zusammen mit den Mitgliedern ihrer vier Brüdervereine aus Mitteleuropa teil.

Auf die Initiative des Bürgervereins "Jadovno 1941" aus Banja Luka (Bosnien & Herzegowina/Republika Srpska) wurde der 24. Juni als "Gedenktag an Jadovno 1941" festgelegt. An diesem Tag im Jahre 1941, nahm das KZ Slana auf der Insel Pag seine ersten Gefangenen auf und das KZ Jadovno am Berg Velebit erreichte seine endgültigen Dimensionen an.

Genau nach 69 Jahren am selben Ort erwies die serbische Jugend aus Mitteleuropa versammelt in verschiedenen Vereinen den auf grausamste Weise getöteten Opfern die verdiente Ehre.

Den Trauergottesdienst für die Opfer von Jadovno diente der serbisch-orthodoxe Bischof Gerasim von Ober-Karlovac zusammen mit den Priestern und Mönchen der Diözese von Ober-Karlovac, während der Rabbiner von Zagreb das Cadiz diente, das jüdische Gebet für Verstorbene.

In der Gedenkstätte bei der "Grube von Šaranov", die nur eine von 32 Gruben ist in die die Opfer hereingeworfen wurden, ist eine erneuerte Gedenktafel wieder aufgestellt worden die bis zum letzten Bürgerkrieg dort stand und im Krieg zerstört wurde.

Den Wiederaufbau der Gedenktafel finanzierten Mitglieder des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck - SPO(J)I, die Serbischen Vaterlandsfreunde aus Wien, Mitglieder des Vereins "Svebor" aus Tulln, der Humanitären Organisation "Serben für Serben" und der Serbischen Vereinigung "Zadužbina" aus Slowenien mit der Gesamtsumme von 1100€.

Dieser gemeinsamen Aktion, die auf der ersten gemeinsamen Versammlung dieser Vereine am 23. Mai in Wien beschlossen wurde, traten noch die Serbische Vereinigung "Dveri" aus Belgrad mit einer Spende von 100€, genauso wie weitere Spender aus Mitteleuropa bei.

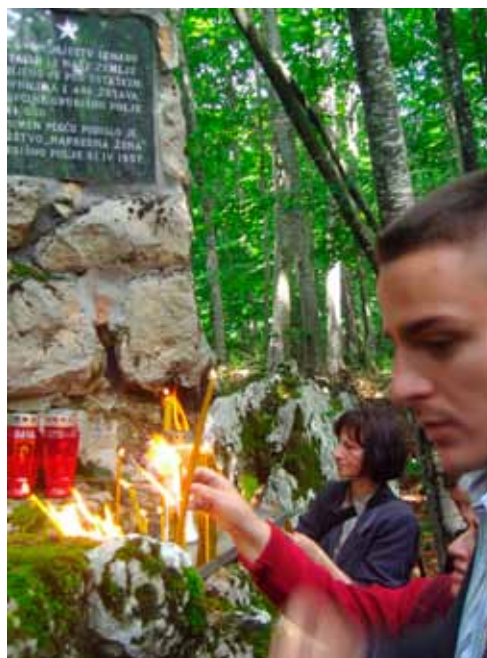
Nachdem die Trauerkränze abgelegt wurden, folgte die kroatische Nationalhymne die den Anfang des offiziellen Teils symbolisierte, in dem verschiedene Staatsvertreter

Kroatiens, Serbiens und des jüdischen Volkes, ihre Reden abhielten, genauso wie die Vertreter des Vereins "Jadovno 1941" und anderer Organisationen.

Einen Vortrag hielt auch der Historiker Đuro Zatezalo aus Karlovac, der im Verlaufe seiner Jahrzehnte langen Arbeit zu den offiziellen Daten kam, dass im KZ Jadovno über 40.000 Opfer ihr Ende fanden. Gleichzeitig enthüllte er Namen von rund 10.500 Jadovno Opfern.

Der letzte Teil der Gedenkfeier fand in der Gedenkstätte des KZs Slana auf der Insel Pag statt, wo auch ein Gedenkgottesdienst gedient wurde. Dort wurde auch im letzten Bürgerkrieg eine Gedenkplatte zerstört, die am 26. Juni erneuert wurde.

Am Ende ist noch zu erwähnen, dass vor Beginn der Gedenkfeierlichkeiten eine Jugendliche aus Belgrad festgenommen wurde, nur weil sie die serbische Flagge und das serbische Wappen bei sich hatte - auf der anderen Seite haben die kroatischen Gastgeber keine Chance ungenutzt gelassen, um ihre Flagge zu hissen, die während der gesamten Gedenkfeier vor der zerstörten Gedenkstatue am Eingang zur Gedenkstätte von Jadovno hoch über dem Himmel wehte.

Der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I unterstützte den Wiederaufbau der Gedenktafel vor der "Grube von Šaranov" mit 50€.

TAEKWONDO SPORTLER SERBIENS IN INNSBRUCK

Autor: Serbisch Orthodoxer Jugendverein Innsbruck - "Spoji"

Vom 25. bis 27. Juni 2010 war der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck "Spoji" auf zwei parallelen Feldern aktiv. Auf der einen Seite reiste ein Teil der Mitglieder aus Österreich nach Kroatien zur ersten Gedenkfeier für die Opfer des KZs Jadovno wo wir mit unseren brüderlichen Vereinen aus Mitteleuropa mit gemeinsamen Bemühungen eine Gedenktafel erneuerten die im Jugoslawienkrieg in den 90ern zerstört wurde.

Auf der anderen Seite war ein Teil unserer Mitglieder aus Innsbruck Gastgeber der serbischen Taekwondo Sportler aus Belgrad.

Die Vertreter des Belgrader Taekwondo Verbandes nah-

men nämlich an der "Austria Open" in Innsbruck teil und ihre Teilnahme ist auch in Zukunft geplant, denn dieser Wettbewerb wird in den nächsten drei Jahren in derselben Stadt ausgetragen, im Herzen Europas und der Alpen.

Die "Austria Open" war übrigens die letzten zwei Jahre Gastgeber für verschiedene Nationen aus ganz Europa und unter ihnen waren auch immer unsere Vertreter zu finden - die Vertreter Serbiens!

Vor der Anfahrt nach Österreich suchten die Sportler Serbiens eine günstige Unterkunft in Innsbruck, da von den verantwortlichen Institutionen Serbiens jegliche finanzielle Unterstützung fehlte - unsere Sportler waren sich selbst überlassen...

Dann sind sie übers Internet fündig geworden und zwar fanden sie die Kontaktdaten unseres Jugendvereins. Gleich baten sie uns um Hilfe bezüglich der Unterkunft.

Wir aus dem Serbisch Orthodoxem Jugendverein Innsbruck haben keinen Moment lang gezögert und beherbergten alle fünf Taekwondo Sportler Serbiens umsonst in unseren Wohnungen.

Es war uns eine große Ehre, dass wir ihnen entgegen kommen konnten, außerdem boten wir ihnen eine große Unterstützung auf den Tribünen während der Meisterschaft und der Höhepunkt dieser Aktion war, dass wir neue Freunde kennenlernten und es so schafften uns weiter mit Serben zu verbinden und unseren Landsleuten überall auf der Welt zu helfen wo es möglich ist...

+Zusammen sind wir stärker+

ANTIFASCHISTISCHER SPAZIERGANG DURCH INNSBRUCK

Autor: Serbisch Orthodoxer Jugendverein Innsbruck - "Spoji"

Der „Antifaschistische Spaziergang“, in der Organisation vom „Renner-Institut“ aus Innsbruck, wurde am Samstag, den 06. November 2010. durchgeführt – zu dem auch der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck „SPOJI“ als aktiver Teilnehmer eingeladen wurde.

Die Ziele dieses Spaziergangs sind der Kampf gegen den Faschismus, genauso wie das Gedenken an das schreckliche Leiden der Opfer des Judenpogroms am 9.11.1938 und aller Opfer des Zweiten Weltkrieges in Innsbruck und

Erweisung der Ehre für diese Opfer, unter denen Juden, Serben, Roma und andere Völker waren die gegen den Nationalsozialismus und den Faschismus gekämpft haben! Marko Miloradović, u. A. auch Mitglied von "Spoji" führte alle Teilnehmer des Spaziergangs zu den wichtigsten Orten des Judenpogroms im nationalsozialistischen Innsbruck vom 9. November 1938.

Die offizielle Eröffnung des Spaziergangs fand um 15 Uhr vor der Synagoge (Sillgasse 15) in Innsbruck statt, wo alle Teilnehmer die Möglichkeit hatten, das Wichtigste über diesen Ort zu erfahren. Danach spazierten alle zu den anderen wichtigsten Punkten dieses Spaziergangs: Kreuzung der Adamgasse und der Salurnerstrasse, wo die Teilnehmer interessante Fakten über die Gebäude Adamgasse 9 und Salurnerstrasse 3 hörten, in welchen unschuldige jüdische Familien getötet wurden, die nächste Station war der Tiroler Landhausplatz, wo ein Denkmal für die Opfer des Zweiten Weltkrieges steht.

Als Nächstes begaben sich alle "Spaziergänger" zum Einkaufszentrum „Kaufhaus Tyrol“, das eine wichtige Rolle im Zweiten Weltkrieg gespielt hat und in welchem ebenfalls eine Gedenktafel der Getöteten im Zweiten Weltkrieg angebracht ist.

Danach besuchten wir eine der am meistbesuchten Straßen Innsbrucks – die Anichstrasse - und machten Halt vor dem Haus mit der Nummer 24. Der Obmann des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck „SPOJI“, Vladimir Vlajic, hielt einen kurzen Vortrag über eine Frau, einer Österreicherin, die 1891 in Innsbruck geboren wurde und genau in diesem Haus von 1972 bis 1978 lebte. Während des Zweiten Weltkrieges rettete sie 12.000 serbische Kinder, unter ihnen auch viele jüdische Kinder, Roma und Kinder anderer Nationalitäten aus den KZs der Ustascha im nationalsozialistischen Kroatien. Der Name dieser Heldin ist Diana Budisavljevic-Obexer, ihre Tat ist höchstwahrscheinlich der Größte und Humanste Einsatz während des Zweiten Weltkriegs überhaupt – doch trotzdem blieb sie verschwiegen und fast niemand hörte von der ganzen Geschichte rein gar nichts!

Es darf nicht so sein, weil diese Heldin es einfach verdient hat, dass ihr Name in den Geschichtsbüchern erwähnt wird und ihre Tat muss für immer aufrechterhalten werden!

Der Kurzvortrag des Obmanns von „SPOJI“ wurde mit Applaus und großer Begeisterung von den Bürgern von Innsbruck, die am Spaziergang teilgenommen haben begrüßt. An ihren Gesichtsausdrücken konnte man erkennen, dass sie zum ersten Mal von Diana Budisavljevic-Obexer und ihrer Tat hörten.

Nachdem die Teilnehmer mit der Adresse und dem Gebäude vertraut wurden, wo eine der größten Gerechtigkeitskämpferinnen während des Zweiten Weltkriegs wohnte, gingen alle in Richtung Krankenhaus, wo die Denkmäler „Wider das Vergessen“ und „Fünf Bücher

Moses“ besucht wurden. Der letzte Punkt des heurigen „Antifaschistischen Spazierganges“ war der Westfriedhof Innsbruck, wo die Denkmäler der Getöteten im Zweiten Weltkrieg in Tirol besucht wurden – somit wurde auch der „Antifaschistischer Spaziergang“ in diesem Jahr erfolgreich abgeschlossen.

Dieser "Antifaschistische Spaziergang" sollte ein Beweis dafür sein, dass wir jedes Jahr den Gedanken an die Opfer des Nationalsozialismus wieder in Erinnerung rufen müssen und wir sollten uns im Klaren sein, dass uns dieser Spaziergang verbinden sollte und auf gar keinen Fall auseinander bringen! Mit WIR sind vor allem das jüdische und das serbische Volk gemeint, die gemeinsam in den KZs umkamen - somit teilen sie das gleiche Schicksal! Selbstverständlich denken wir dabei auch an das österreichische Volk, mit denen wir auf diesen Gebieten in ihrem Land leben, das auch seine Kämpfer gegen den Faschismus und Nationalsozialismus hatte – Diana Budisavljevic-Obexer ist der beste Beweis dafür!

Was Diana Budisavljevic-Obexer und ihre tapfere Tat angeht – die bis jetzt fast unbekannt gewesen ist – machten wir mit diesem "Antifaschistischen Spaziergang" einen wichtigen Schritt gegen das Vergessen – gleichzeitig wurde auch mit dem „Brückenbau“ zwischen dem serbischen und österreichischen Volk begonnen, welche gerade Diana Budisavljevic-Obexer stark verbindet – eine Frau österreichischer Herkunft, die 12.000 serbische Kinder aus den KZs der Ustascha im nationalsozialistischen Kroatien während des Zweiten Weltkriegs rettete.

**DAMIT SICH DIE GRÄUELSTATEN NIE WIEDER
WIEDERHOLEN
+TOD DEM FASCHISMUS+**

ENTSTEHUNG UND ZERFALL JUGOSLAWIENS

**Autor: Serbisch Orthodoxer
Jugendverein Innsbruck - "Spoji"**

Am Samstag, den 13. November 2010 wurde ein Vortrag mit dem Thema „Die Entstehung und Zerfall Jugoslawiens“ mit anschließender Filmprojektion „Once Brothers“ in der Organisation des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck gehalten.

Der Vortrag und die Filmprojektion wurden in den Räumlichkeiten der Buchgalerie in Innsbruck durchgeführt. Der Vortragende war einer der SPOJI-Mitglieder und u. A. einer der erfolgreichsten jungen Serben in Österreich, Marko Miloradović.

Zu diesem Vortrag, der zugleich der erste Vortrag von "Spoji" auf Deutsch war, kamen österreichische und serbische Freunde des Jugendvereins, aber auch ein Teil der Mitglieder und andere interessierte Bürger Innsbrucks.

Nach den einleitenden Worten von der Seite des Obmanns, Vladimir Vlajić, der alle Anwesenden begrüßte und sich für ihre Hochachtung, Unterstützung und ihr Kommen bedankt hatte, übergab er das Wort an Marko Miloradović, der mit dem wichtigsten Teil dieses Abends - dem Vortrag - fortsetzte.

Da die Reaktionen nach dem Vortrag wirklich sehr positiv von den österreichischen und serbischen Gästen waren, können wir ruhig sagen, dass Marko Miloradović einen der besten Vorträge, die wir bis jetzt organisierten, gehalten hatte.

Der Vortragende konnte auf eine sehr objektive Art und Weise den Gästen die Geschichte Jugoslawiens von ihrem Anfang bis zu ihrer endgültigen Auflösung darstellen und das im klarsten Sinne, sodass an diesem Abend alle Teilnehmer wirklich etwas über die Geschichte Jugoslawiens lernen konnten.

Direkt nach dem Vortrag entwickelte sich eine kurze aber konstruktive Diskussion über das Thema des Vortrags, in

der die Mehrheit der Besucher teilgenommen und zusammen die gestellten Fragen beantwortet hatte. Danach bot sich eine kurze Pause für alle Teilnehmer, in der sie sich ein wenig die Füße vertreten konnten und sich dazu eine Erfrischung gönnen.

Nach der Pause ging es weiter mit der Filmprojektion „Once Brothers“, die perfekt in das Konzept dieses Abends passte, weil es der erste Dokumentarfilm ist, der wirklich objektiv die Geschichte des Jugoslawienkriegs zeigt, der aber auch über die Freundschaft von Vlade Divac (Serbe) und Dražen Petrović (Kroate) erzählt, die der Krieg für immer zerstörte.

An diesem Abend war der kleine Raum in der Buchgalerie bis auf den letzten Platz gefüllt, es waren österreichische und serbische Freunde von "Spoji" dabei, alle in bester Laune. Darüber hinaus haben alle etwas Neues gelernt, sodass wir beruhigt behaupten können, dass wir an diesem Abend das serbische Volk wieder mal in seinem besten Licht präsentiert haben und somit einen weiteren Schritt auf dem langen Weg zum "Aufpolieren" des serbischen Bildes auf diesen Gebieten.

Was wir mit diesem Abend mitteilen wollen ist, dass wir als orthodoxe Christen jeden Tag und in jeder Situation Toleranz verbreiten müssen und auf eine nette und feine Art und Weise mit den anderen gutmütigen Menschen zusammen arbeiten wollen. Wir dürfen, als Leute mit gesundem Menschenverstand, nie wieder zulassen, dass wir von irgendeiner Politik manipuliert werden und so alles was uns "serviert" wird ohne großes Nachdenken akzeptieren! Wir müssen endlich lernen mit dem eigenen Kopf zu denken und alles was uns "vorgetischt" wird zu hinterfragen...

Sonntag, der 14.11.2010

Ein Teil der Mitglieder von "Spoji" ist am nächsten Tag (Sonntag) zur heiligen Liturgie in der serbisch-orthodoxen Kirche in Innsbruck gegangen, wo sie auch am einjährigen Gedenkgottesdienst für den vor einem Jahr verstorbenen serbisch-orthodoxen Patrijarhen Pavle (Paul) teilnahmen. Nach der heiligen Liturgie wurden auch Spenden für die Erdbebenopfer von Kraljevo in Serbien gesammelt, die vor etwa 10 Tagen von einem schweren Erdbeben getroffen wurden. Die gesammelte finanzielle Hilfe wird sofort am Montag, den 15.11.2010 nach Serbien geschickt, damit sie die Leute die sie benötigen so schnell wie möglich erhalten.

Der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck - "Spoji" spendete 170€ von seinen gesammelten humanitären Mitteln für die Erdbebenopfer von Kraljevo!

ANDERE ÜBER UNS

BRINGEN HILFE INS KLOSTER VISOKI DEČANI

Autor: A. Bošković, Zeitung für Serbische Diaspora "Vesti", am 27. Juli 2009

Der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck-SPOJI, eine NGO die im April dieses Jahres formiert wurde, hat in zahlreichen Aktionen im Juni und Juli eine große Menge an humanitärer Hilfe für Kinder und Leute am Kosovo und Metohien gesammelt.

Die Gründer des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck Danijel Lazendić, Manuel Simić, Igor Lazendić, Dušan Ignjatović, Filip Vlajić, Milan Malešević, Aleksandar Spasojević, Miroslav Mikić und Vladimir Vlajić bekam am Palmsonntag, den 12.04.2009 den Segen des mitteleuropäischen Bischofs Konstantin für die Gründung und erfolgreiche Arbeit des Vereins.

In den ersten Monaten des Vereins hat man es geschafft eine große Anzahl von Mitgliedern zu bekommen. Es wurde das Wappen und die Flagge des Vereins kreiert, die Statuten geschrieben und alles was zu einer ernsthaften Organisation gehört wurde geschaffen.

Ziele sind die Erhaltung, Pflege, Aufklärung und Promotion der serbischen Kultur, der serbischen Sprache und Schrift, der serbischen Geschichte, Tradition und der gesamten serbischen Identität. Die Abkürzung SPOJI (zu Deutsch: Verbinde!) repräsentiert eines der wichtigsten Ziele - das Verbinden und Kennenlernen der serbischen Kinder und Jugendlichen nicht nur in Österreich und in Serbien, sondern überall auf der Welt.

Wichtige Aufmerksamkeit widmen sie, wie sie sagen, serbischen Kindern auf dem Gebiet ex-Jugoslawiens und vor allem den Serben am Kosovo.

Am St. Veithstag (Vidovdan) hat SPOJI in der serbisch-orthodoxen Kirche in Innsbruck einen Vortrag über die Schlacht am Amselfeld organisiert. Im Rahmen der Feier dieses großen serbischen Feiertags wurde ein kleiner

Stand vorbereitet, auf dem Getränke zu symbolischen Preisen verkauft wurden. Der gesamte Betrag der am St. Veithstag gesammelt wurde, ist für Kinder und Leute in den serbischen Enklaven am Kosovo und Metohien bestimmt. Von diesem Geld wurden 50 Rucksäcke, Schulsachen und Hefte gekauft.

Gleich nach dem St. Veithstag meldete sich die Firma "Bellutti Planen" aus Innsbruck, in der einer der Mitglieder arbeitet und schenkte dem Jugendverein neue Bekleidung im Wert von 5000€(nach ersten Abschätzungen ohne Katalog) für die humanitäre Aktion. Die Mitglieder von SPOJI haben die gesamte gesammelte humanitäre Hilfe eingepackt, die nach Serbien transportiert wird in das Kloster Visoki Dečani wo sie dem Bischof Teodosije und Vater Andrej übergeben wird.

Die Mitglieder von SPOJI sagen, dass so eine gut durchdachte humanitäre Aktion nur dank dem Fleiß, der Einigkeit, Entschlossenheit und Solidarität die zwischen ihnen herrscht möglich war.

Sie planen nächstes Jahr nach Kosovo und Metohien zu reisen, aber auch weitere humanitäre Aktionen werden geplant.

Autor: Zeitung aus Serbien "Blic", am 17.0 August 2009

KLEIDUNG UND SCHULSACHEN FÜR KINDER AM KOSOVO

Der Serbisch Orthodoxe Jugend aus Innsbruck sammelte in Österreich eine humanitäre Hilfe für Serben in Kosovo und Metohien. Schulsachen, Kleidung und Rucksäcke für Serben in Kosovo und Metohien wurden in den Räumlichkeiten des Roten Kreuzes in Petrovac den Vertretern des Klosters Visoki Dečani übergeben. Vladimir Vlajić, Obmann und einer der neun Gründer von SPOJI, u. a. geboren in Petrovac betonte, dass das Ziel des Jugendvereins ist, verschiedene Völker und Jugendliche weltweit miteinander zu verbinden damit sie sich gegenseitig in schwierigen Situationen helfen.

GROSSER APPLAUS FÜR SERBISCHES WIEGENLIED

Autor: Z. Mirković, Zeitung für Serbische Diaspora "Vesti", am 13. Jänner 2010

„SPOJI“- Mitglieder nahmen Teil am 1. Integrationshausball, der von der Hauptstadt Tirols und dem Integrationshaus Innsbruck organisiert wurde.

Das Ballthema waren Kinder, doch es wurden auch alle Nationen vorgestellt die in Innsbruck leben. Unter den Teilnehmern waren Vertreter verschiedener Nationen aus aller Welt!

Bei der Eröffnungszeremonie des Balls führten alle Teilnehmer eine gemeinsame Choreographie auf und die Mitglieder des Jugendvereins „SPOJI“ repräsentierten das serbische Volk mit einem alten serbischen Wiegenlied aus der serbischen Provinz Kosovo und Metohien, das mit großem Applaus des Publikums begrüßt wurde.

Damit hat „SPOJI“ wieder einmal bewiesen, dass Kosovo und Metochien ein wichtiger Teil der serbischen Identität, Religion und Kultur ist.

Es wurde aber ebenfalls bewiesen, dass das serbische Volk für eine Zusammenarbeit mit allen Ländern der Welt offen und bereit ist und somit zeigt, dass sein Platz in der Familie der europäischen Nationen ist.

In den 4 vergangenen Wochen haben Musiker und Tänzer – einschließlich „SPOJI“- Mitglieder mit gemeinsamen Kräften an der Eröffnungschoreographie hart gearbeitet.

ОД СРЦА

ПРЕДСТАВЉАМО

ДЕЛАТНОСТ УДРУЖЕЊА ЈАДОВНО 1941.

Пише: Др Душан Басташић,
председник удружења Јадовно 1941.

Удружење потомака и поштовалаца жртава комплекса усташких логора Јадовно 1941., основано је у Бањој Луци у децембру 2009. године.

Иако су наши очеви и дједови побијени од стране усташа прије готово 70 година, ми, њихови потомци, тај губитак као дубоку рану осјећамо и данас.

На подручју комплекса усташких логора Јадовно, претече Јасеновца, у току само 132 дана, на најсвирепије начине побијено је 40.123 Срба, Јевреја, и осталих "непоћудних елемената" са подручја цијеле тадашње НДХ. Побијене жртве бачене су у велебитске јаме, у море велебитског канала или су затрпане камењем на острву Пагу.

Мјеста њиховог убиства су и данас необилежена и неприступачна.

Сврха оснивања удружења јесте покушати стати у крај забораву на овај беспримјерни, масовни злочин са предумишљајем, који је Независна Држава Хрватска озаконила својом легислативом 1941. године.

Ми, потомци и поштоваоци жртава имамо моралну, историјску и сваку другу обавезу, да дигнемо глас против ове историјске срамоте и неправде, његујемо културу сјећања и спроводимо конкретне активности у том смјеру.

Удружење је непрофитна, невадина и неполитичка организација, која дјелује на подручју Републике Српске, а окупља потомке и поштоваоце жртава из цијелог свијета.

Циљеви Удружења, у оквиру опште мисије управљене сјећању на жртве, су:

1. Да крашке јаме на Велебиту, у које су жртве усташког безумља биле бацане, буду лоциране и истражене.
2. Да посмртни остаци жртава буду ексхумирани и достојно сахрањени.
3. Да се сагради достојно централно спомен-обилежје са костурницом.
4. Да се настави рад на допуњавању постојећег именичног пописа побијених жртава, рађеном од стране историчара др Ђуре Затезала до 1990. године.
5. Да се достојно обилеже мјеста ликвидације, те отворе и означе путеви до тих мјеста.
6. Да се 24 јун, као „Дан сјећања на жртве комплекса усташких логора Јадовно 1941“. уврсти у календаре

институција и организација Србије, Српске и дијаспоре.

7. Да се на адекватан начин обилежи мјесто масовних ликвидација на локалитетима Слана и Метајна на острву Пагу.
8. Да се елиминише испродукована шутња о злочину и мјесту његова догађања.
9. Да се едукативним активностима млади нараштаји на примјеру Јадовна уче о неприхватљивости фашизма као идеологије општег зла, мржње међу људима и међусобног истребљења.

До недавно Јадовно није имало свој дан. На иницијативу нашег удружења, 24. јун је одређен као "Дан сјећања на Јадовно 1941.". Тога дана, 1941. године, логор Слана на острву Пагу је примио своје прве заточенике а логор Јадовно на Велебиту достигао своје коначне димензије.

Након Бањалуке, промовисали смо удружење Јадовно 1941. и у Београду, Новом Саду, Љубљани, Загребу и недавно у Јерусалиму.

Тешко, али незадрживо, истина о Јадовну објелодањује се широм свијета. Наш сајт www.jadovno.com у томе има значајну улогу.

На сајту удружења поставили смо базу података са именима 10.502 од укупно 40.123 жртве, које је др Ђуро Затезало пописао до 1991. године. Породице жртава које нису на попису, могу путем формулара на сајту послати податке о жртви или допунити постојеће податке.

Од потомака жртава тражимо да нам пошаљу своје текстове сјећања на жртве и њихове слике. Добијене прилоге публикујемо на страници сајта: "Моје Јадовно". Удружење Јадовно 1941. је до сада прикупило значајну количину историјске грађе везану за комплекс логора, како ону објављену тако и ону до сада непознату. Најзначајнији дио грађе представља преко 300 до сада недоступних докумената из Музеја рата у Риму. Талијански документи значајно мијењају досадашњу слику о улози Талијанске војске љета 1941. на подручју под њиховом ингеренцијом. Уступљене су нам и приватне архиве појединих историчара који су радили на теми Јадовна 1941.

На нашим интернет страницама може се наћи и значајан број текстова, слика, видео записа и репортажа посвећених јадовинском страстишту. РТРС и Српска новинска агенција посвећују значајну медијску пажњу активностима удружења.

26.априла 2010., пронашли смо мјесто логора Јадовно на Велебиту. Нико од локалних власти и радника шумарије "није знао" гдје се налази регистровано Спомен подручје логора Јадовно. Након два сата лутања тешко проходним Велебитским шумама, уз велику помоћ др Ђуре Затезала пронашли смо мјесто логора, записали ГПС координате, урадили видео и фото записе. На ливади, прекривеној мноштвом плавих шафрана, још увијек су видљиве хумке масовних

гробница побијених логораша. Од сада, ко год буде желио доћи до мјеста логора, знати ће којим путем поћи.

15. јуна 2010., мада нам нико од локалних власти и бродара "није знао" показати мјесто на коме се до уништења 1992. налазила Спомен плоча на подручју регистрованог Спомен подручја Слана на острву Пагу, нашли смо и снимили то мјесто.

Покренули смо иницијативу за прво обиљежавање "Дана сјећања на Јадовно 1941.". Нашу иницијативу, прихватили су као суорганизатори, Српско народно вијеће из Загреба, Савез антифашистичких бораца и антифашиста Хрватске те Жидовска општина Загреб.

Комеморативни скуп је одржан код Шаранове бездане јаме, у кругу девестираног Спомен обиљежја побијеним Јадовинским жртвама. Други дио комеморације био је одржан на Спомен подручју логора Слана на острву Пагу.

Опијело је служио Његово високо преосвештенство Владика горњокарловачки Герасим.

Парастосу је присуствовало више од 500 потомака и поштовалаца жртава, који су разасути свуда по свијету. Присуствовали су и високи гости са подручја Српске, БИХ, Хрватске и Србије.

Том приликом, откривене су и реплике обновљених Спомен плоча, код Шаранове јаме и у ували Слана. Братске, патриотске организације Срба из средње Европе, донирале су средства за обнову Спомен плоче код Шаранове јаме.

Покренули смо иницијативу за обнову централног Спомен обиљежја на Јадовну, уништеног у протеклом рату.

Удружење је покренуло и иницијативу за одржавање Прве међународне конференције о Јадовну 1941. у Бањој Луци, 24. јуна 2011. године на седамдесету годишњицу Јадовинске трагедије.

Институт за савремену историју у Београду, прихватио је наш приједлог да та угледна институција подржи конференцију и обезбиди сву стручну помоћ у организацији.

За недавном посјета Израелу, посјетили смо низ институција чији је рад посвећен Холокаусту и Геноциду. Договорили смо успостављање протокола о сарадњи.

Са РТРС у току су разговори о снимању дугометражног документарног филма о Јадовну 1941.

Музеј Републике Српске у Бањој Луци, прихватио је нашу иницијативу за постављање трајне музејске поставке о комплексу усташких логора Јадовно 1941.

У току је формирање одбора за Јадовно при Горњокарловачком Владичанству и у Београду при Асоцијацији избјегличких удружења из Хрватске.

Удружење Јадовно 1941., од августа мјесеца је чланица Српске мреже, асоцијације српских патриотских организација из Србије, Српске и дијаспоре. Увезивање и координација са српским патриотским НВО сектором, наше је стратешко одређење.

Страдање нашег народа у XX вијеку, а поготово оно током Другог свјетског рата, сматрамо снажном категоријом нашег националног идентитета.

Усвајање тог страдања у трајно памћење нашег народа, представља не само дужан однос према нашим прецима него и одговоран однос према будућим покољењима у функцији превенције геноцида.

Рад нашег удружења благословио је Његова Светост Патријарх српски Иринеј.

Имамо много идеја и планова, како Јадовно отргнути од заборавља.

Молимо све потомке и поштоваоце Јадовинских жртава, да се придруже удружењу и свако на свој начин допринесе чувању истине о страдању невиних жртава.

У Бањалуци, 26. јануара 2011.

ДЕЛАТНОСТ СРПСКОГ ДРУШТВА ЗАДУЖБИНА од 2008. до 2010. г.

Пише: Немања Неђић,
представник Српског Друштва
Задужбина из Љубљане,
Словенија

Српско друштво Задужбина је регистровано у Љубљани и оно окупља српску православну омладину из Словеније, мада своје активисте имамо и у Италији, Холандији, Републици Српској и Србији. Ми наине тежимо саборности, за почетак Срба у Словенији а потом, на истим принципима, саборности свих српских патриотских удружења у свим српским земљама као и у расејању.

Почетак нашег деловања може да се веже за учешће наших чланова у организацији протестног митинга у Љубљани, фебруара 2008. године. Иако нисмо тада били организовани у званично друштво, успели смо својом упорношћу да дамо велики допринос организацији и самом одржавању митинга против једностраног одцепљења наше свете земље Косова и Метохије. Између осталог организовали смо тада и протесну шетњу кроз централне улице Љубљане у којој је учествовало преко сто младих људи, у то време потенцијалних наших чланова. Са паролом Косово је Србија скренули смо пажњу многим на постојање групе младих људи спремних да се боре за интересе свога народа. На Вакар исте године (2008.) са нашим парохом љубљанским, оца Перана Бошковића, покренут је и рад фондације За српски Космет, која је и претеча данашњег друштва Задужбина.

Наш почетак је обележио искључиво хуманитарни рад, да би се временом искристализовало само језгро друштва и самим тим кренуло у нове пројекте од интереса за наш народ на овим просторима а и шире.

За почетак активнијег на пољу рада од ширег интереса за наш народ истакли би март 2009. године и обележавање десете годишњице агресије земаља НАТО пакта на нашу матицу Србију. Уз богат програм који је био посвећен срамној агресији НАТО алијансе на нашу отаџбину, бројним гостима смо у препуној сали представили и резиме онога што смо до тог тренутка урадили у склопу наше фондације.

На Спасовдан исте 2009. године смо организовали пут у Републику Српску. Повод је био освештавање Храма Христа Спаситеља у Бањалуци али и одлазак на гроб мајора Милана Тепића, нашег хероја из задњег отаџбинског рата. На његовом смо гробу, у селу Комленац покрај Козарске Дубице,

положили венац а затим смо обишли Његову мајку да би јој се захвалили што је родила хероја и да би јој дали снаге у сопственом животу. Мајци хероја смо изразили наду да дело њеног сина никад неће бити заборављено. На свом путу смо обишли још једну светињу, по предању из доба Немањића, манастир Моштаница, вековима светионик православња у тим крајевима.

У Високим Дечанима

Те 2009. године смо по први пут учествовали и на Сабору Српске мреже у манастиру Озрен у Републици Српској. То нам је помогло да проширимо круг људи који размишљају на сличан или исти начин као и ми и да и на тај начин допринесемо ширењу ове мреже. Резултати су убрзо били видљиви јер смо два месеца после Сабора одржали и предавање у Бањалуци, у организацији наше браће из Светосавске омладинске

Са посете у селу Бинач

заједнице Епархије бањалучке, на којем смо поред представљања наших досадашњих активности и планова за будућност сакупљали и добротворне прилоге за нашу фондацију. И овај пут смо искористили прилику да посетимо још једну Немањинку задужбину и да јој се поклонимо - ради се о манастиру Липље.

После свега овога рад наших чланова је постао још озбиљнији и од тада се нижу гостовања по различитим градовима и представљање наших акција, сакупљање прилога и ширење наше српске мреже (Горица, Крањ, Копар, Трст, Цеље, Беч, Београд, Бања Лука...). Организују се одласци на највећа стратишта српског народа (Доња Градина, Јадовно), обилазе се споменици, манастири, цркве широм свих српских земаља, праве се хуманитарни фудбалски турнири, песничке вечери, пројекције документарних филмова са духовним и историјским садржајем, трибине о страдању српског народа широм НДХ са угледним превадачима (Светозар Ливада, Ђуро Затезало, Душан Басташић), од којих су неки међу реткима који су преживели Јасеновац (Милан Басташић). Уз све то се не заборавља ни на горуће питање опстанка српске породице, тако да нам у госте долази вероучитељ из Књажевца Саша Илијић, иначе председник друштва за српску духовну и биолошку обнову "Источник" и координатор Покрета за живот, са којим се у Љубљану дошао и музички састав Источник.

На наше Свето Косово и Метохију се одлази у просеку 3-4 пута годишње и до сада је током 9. одлазака испоручено 32.735 евра прилога нашем народу у различитим енклавама (Косовска Витина, Клокот, Могила, Бинач, Врбовац, Грнчар, Видање, Жач, Осојане, Дугоњево, Угљаре...), и народним кухињама у селима Врбовац и Видање а обишли су се и скоро

На Газиместану, 2009. године

сви манастири а оним најугроженијим је уручена и скромна помоћ (Архангели, Високи Дечани, Будисавци, Девич, Драганац...).

У задњих неколико месеци проширили смо помоћ и на Српску Крајину и полако се активирали и на том делу српске земље, помажући оне најугриженије у Доњем Лапцу, Грачацу, Србу и околним селима. Ове акције реализујемо заједничким снагама са браћом из удружења СПОЈИ из Инсбрука, Немањини-Тићино из Швајцарске и Хуманитарном организацијом Срби за Србе, са којима одлично сарађујемо а наш симболичан удео у првој акцији у Крајини је био 250 евра.

Скромним прилозима смо се уградили у још две светиње, у цркву Св. Архангела Михаила у Мађарској, где смо учествовали у прилозима за обнову капеле (330 евра), а свој удео смо дали и у куповини звона за цркву Светињу у селу Демировац у близини Козарске Дубице (200 евра).

Септембра 2010. нам се обратио и брат деветогодишњег Саше Шарковића из Видања на Косову и Метохији који болује од церебралне парализе. После операције на Бањици је требало да уследи лечење у Бањи Ковиљачи где је била потребна пратња одрасле особе, односно његове мајке. Пошто нису имали средстава за боравак мајке, брат Саше Шарковића се обратио на нас са молбом за финансијску помоћ. Чланови друштва су прикупили 650 € и на тај начин омогућили њихов боравак у Бањи Ковиљачи.

Истакли би да смо у међувремену добили и свој огранак у Италији, тако да са тим настављамо да ширимо наше идеје и принципе и у земље окружења.

Пошто тежимо саборности изаједничком деловању свих српских друштава, узели смо учешћа и у организацији других пројеката која су имала остала српска друштва по Словенији и тиме покушали да покажемо свима да смо отворени за сваку врсту сарадње која је у интересу наше популације и нашег народа на овим просторима а и шире. Све се то показало и у пракси са неформалним удруживањем са Друштвом Српска заједница као и Културним друштвом Михајло Пупин где се програмски допуњујемо и међусобно усклађујемо акције.

Сарађујемо и са великим бројем друштава које се баве сличним стварима као и ми, а издвојили би нашу браћу из организације Срби за Србе, СПОЈИ из Инсбрука, Јадовно 1941, Српске родољубе из Беча, Немањини-Тићино, СОЗ Бањалука, Двери Српске, Источник и многе друге који припадају Српској мрежи.

Нашим досадашњим акцијама смо успели да сакупимо и наменски испоручимо тачно 35.625 евра. Настојања Задужбине су да превасходно помогне нашој најугроженијој браћи на Космету и у Крајини, народним кухињама али и нашим светињама широм српских земаља а од скоро и шире.

Појединачно смо учествовали у многобројним акцијама које су друга друштва, појединци или друге институције организовале и поносни смо на то што наши чланови и независно од рада Друштва имају у себи ту хришћанску потребу да помажу свој браћи у невољи, ма где се налазили!

СПОЈИ и српски патриотски НВО сектор

ОМЛАДИНСКО ОДУШЕВЉЕЊЕ И НЕСЕБИЧНО СТВАРАЛАШТВО ИЗ АЛПСКЕ ПОКРАЈИНЕ ТИРОЛА

Пише: Војислав Ђукић,
председник Српске
информативне платформе, Беч

Било би поштено да се каже да редови који слиједе нису ласкање удружењу из Инсбрука, него друштвена чињеница коју смо радо износили задњих година у успаваној српској заједници главног града Аустрије. Двије ствари, су задобиле нашу пажњу при упознавању новог удружења из Тирола. Прва је, хуманитарна акција за живу српску рану Косово и Метохију, стим су се омладинци из СПОЈИ-а крстили као српска православна организација од акције. Други необични детаљ је био назив удружења СПОЈИ. У првим оствареним контактима смо одмах препознали намјену назива, да су то људи спајалице са здравом тежњом за свесрпске интеграције.

Наиме, морамо да истакнемо да омладини овог узраста у потрошачком друштву као што је то данас, немоћна пред великим утицајем разних деструктивних понуда – као острашћени ноћни живот, алкохолизам, наркоманија и криминал. То је прва пobjеда ове дружине пред слатком свеprisутном холивудском понудом. Нека служи на част родитељима чланова СПОЈИ-а и парохијској заједници која кријепи свој подмладак. Чињеница да су се одазвали звонима који су zazвонили на узбуну седамнаестог фебруара 2008. године показује колико су то духовно и национално будна дјеца. Дјеца, која сваким успјешним кораком у друштвеној арени уливају наду уморном српском

народу, како треба реаговати на индивидуална и национална искушења данашњих доба.

Омладински активизам у Тиролу, радна сабрања у Бечу са братским организацијама из Аустрије и региона, свједоче о томе да се ствари полако мијењају. Глобализација носи са собом и техничке могућности и олакшице, ствари се неминовно убрзавају. Пред нама је

историјска шанса! Ко има уши нека чује, ко има очи нека види да смо на прекретници. Удружење СПОЈИ је школски примјер грађанске самоиницијативе. Примјер који је и наше удружење у Бечу кадтад застидио, нека се сви Срби застиде који нису на висини свог задатка. Дај Боже да се као нација отријезнимо и малим пobjедама

усправљамо, прожимамо светосавским системом вриједности и свједочимо непролазни косовско метохијски завјет. Отворимо дијалог, саслушајмо, и научимо. На овој генерацији је тешко бреме, али ми смо извјежбани и обучени германском радном етиком, спремни да одиграмо своју историјску улогу. Сазријело је вријеме да искорачимо из свог склоништа, да предано свједочимо наслеђе одговорности које примисмо, да једнодушно исповиједамо своју љубав према роду српскоме.

Вријеме је за национално груписање, умрежавање, доследни и синхронизовани подвиг у СРПСКОЈ МРЕЖИ!

*Ништа није готово, тек почиње!
Братски поздрав из Беча*

ШТА ЈЕ НАЈВАЖНИЈЕ СРПСКО НАЦИОНАЛНО ПИТАЊЕ ДАНАС?

Пише: Бошко Обрадовић,
секретар Управног одбора
Српског сабора Двери

Боравећи ових дана у Војводини и Петрограду на обележавању историјског датума формирања Првог српског народног одбора за присаједињење Српске Војводине Србији, уочио сам неколико битних момената које често прескачемо да приметимо. Ти великани српске историје који у тих месец дана 1918.

године стварају одборе широм Војводине и организују огромни национални подухват присаједињења, ненадмашни су и више него актуелни учитељи народа који више није на заветном нивоу својих предака.

Историјска свест наших предака: 1908, 1912, 1918, 1941

Прво што сам констатовао то је велика историјска свест коју су наши преци имали, а ми немамо. У говору Славка Жупанског, председника Првог српског народног одбора, са балкона петроградске општине пред окупљеним народом који је дочекао Српску Војску, осликана је изузетна историјска свест и истакнута заветна мисао да је Банат, некадашњи део

средњовековне српске деспотовине, поново заједно са својом браћом. Исту свест проноси и потврђује и бригадир Ристић који је на челу Српске Војске која је ушла у Петроград. Победници у Првом светском рату нису морали ништа да објашњавају, али су имали потребу да искажу своју националну свест о историјском трајању српске државности чији је и Српска Војводина неотуђив део.

Наше време, нажалост, не може се са овим упоредити и најсличније је 1941. години, чијој се 70-годишњици приближавамо. Не само зато што римски папа долази на место геноцида у НДХ, славећи 50 година од смрти врховног злочинца римокатолицизма у Хрвата - Алоизија Степинца. Његова посета поклапа се прецизно са 70-огодишњицом од отварања концентрационих логора Јадовна и Јасеновца, као првих и највећих домета Независне државе Хрватске.

Ово је заиста сурово понављање историје и прилика за потврду старог ватиканског благослова за усташки геноцид над Србима. Тако се и садашњи званични Ватикан надовезује на историју злочина и геноцида претходних римских папа и потврђује ко је стајао иза хрватске политике геноцида над Србима. Ова политика је једини хрватски државни континуитет, суштински смисао и циљ стварања њихове независне државе. Ако римски папа долази да запечати ову историјску чињеницу и поклони јој ватикански ореол, као што је Степинца прогласио блаженим, онда свима постаје више него јасно зашто политика превенције геноцида мора да постане приоритет српске унутрашње и спољне политике. Јер геноцид није случајност, већ историјски процес који се над Србима још увек спроводи. Треба ли после свега уопште рећи да такав Папа нема шта да тражи у Србији и да нема оправдања под којима је добросуседска сарадња са Степинчевим и Павелићевим наследницима могућа?

Међутим, оно што је у вези са 1941. још сличније јесте лешинарска потреба скоро свих наших суседа да отуђе део српских територија, користећи се слабостима српске државе под окупацијом. Ово се посебно односи на новонастале државе из редова бивших југословенских република и покрајина, које своје историјске почетке могу наћи једино у времену Другог светског рата када су били нацистички и фашистички сателити на Балкану.

Али, као што је те 1941. изгледало да ће Трећи Рајх владати Европом наредних деценија, тако данас многи мисле да су Америка, ЕУ и НАТО вечити светски господари. Многима је и 1941. изгледало немогуће супротставити се нацизму, као што многим данас изгледа немогуће супротставити се НАТО пакту. Крај Трећег Рајха је брзо дошао, а крај Четвртог Рајха убрзано се приближава. Потребно је само издржати и, попут 1941, спремати устанак за ослобођење од окупатора и домаће квинслишке власти. За ово последње карактеристична су још три историјска примера.

Када је 1908. године Аустроугарска извршила Анексију Босне и Херцеговине, за неколико недеља широм српских земаља формирано је преко 200 одбора Народне одбране, националне организације која се успротивила Анексији и Србе спремаола за наступајући

рат са Аустроугарском. Када је 100 година касније дошло до Анексије Косова и Метохије од стране ЕУ и НАТО, није дошло и до стварања сличне националне организације која би широм Српства формирала своје одборе за неколико недеља. Иако је било реакција и протеста, није било оних ауторитета да то поведу и оне способности за организовање. То је вероватно и најбољи доказ да више нисмо онај исти народ. Једноставно, квалитет наше генерације није на нивоу наших предака. Али би могао да буде, јер је и у нашим генима сачуван тај исти квалитет, само ми морамо да га изнесемо на површину и посведочимо.

А за две године навршава се 100 година од 1912, када смо остварили свој историјски сан о војничком повратку на Косово и Метохију. Тај национални циљ сањале су многе генерације вековима пре тога. Шта је наш данашњи национални сан и има ли у њему повратка на Косово и Метохију и друге наше крајеве и крајине из којих смо протерани? Како ћемо се и када вратити, ако о томе не сањамо, ако то није наш национални циљ, ако о томе не учимо своју децу?

Конечно, 1918. године неки веома национално свесни, мудри и способни Срби брзо су формирали српске народне одборе широм Војводине и припремили присаједињење Србији. Сигурно је да су се и они генерацијама за то спремали и чекали историјски тренутак када ће моћи да реализују свој национални сан. Како су се осећали само неколико година пре, када је Српска Војска била протерана из Србије, а Србија окупирана? Засигурно нису поклекли у вери и нади, као ми данас, који смо тако лако спремни да устврдимо да је нама најтеже у читавој српској историји.

Закључак је једноставан: време је да почнемо да сањамо нови национални сан, у коме се садржи наш јасан национални циљ и да почнемо да радимо на његовом остварењу. Но, да прво видимо шта нас у томе тренутно спречава.

Шта је најважније?

Страх човеку каља образ често, а у нас се увукао огромни страх од сопственог идентитета који је систематски означен као мрачан, застарео, злочиначки, несавремен, превазиђен и практично неупотребљив у сваком погледу. Предуго смо суочени са пропагандним објашњавањем да имамо проблематичан национални идентитет кога би најбоље било да се одрекнемо ако хоћемо да напредујемо и као појединци и као заједница. Може ли један народ нормално да се развија и уопште постоји и опстане ако је суочен са оваквим притиском? Може, ако се одрекне свог смисла историјског постојања и промени идентитет. То је оно у шта нас убеђују да је за нас најбоље, а што је основа сваког историјског конвертитства.

Постоји, међутим, и други начин да се овај притисак на идентитет победи. А то је процес просветног, културног, медијског, правног, научног, политичког и у целини друштвеног ослобођења од притиска. Ево како би то могло да изгледа:

„Ја сам Србин и не само да немам никакав проблем са тим, већ се поносим својим националним пореклом. Ја сам православни Србин, и не само да имам право

на вероисповест и аутокефалност, већ на својој вери и на њој заснованом моралу желим да градим и своју заједницу и односе у њој.

Ја сам православни Србин у Српској Војводини и питам јавно јесам ли се нешто можда погрешно изразио и имали нешто против ове квалификације да је Војводина део Србије, тј. да је Српска Земља? Јер ако има, онда постоји кривични законик који ће даље са њим да се бави због кршења Устава.

Ја сам Србин у крајевима и крајинама српским у БЈР Македонији, Црној Гори, Босни и Херцеговини, и НДХ, и поменути бивше југословенске републике морају да поштују моје историјско присуство на овим просторима, а држава Србија има обавезу да се залаже за моје национално право да будем Србин.

Ја сам лојални држављанин Србије и имам своје националне интересе у Србији, региону и свету, апсолутно легитимне и у складу са чињеницом да и сви други народи имају своје националне интересе. Спреман сам да на сваком месту и у свакој прилици на законит начин браним своје националне и државне интересе, јер је то моја обавеза, и од њих нећу одустати”.

Необично је било гледати Србе сабране на обележавању оснивања Првог српског народног одбора у данашњем Зрењанину како изненађено слушају овакве речи и схватају да имају право да буду Срби, да то нико не сме да им брани и да слободно могу да се понашају у складу са својим националним осећањима. Иако је већина публике у сали била осведочено патриотска, као да се по изласку са програма и у њима десило ослобођење дуго потискиване националне емоције и јавила јасна свест да све не мора да буде онако како су наши непријатељи замислили.

Делује невероватно да ми данас заправо почињемо нову борбу за националну слободу и, најпре, ослобођење националног осећања из ропства наметнутим и диригованим медијским етикетама о нама самима. Потценили смо вишедеценијске експерименте са нашом нацијом, пола века притисака на наш идентитет и последњу деценију отворене тзв. денацификације Србије, која је имала за циљ да у нама уништи сваки траг интересовања за Српство коме припадамо. Овде се деценијама ради на томе да се поносимо неким другим вредностима, а не српским, да конзумирамо разне нове идеологије, а запостављамо националну идеју, да се одушевљавамо сваким обликом интернационализма и потискујемо родољубље.

Зато, пре било каквих великих прича о Косову и Метохији, Републици Српској Крајини, Црној Гори и другим друштвеним и државним темама од значаја, морамо поставити кључно српско национално питање данас: да ли је просечан Србин спреман за слободну националну мисао, реч и дело, или је још увек уплашен од сопственог идентитета и стиди се да га јавно искаже? И ко уопште у њему данас гаји слободу духовног, традиционалног и националног осећања, и припрема га за савремени национални израз наше самобитности?

Ако нови Србин, уплашен за себе под притиском сопственог националног идентитета, жели да живи у 21. веку као слободан човек, нација и држава, мора да се ослободи овог притиска. А када себи и другима јасно каже шта му је најважније у животу, осетиће после много деценија самопоштовање, а и други ће почети да га поштују. Из овог првог националног ослобођења родиће се ново самопоуздање и остали кораци ка слободи. А онда ће Србин проговорити шта му је још важно поред овог најважнијег.

Важан ми је брак и хоћу да га сачувам од свих искушења. Важна ми је и ужа и шира породица, без ње не могу и нећу.

Важан ми је мој посао, где морам вредно и поштено много да радим и бранићу своја синдикална права.

Важан ми је мој завичај и место у коме живим и бринућу се о њиховом бољитку и благостању.

Важна ми је међусобна социјална помоћ и солидарност у нацији и држави у којој живим и даћу свој допринос у овој области.

Важне су ми све српске земље на Балкану, сви Срби у региону и расејању, све дипломатске, политичке, медијске, правне и културне борбе и ратови за српске националне интересе, и морам да се укључим и помогнем.

Зато, као што са билборда поручују зрењанински послодавци: Заштити посао! Заштити раднике! Заштити породицу! Заштити град! А ми додајемо и: Заштити своју веру! Заштити своју нацију! Заштити своју државу! Не стиди се, брате Србине, свог националног идентитета, него се поноси! Не дај на себе и своје! Устани против медијских лажи и оптужби о свом народу и постани бранич жене и детета, свога посла, својих радника, своје породице, свога села и града, вере, нације и државе. Видећеш како твојим венама почиње да тече нова енергија и како се будиш из омамљености и малодушности, спреман за неке нове борбе и победе!

Хоће ли остати тешко бити Србин и у 21. веку? Хоће, исто колико и у претходним вековима! Али, колико је тешко, још више је величанствено и практично, јер је у Српству садржана сва наша историјска величина и начин опстанка. Дакле, не само узвишена лепота наше историје, већ и конкретна практична димензија организације друштвеног живота у којој ћемо се ми питати у сопственој држави и вратити је у своје руке – како би била у функцији наше деце.

Не да немамо другог избора, већ на други избор не пристајемо. Ми пут свој знамо и свесни смо да ако се одрекнемо Српства нема нам опстанка и бољитка у било којој области живота. Родољубље није питање модног стила, већ борбе за опстанак овог народа и државе. Време је да се то јасно каже и на делу покаже. И време је за нове српске народне одборе од најбољих снага ума, способности и карактера. Јер могуће је достићи време нових националних победа и реализовати националне интересе у нама наклоњеним геополитичким кретањима и променама које су већ наступиле, али национални сан и припреме за његово остварење морамо имати и почети одмах.

О СРПСКОЈ ПРАВОСЛАВНОЈ ОМЛАДИНИ У ИНСБРУКУ

Пише: мр Радован Калабић
- књижевник, историчар и
публициста из Београда

Поколење младих Срба, које данас стасава у туђини, изложено је свим искушењима глобализације и драматичној идентитеској кризи. Где је граница на којој се зауставља неопходна интеграција и започиње процес асимилације, одрицања од сопственог, личног и колективног идентитета? Та међа је, свакако, тамо где су језик матерњи и ћирилично писмо наше. Ако се заборави предачки говор и уђе у општење са светом и другима новогovorом орвеловског значења, онда је већ zazвонило на узбуну. Јер за последицу одмах имамо и немогућност исповедања праве прадедовске вере, светосавске, без које смо као народ осуђени да плутамо по пучини историјског самозаборава и нестајања.

Језик, вера и култура су у темељу сваке аутентичне егзистенције. У савременим неприликама они се с муком чувају и на Отаџбинском тлу, а камо ли у заграничним пределима где су са свих страна нападнути од глобалистичког униформисања.

Однорођена руководна елита у границама наше матичне државе на махове нам отворено намеће

образац по коме је добро све оно што није наше – већ туђе. Не бити свој већ се свидети другоме и моћнијем – представља нам се као модерна и спасоносна формула. При том се превиђа да они које бисмо хтели да подражавамо мало, или скоро никако, не цене опонашатеље. Напротив за њих су склонији да гаје осећање презира. И то - уз ниподаштавање и багателисање, па чак и свесно жртвовање серијских копија.

То на својој кожи најбоље осећају они којима је живот на страни остављен у невољно наслеђе. Хвале вредни су и појединци и организације који чувају свој верски, језички, национални и културни идентитет, а да се у том чувању успешно бране и од изолације у средини у којој живе и делају. Такви су наши млади људи окупљени у Српску православну омладину у Инзбруку, у СПО(Ј)И. У тесној сарадњи са СПЦ у Инзбруку, те са сродним омладинским организацијама у земљи, они осим хуманитарне акције истрајавају и на свом културном позвању. А покретањем овог новог часописа излазе и на медијско-информативну сцену. Ступају у будућност са јасном представом о свему најбољем што баштинимо из прошлости. Зато и овај њихов корак заслужује да буде пропраћен с најлепшим жељама, надама и очекивањима. А све на ползу рода нашег како би се он коначно „сложио, обожио и умножио“.

Београд, 24. јануар 2011.

ДОБРОЧИНСТВОМ ДО КВАЛИТЕТНИЈЕГ ДРУШТВА

Пише: Милош Јовановић,
председник огранка Хуманитарне
Организације “Срби за Србе” у
Аустрији

УЛОГА ДОБРОЧИНСТВА ОДНОСНО ХУМАНИТАРНИХ И ДРУГИХ НЕВЛАДИНИХ ОРГАНИЗАЦИЈА У СТВАРАЊУ КВАЛИТЕТНИЈЕГ ДРУШТВА

ДОБРОЧИНСТВО је појава која се састоји од два недељива фактора, а то су однос и воља. Да би чинили добро морамо пре свега да имамо активан однос према људским вредностима, а посебно према другим људима. Такав однос посебно подразумева бригу према људима који нису у могућности да задовоље своје основне људске потребе, али не и стварање зависности слабијег, већ, напротив, поштовање личности сваке особе и оснаживање њених потенцијала. Други фактор доброчинства подразумева добру вољу да се помогне своме ближњем, као вид људске врлине или моралне односно духовне вредности. У

ситуацијама када се суочавамо са патњама других људи управо однос човечности у нама буди емоције које стварају човекољубиву вољу да помогнемо људима у невољи. Да би преточили однос човечности и човекољубиву вољу у доброчинство као целину морамо да приступимо самом чину доброчинства, који се често описује као хуманитарна помоћ, чији је главни циљ ублажавање патње и одржавање људског достојанства. Приступајући чину доброчинства кроз пружање хуманитарне помоћи са примарним циљем ублажавања патње одређене особе или групе, често не видимо да, иако на први поглед чинимо нешто суштински добро, заправо изазивамо контра-ефекат стварајући зависност слабијег. Доброчинство, међутим, може да користи такође за шире и развојне потребе, које излазе изван оквира самог ублажавања патње односно пружања поменуте хуманитарне помоћи, и самим тим улазе у терен хуманитарне филантропије што треба да подразумева решавање, а не ублажавање, самог проблема. Такав приступ чини доброчинство појавом која с једне стране чува, негује и промовише људску добробит, а с друге стране ефективно решава проблеме људи који зависе од помоћи са стране.

УЛОГА ДОБРОЧИНСТВА У СРПСКОМ ДРУШТВУ - Добročинство може да буде усмерено ка разним људима или групама, које се могу делити по разним критеријумима од којих је један свакако национална припадност. Као што опште добročинство подразумева постојање односа човечности и човекољубиве воље, тако добročинство које је упућено припадницима сопственог народа уз постојање поменутих основних фактора захтева два додатна фактора, а то су свест о сопственом националном идентитету и свест о невољама са којима се суочавају припадници сопственог народа. Као што из хуманости проистиче воља да се помогне особи у невољи, тако се развијањем свести о припадању властитом националном бићу, у нашем случају српству, стварају услови за саосећање са патњама припадника властитог народа и егзистенцијалним проблемима са којима се властити народ суочава. Ако смо у стању да делимо бол и патње властитог народа, онда смо и у стању да од обичног добročинства начинимо појаву која не само да чува, негује и промовише људску добробит, већ и гарантује очување националног бића и решавање егзистенцијалних проблема са којима се српски народ као целина суочава, а то су пре свега физичко нестајање кроз појаву беле куге, друштвено разслојавање кроз стални раст сиромаштва и постепено сужавање животног простора српског народа кроз исељавање српског становништва са његових вековних огњишта. Ако се добročинство у српском народу коначно схвати и прихвати као средство за решавање одређених социјално-друштвених проблема, а не као уносан посао за појединце, оно може да постане један од начина решавања виталних проблема са којима се суочава савремено српско друштво и држава и да допринесе стварању квалитетнијег друштва у будућности.

УЛОГА ОРГАНИЗАЦИЈА У ПОГЛЕДУ ДОБРОЧИНСТВА - Поставља се питање како можемо остварити односно покренути успавану српску филантропију односно добročинство? За остварење таквог вида планираног и организованог добročинства потребне су свакако организације и људи који преко таквих организација улажу рад и финансијска средства у сврхе покретања одређених активности, чији је циљ решавање одређених проблема. Појединац не може да се ухвати у коштац са проблемима попут општег сиромаштва или беле куге и истовремено да се нада да ће из таквог окршаја изаћи као победник. Исто тако одређена група људи организована у некој врсти организације не може да преузме улогу и посао државе, али може у одређеним ситуацијама да преузме ствари у своје руке и покуша да решава проблеме тамо где држава односно државно уређење не постоји или

не функционише на адекватан начин. Хуманитарне организације се разликују од других врста невладиних организација управо по томе што су фокусиране на циљеве филантропске природе и самим тим посебно служе јавном интересу и општем добру. Међутим, организације овакве врсте се такође међусобно разликују по начину спровођења добročинства: на оне које покушавају да ублаже проблеме циљне особе или групе и, на оне које покушавају да реше проблеме из корена. Ова подела не зависи увек од људи који воде организацију, већ и од људских и финансијских ресурса који стоје организацији на располагању. Смисао постојања организација, посебно хуманитарних, као и њихова улога у погледу српске филантропије односно добročинства треба свакако да буде сабирање људи и међусобно умрежавање са циљем претварања идеје у дело.

МОДЕЛ ОРГАНИЗОВАНОГ ДОБРОЧИНСТВА - Један од могућих модела организованог добročинства оличава се у раду Хуманитарне организације «Срби за Србе» која је временом израсла у квалитетну, оперативну и транспарентну хуманитарну организацију која својим радом успоставља нове стандарде и нови начин деловања српских хуманитарних организација, како у дијаспори, тако и у матици. Оно што се у западним земљама одавно практикује под слоганом «Empowerment» - стварање услова да људи у невољи помогну сами себи - ова организација је пренела на српско тло: «Срби за Србе» не представља обичну цев од донатора до

породице, већ тежи да плански користи прикупљена средства како би одређену донацију временом увећала неколико пута кроз улагање у децу или оспособљавање породице за бављење пољопривредом у циљу јачања економског положаја и осамостаљивања породице од било које врсте хуманитарне или социјалне помоћи. Други принцип на којем почива ова организација и истовремено оно што је издваја од других организација је апсолутна транспарентност - у виду јавног приказивања финансијског пословања - на чијим темељима се гради поверење између људи унутар и изван организације. Могло би се рећи да је ово врло необичан сегмент за хуманитарне или било које друштвене организације, узимајући у обзир да се српске хуманитарне, друштвене, па и политичке организације у прошлости нису прославиле у руковању са новцем који им је био поверен и самим тим успеле да створе предрасуду да готово сваки вид организованог добročинства служи углавном у личне интересе особе или организације покретача.

ЕКВИВАЛЕНТНИ МОДЕЛ ОРГАНИЗОВАЊА - Паралелно са појавом хуманитарних организација попут «Срби за Србе», видна је и појава једнаковредног модела

организоване друштвене филантропије који се посебно рефлектује у раду Омладинског удружења «СПОЈИ». Ова организација се поред хуманитарног рада у истој мери фокусира и на организацију друштвено-просветних активности, које управо имају за циљ развијање свести о сопственом националном бићу и проблемима са којима се сопствени народ суочава. Досадашњи рад Омладинског удружења «СПОЈИ», које је управо покретач часописа «СПОЈИ!», потврђује да млади озбиљније и одговорније промишљају о ситуацији у којој се Срби налазе као народ и да кроз своје активности могу да мотивишу и покрену превасходно људе у својем окружењу, а затим и изван њега, и тако допринесу непроцењиви допринос за стварање квалитетнијег друштва за будуће нараштаје. Управо такав начин рада је неопходан да од добротинства начинимо појаву која не само да чува, негује и промовише људску добробит, већ и гарантује очување националног бића и решавање егзистенцијалних проблема са којима се српски народ као целина суочава.

СМИСАО ОРГАНИЗОВАНОГ ДОБРОЧИНСТВА – Српска филантропија односно добротинство може да се покрене управо кроз формирање великог броја организација по наведеним моделима, а које би се руководиле превасходно начелима поштења и транспарентности, ставиле у службу циљева који су у духу националних, а не личних интереса, и које би се

умрежиле и сарађивале међусобно, чинећи тако тесну и трајну заједницу унутар које би својим радом једне друге допуњавале. Најважнији плод деловања људи који чине овакве врсте организација би, поред активног напора материјалног јачања породица, као темеља сваког друштва па и српског, представљао утицај пре свега на себе, а потом и на целокупно српско друштво, које је разбијено по свим основама, а са циљем очувања и неге властитог националног бића, као и повратку својим православним односно светосавским коренима и начелима који су очували српски народ кроз најтежа времена. Такав утицај се, између осталог, може остварити управо кроз организовано добротинство односно директно улагање у децу односно будуће средњошколце, студенте, пољопривреднике, проналазаче, спортисте или официре, дакле оне који ће чинити и обликовати српско друштво у будућности, али такође и кроз едукацију старијег становништва које је рањено несрећним догађајима у прошлости. Саме организације и пре свега идеја организоване српске филантропије односно добротинства, нетреба директно да мењају српско друштво, већ да отворе могућности људима како у Србији тако и изван ње да се организују и у сарадњи са организацијама или самостално помогну другима оплеменујући тако себе и своје погледе на свет. Једино на такав начин може се родити нада да ће наша генерација оставити иза себе боље друштво од онога у којем је стасала.

ИДЕАЛИ ИЗНАД ИНТЕРЕСА

Пише: Небојша Анђелковић,
председник Клуба Борилачких
Спортова "Наисус", Ниш

Историјат Клуба Борилачких Спортова "Наисус"

Тренутно најмлађи клуб у Нишу и овом делу Србије, основан 05.08.2010.год. од стране Анђелковић Небојше (Председника клуба) и Живковић Дејана (Генералног секретара клуба). Клуб Борилачких Спортова "Наисус" је осмишљен, како му и само име говори, да врши едукацију у области борилачких вештина и спортова. Акцент је првенствено стављен на теквондо и хапкидо, али се поред ових вештина планирају секције и у другим борилачким спортовима, за шта је овај клуб и регистрован од стране ресорног министарства. Поред демонстрација борилачких спортова на локалним манифестацијама, такмичарски лед пробија управо његов први човек - Анђелковић Небојша, 16.октобра 2010.год. у спортској дворани "Младост" када је одржан 2.Халелуја КУП. Такмичење је окупило преко 600 такмичара из Хрватске, Црне Горе, Словеније, Републике Српске, Босне и Херцеговине, Румуније,

Италије, Словачке, Француске, Кореје и наравно Србије. Освојивши сребрну медаљу, иако га је делио само мањи део бода од прво пласираног дугогодишњег хрватског репрезентативца, добија на још већем значају јер представља прво и то међународно одличје за новоформирани клуб. Своје искуство и знање као делилац правде на истом овом турниру између осталих био је и Небојша Анђелковић, који је (поред својих судијских колега) похваљен од стране корејских званичника. Ова похвала ће бити једно од многих али веома значајно признање од стране људи који потичу из Кореје - постојбине теквондоа. (<http://www.kbs-naisus.com/>)

Сусрет са братском организацијом СПОЈИ

Припремајући се за одлазак у Аустрију, тачније Инсбрук, на Отворено Првенство Аустрије у теквондоу у дисциплини форми (обележеног као турнир А класе

од стране Светске теквондо федерације), нисам ни слутио такво гостопримство. Као много пута до сад улогу главног организатора путовања на турнир преузео је генерални секретар Београдског теквондо савеза - Љубиша Ракић те је имао проблем више око смештаја него око превоза. Питање је било где ћемо бити смештени и колико ће нас то задовољство коштати, јер финансијски није ни мало наивно отићи на турнир удаљен преко 1,300 километара. Поучен ранијим искуством г-дин Ракић је интернету нашао неколико српских организација, али се некако чинило да је СПОЈИ права организација коју треба контактирати. По послатом е-маилу, где је објаснио ситуацију екипе из Србије која долази у Инсбрук да се такмичи и у најбољем светлу презентује своју земљу, одговор је стигао истог дана као и пријатељски позив од младог г-дина Влајић Владимира.

Након пута од три сата од Ниша до Београда уследило је путовање дуго преко десет сати, где смо прешли Војводину, велики део Мађарске и скоро целом дужином прегазили ни мало малу Аустрију. Стигавши у Инсбрук нисмо имали проблема да се нађемо са новим пријатељима, који су се понудили да нам покажу знаменитости града. Силом прилика које су погодиле Србију претходних деценија - немаштина и спремност човека на све како би преживео, постојала је нека доза резервисаности према нашим новостеченим пријатељима са једне стране али и неверица са друге стране. Сваким тренем проведеним са нашим пријатељима неверица се распламсавала и постављали смо себи питање: Да ли је могуће да постоје људи који вас по први пут у животу виде а да су без икакве накнаде у било ком смислу спремни пружити све???

Били смо заинтриговани причом о организацији СПОЈИ и њеном залагању у промоцији српства и православља, негујући и проучавајући традицију и обичаје. Како смо на такмичењу представљали екипу Србије, самим тим смо преко спорта и ми сами били ти промотери, те нас је управо то и СПОЈИЛО са нашим пријатељима. Упознавши касније остатак породице Влајић, који су нас свесрдно прихватили као најближу родбину што би дочекали, увидели смо да нисмо нашли само пријатеље већ нову браћу. Том приликом смо на личном примеру не видели већ осетили, значење и смисао српства као и припадност православљу. И речима се не може описати захвалност на гостопримству и топлини дома, који су поделили са нама наша српска браћа што у срцу су нам сада.

Улога организација као што је СПОЈИ је незаменљива управо због циља који се својски труде да постигну а што и јесте статутарна не само "обавеза" ове организације, већ воља и жеља свих оних који припадају њој. Наиме, пре десетак година сам наишао на информацију, рачунајући САМО претходни век (од 1900. до 2000. године), да би Срба било преко двадесет милиона на територији Србије, да није било толиких жртава у свим ратовима који су се на нашем поднебљу дешавали. Та катастрофална и поражавајућа чињеница нас све наводи на размишљање на који начин помоћи земљи из које потичемо и браћи која се диче својим српским

пореком. Управо нам СПОЈИ даје одговор на то питање својим залагањима са једне стране промовишући славну историју српства, њену традицију и обичаје како не би отишло у заборав, док са друге стране помаже онима којима је та помоћ преко потребна како у Србији тако и ван ње.

Ситуација у Србији и Нишу

Ситуација у Србији је једном речју катастрофална, не рачунајући појединце (условно речено не битно, на који начин да су стекли завидан финансијски положај). Овакву ситуацију не виде у правом светлу они који долазе из иностраних земаља, јер је стварно не појмљиво да су преко радног дана у радно време кафићи и кафане пуни младих способних и стасалих за вршење мање-више било којих радних задатака. Проблем је што посла све мање и мање има !!! Чак и они који су запослени имају проблем око задржавања својих радних места, не узимајући при том да ли је реч о младој особи или о особи којој је остало пет или десет година до пензионисања. Гигантске фирме су стављене на тендер од стране државе, која је такве захтеве за учешће на тендерима постављала, да још мало па ни једна домаћа фирма није могла да учествује а камо ли да добије тендер. Такве фирме су ПРОДАВАНЕ за ситниш !!! Један од примера су банке које су куповане од стране иностраних банака за тако жалосно ниске цифре, да су реда величине само једног локала једне експозитуре. За оне који претходно нису разумели: Продајом само једног објекта у коме је банка радила се врши повраћај новца уложеног за куповину целе банке, која има своје објекте и експозитуре на неколико места у једном или више градова. За исплатив посао и улагање се унапред зна ко ће добити исти те таквим персонима су и сва врата отворена. Они који желе да инвестирају у било који сектор привреде морају проћи бирократску тортуру, како би набавили све потребне дозволе за даљи рад.

Посматрајући Србију регионално, најсиромашнији делови су Источна и Јужна Србија док су северни и западни делови Србије у нешто повољнијем положају. То ће се видети из чињенице да најсиромашније општине (попут Сврљига, Беле Паланке и др.) гравитирају у том делу Србије и њихов просек примања је износио између 13,900дин. и 19,300дин. (у преводу 120 до 185 еура) наспрам нпр. општина Стари град (Београд), Нови Београд, Лајковац, Смедерево, Косјерић и сл. где се просек примања креће од 45,000дин. до 57,000дин. (у преводу од 440 до 560 еура). Поражавајуће чињенице се само нижу гледајући и на сектор индустрије као један од главних карактеристика града Ниша, који представља центар југо-источног дела Србије. Наиме, од 24.000 радника Електронске индустрије Ниш остало је само њих 600, а у Машинској индустрији Ниш је са 10.000 број смањен на 1.000, што је 32,400 особа остало без посла. Наведен је пример само за два нишка индустријска гиганта а боља ситуација није ни у неколицини других као што су Нитекс, Нисал и др.

"Кад је Ниш у питању, њихово поређење показује због

чега је овај град са око 260.000 становника (нерачунајући околину са којом има преко 400,000 становника), један од најсиромашнијих у Србији, са просечном зарадом на 70. месту ранг листе. Према подацима нишке филијале Фонда ПИО (пензијско и инвалидско осигурање) на територији града има укупно 55.344 пензионера по свим основама, док је на евиденцији филијале Националне службе за запошљавање најмање 34.448 лица (не рачунајући људе који се због нередовног јављања редовно бришу са списка). Дакле, укупан број оних који не привређују, износи 89.792, што је нешто више од трећине житеља града. С друге стране, подаци Нишке филијале Фонда здравственог осигурања говоре (на основу издатих здравствених књижица), да Ниш има 69.631 запослених у свим секторима, дакле, 20.000 мање него што је пензионера и незапослених." (преузето са http://www.b92.net/biz/vesti/srbija.php?yyyy=2010&mm=11&dd=29&nav_id=475595)

Како променити ситуацију

Иако много тога треба променити и поправити, не можемо очекивати ни од себе самих а ни од других да се у једном маху може обратити пажња а и улагања на више послова истовремено. Улагања су неопходна али мора се имати на уму и то да морају бити правилно усмерена. Мислим да би акценат морао бити стављен на пољопривреду и туризам, као и на бољу искоришћеност природних богатстава - руда и воде.

Образложења улагања у ове секторе привреде су следећа:

- пољопривреда - Србија је богата плодном земљом, те би требала бити доиспитана од стране стручњака. Када се утврди, у односу на састав земљишта, за коју врсту пољопривредног добра је најпогоднији терен, оно се и гаји. На тај начин ће се поспешити производња а са друге стране очекивати одређени

принос, те се поред коришћења за сопствене потребе може поспешити и извоз контролисано квалитетних а надамце здравих производа (што је најтраженије на иностраном тржишту). Отварање тржишта у иностранству могу управо наша браћа да реализују.

- туризам - Географски положај Србије је утицао на многобројна освајања те самим тим и на велику историјски непроцењиву заоставштину. Природне лепоте и незагрљаност од стране индустрије, попут планина и горњих токова река, су само делић онога што не може чак ни сликом да се опише у правом светлу. Бањска лечилишта са исцелитељским моћима земље и воде су можда само један промил искоришћена. Сеоски туризам је новина у нашим крајевима и, поред улагања у пољопривреду, био би прави начин да се заустави катастрофално брзо одумирање и гашење сеоских средина.
- природна богатства - Просторно мала Србија је неочекивано богата рудом (што је један од разлога "освајања" Косова и Метохије) али је проблем застарела опрема и држава која не користи своја богатства, макар не у оном обиму у ком би то могла. Пијаћа вода је најцењенија не само течност већ материја, које има све мање у свету. Поред ове чињенице, мноштво извора су небројено пута доказала своја чудотворно лековита дејства.

Браћа у иностранству нису ни у ком случају дужна да икоме и ишта помажу, али ипак потичемо са поднебља које се зове Србија са брдовитог Балкана и повезани смо чудном али прелепом везом званом православље. Ако је већ тако, братске помоћи никад мало, те колико је ко и на који начин у стању да помогне, добродошао је и велико хвала.

С вером у Бога и српство, велики поздрав из Ниша и Србије.

О СРПСКОЈ ПРАВОСЛАВНОЈ ОМЛАДИНСКОЈ ОРГАНИЗАЦИЈИ СПОЈИ ИЗ ИНСБРУКА

Пише: Дејан Сенић, представник Српске православне црквене општине Берлин, Њемачка

Српску православну омладинску организацију СПОЈИ сам ове године упознао на 10. годишњици сабора српске омладине у оквиру Српске Мреже, који је био одржан у августу 2010. године у Београду при храму Светог Саве на Врачару.

Сматрам њих као озбиљну, добротворну, поуздану и организовану организацију, пре свега, што су, као прво, били у знатном броју присутни и вршили изванредну добру презентацију о свом удружењу. Као друго са својим хуманитарним акцима помажу нашем

напаћеним српском народу на Косову и Метохији и другим српским земљама, а као треће да они као млади поправљају слику и репутацију Срба, који живе у Аустрији. Озбиљност се такође у томе види, да СПОЈИ нису само неформална скупина младих Срба православца, него да су регистровано удружење са својим статутом и редовним сједницама.

Поред свих тих аспекта је уопште за похвалити, да су СПОЈИ са оснивањем организације успјели, да један дио младих Срба, који живе и раде у Аустрији се активно ангажује за српску ствар. То наравно подразумејива да се кроз СПОЈИ очува наш српски језик, наша култура, наше писмо, наше врлине и наравно наша вјера и обичаји. Такође је битно, да СПОЈИ кроз њихово постојање врше мисију унутар српске омладине, који нису везани према цркви, да би их на тај начин добили

као нове чланове или барем да их приближавају Богу и цркви. Тако би они били узор српској омладини у Инсбруку и околини, у другим градовима Аустрије и у земљама расејања да и они оснивају омладинске заједнице. Ми сви знамо, да кроз наш живот у туђини нама увијек пријети асимилација и постепено удаљавање од наших коријена.

Сарадња између СПОЈИ и црквене општине Берлин може изгледати, да представници СПОЈИ као прво дођу за Берлин да се пре свега представљају и / или да се истовремено користи њихово промовисање за хуманитарне акције и да прикупе прилоге за Србе, које су обештећени и угрожени у матици и српским земљама. Није искључено да се организују прославе у вези хуманитарних акција, гдје би један дио зараде ишао у сврху акције.

Али наравно сарадња неће бити само пословне природе, него и на пољу дружења. На примјер, било би пожељно да млади представници црквене општине Берлин посјете СПОЈИ (на примјер за њихову омладинску славу Цвети), а и обрнуто да представници СПОЈИ дођу у Берлин да присуствују крсној слави берлинске православне омладинске организације Свети Василије Острошки (напомена: за разлику од СПОЈИ, берлинска православна омладинска заједница није регистровано удружење, него је неформална заједница). Надам се, да ће кроз то доћи до нових познанства и склапања пријатељстава.

СПОЈИ кроз своје постојање даје један велики допринос српском патриотском НВО сектору, који је у супротност про-западних НВО. У томе и лежи проблематика, што је управо про-западни НВО сектор интензивно финансиран од разних организација из западних земаља и чак од земаља западног свијета лично, тако да се могу и боље формирати и организовати. На тај начин оне утичу уз помоћ тренутне владе Србије на српско друштво, дајући њему утисак, да је улазак у Европску Унију и у НАТО једино рјешење за политичке,

економске и друштвене проблеме у Србији. Тако како се покушава убједити грађане Србије с том пропагандом, тако се и покушава и у иностранству да се тамошње

Србе убједи да „Европа нема алтернативу“, и да свакога, који себе сматра родољубом, да се запечати ознаком „Клерофашиста“ „Националиста“, „Шовиниста“ и др. Али свакако, не смијемо изгубити наду, чим је Соња Бисерко признала у емисији „Двоугао“, да је српски патриотски сектор јако добро организован. То није знак, да се можемо одморити, него да и

даље радимо, у циљу усавршавања.

Ја желим да СПОЈИ и даље иду светосавским путем, да даље успјешно раде на свом пољу, да добију нове младе чланове и да их држе, да анимирају нашу омладину да чешће посјећују наше храмове, али што је најбитније, да не само практикују вјеру, него и да воде један морално-хришћански живот. Такође требају да наставе сарадњу са братским организацијама, али и са аустријским административним и друштвеним органима за репутацију српског народа у Аустрији. Такође желим члановима СПОЈИ-а, да гледају и на дуге стазе, јер једног дана ће и они бити старији, па да изабере потецијалне наследнике, да се то удружење неби угасило.

Сваки Србин, који живи у Србији, у српским земљама и у расејању, има одговорност према својој матици, према свом народу и према својој традицији и вјери. Можда чак ми, који живимо ван матице, имамо и посебну одговорност, јер смо упућени у опасне токове, које пријете нашем народу. А Свети Владика Николај Српски је већ рекао: „Када кућа гори, пожар се гаси споља.“

Ако будемо сви били и даље сложни и ревни, онда смо у стању да гасимо тај пожар, који гори по земљи наших дједова. Како радили, тако нам Бог помогао!

НЕМА ПРЕДАЈЕ !!!

МЛАДИ У РАСЕЈАЊУ И ГЕОПОЛИТИЧКИ ИЗАЗОВИ

Пише: **Зоран Зековић**, помоћник главног уредника интернет портала „analize-komentari.com“

Увек је важно да се не заборави улога омладине и младих људи, који су у потрази за бољим животом расељени од матице земље.

То изучавање је уској вези са политичком географијом које можемо пронаћи још од времена старе Грчке. То

подразумева три основна принципа односно три фазе развоја и улоге омладине:

- Проучавање односа у околини
- Проучавање националне моћи
- Проучавање политичких регија

За проучавање односа у околини, важно је истаћи систематизацију Карла Ритера (Karl Ritter), као симбол свемирског јединства самог човека и његових културних институција. Заправо су наши млади у расејању баш један облик тајве институције, као јединство земље, јединство континента, и права симетрија у односу на изградњу и адаптацијусвиј њених делова.

Европски део, као континент је најизразитији пример темељног живота сваког народа и најсложенији је по својим поделама, али и спреман да увек прихвати и друге културе у оквиру свог напретка и енергије.

Проучавање националне моћи своди се на облике политичких јединица. У појединим теоријама, таква политичка јединица мора имати одређену свест и морално интелектуалне капацитете. Зато су наши млади људи прави образац на заокруживању добрих односа ихармоничног живота унутар друге земље. Како је основни принцип да моћ неке државе расте са развојем културе, уз трговину, разне идеје, мисионарске активности, то је закључити да су млади у расејању саставни део геополитичке стварности, јер се сам појам геополитике упоредо развио са појмом оваквих теорија.

Проучавање политичких регија подразумева потребу за проучавањем специфичних политичко-географских проблема, посебно у односу на светске текуће проблеме.

У том смислу, комплетно расејање наших људи, а нарочито млади на којима свет остаје, имају тежак, али најчаснији задатак да по Андрићевском принципу увек представљају мост који ће спајати све оквире суживота у расејању и у исто време задржати своју континенталну културу и традицију.

Време транснационалног либерализма као просторна пракса је основа за закључке у геополитичкој структури света.

У време када државе постају све мање националне, а све више настају псеудо државе, имамо за последицу аватар аграрног доба, нове „ad hoc“ организације, заправо враћање у средњовековну структуру геополитичке праксе. То је један од главних изазова у времену када се стара пракса замењује сајбер простором (cyber-space), глобализацијом и информатизацијом, насупрот националном идентитету и конструкцији имица народа и простора.

Садејство са глобалним процесима, тенденцијама и супротностима, могуће је само ако матица изгради интерфејс, са модернизацијом података на улазу, обрадом и схватањем излаза квалитативних информација на излазу, нарочито са светским финансијским структурама.

Спољнополитички циљеви матице, морају бити као тежња добрих односа са великим силама, а не доминантно везивање само уз једну. Тиме би се отворио шири пут као фактору стабилности на раскршћу три субрегија, што је и основа имица не само матице и већ и самих људи у расејању, нарочито младих који ће својим живавим и отвореним духом радити на томе непрестано.

Тај дух представља незаобилазни простор у повезивању севара, истока и запада као и југоистока Европе. То је Географија иступања, пролаз и заступање репрезентативности у свету на којима млади у расејању морају обратити пажњу.

Расејање је у том смислу, стратешка енергетска елипса наше земље.

О ОМЛАДИНСКОМ УДРУЖЕЊУ СПОЈИ ИЗ ИНСБРУКА

Пише: Љубиша Ракић, секретар Београдског теквондо савеза

Велика је срећа и задовољство у данашња времена срести и упознати добре људе, сународнике који у иностранству живе свој живот, а спремни су помоћи када је помоћ потребна.

Ми смо имали ту срећу и задовољство и захвални смо Богу што још увек има добрих људи у свету. Ми као спортисти, поклоници једног у Србији малог борилачког спорта на путу за Аустријски планински Инсбрук, трагајући за што јефтинијим начином да наступимо на Међународном теквондо турниру Austria Open, прошле године у јуну месецу упознали смо породицу Влајић и њихове пријатеље и сараднике из омладинског удружења СПОЈИ.

Преко веб сајта "Шпигел" који се бави Српском дијаспором, ступили смо у контакт са Владимиром Влајићем, председником удружења Српске Православне Омладине Инсбрука, који су нас прихватили и помогли обезбедивши нам смештај и храну тих пар дана колико је трајало такмичење.

Велики је траг на све нас оставила добродушност и

великодужност наших домаћина тих дана. Безрезервна помоћ и подршка нашим такмичарима оставила нас је чак мало и збуњене. Ти дани су нам дали наду и подстицај да ће ипак доћи бољи дани за све нас, а само уз заједнички рад и сарадњу можемо помоћи, како једни другима тако и онима којима је помоћ потребна. Хуманитарни рад удружења СПОЈИ, који са својим младим руководством и чланством спроводи пар година уназад колико постоји је већи од рада много познатијих удружења.

Ми ћемо се као спортска организација, нажалост не много финансијски јака, трудити да помогнемо и подржимо у сваком тренутку рад и труд СПОЈИ-а.

Поздрављамо све наше сународнике, не само у Аустрији, већ у целој дијаспори широм света.

Желимо Вам успешан рад, срећне Божићне и Новогодишње празнике!

Мир Божији, Христос се роду!

СРПСКОЈ ПРАВОСЛАВНОЈ ОМЛАДИНИ У ИНСБРУКУ

**Пише: Зоран Пањковић,
председник Српске православне
црквене општине Кузмин**

Православна мисија у Србији у последњој деценији 20-ог и првој деценији 21-ог века представља незаустављиву обнову Живе Цркве Христове и њеног видљивог најмногбројнијег дела – народа српског. Изградња нових цркава, поправка и рестаурација старих, подизање из темеља давно порушених светиња и манастира, издавачка и медијска делатност, увођење веронауке у школе дали су наду да се српски народ поново подиже из духовне таме и ропства и враћа свом Источнику – светосављу као православном хришћанству Срба где год да живе. На том тешком и одговорном путу нашло се и пуно препрека, замки, погрешака и заблуда које прате сваку честиту и богоугодну намеру.

Обнова и градња цркава није обавезно са собом подразумевала и већи број верника. Услови ратова, разарања и политичке и економске транзиције довели су до исцрпљивања материјалних ресурса у Србији тако да се битно смањила могућност помоћи од стране државе и самих верника-приложника.

У Српској Православној Црквеној Општини (СПЦО) Кузмин активности на обнови цркве Светих мученика и бесребреника Козме и Дамјана (14./1. јул) и изградњи црквеног дома трају од 1999-е у континуитету до данас. Бог је дао да уз већу или мању помоћ државе: републике, покрајине, општине, месне заједнице Кузмин и прилога јавних и приватних предузећа и верника буде изграђена нова капа звоника-торња, замењен комплетан кров и утегнута лађа цркве, замењена већина прозора и јужне врата, поправљена и реконструисана звона и инсталација.

За следећи велики захват – изолација капиларне влаге темеља и зидова цркве сачињен је пројекат и одобрен од надлежног завода али средства никако. Од почетних 4 милиона динара 2003-е године овај захват сада кошта близу 10 милиона динара. Руководећи се мишљу да овај посао кад тад мора бити урађен у црквеној општини смо се окренули напорима да око цркве и њеног живота и на други начин окупимо што више парохијана. Да бисмо то остварили потребно нам је место окупљања и то не само кад је недеља или црквени празници. Наравно, и за то су нам била потребна средства па смо после епископског благослова кренули у акцију. Савет месне заједнице Кузмин приложио је сву потребну количину цигле, надлежни покрајински секретаријат издвојио је средства намењена куповини материјала за изградњу темеља, зидање и горњу плочу. Скоро сав занатски и физички рад је био приложнички од стране верника из Кузмина. По завршетку горње плоче на крају 2009-е године прављени су планови за градњу надзида,

конструкције крова и покривање црепом. У много тежој ситуацији него на почетку градње 2008-е године приступило се прибављању средстава. Покрајински секретаријат уз најбољу вољу обећао је скромна средства, од акције на прикупљању прилога кроз село очекивана су значајна али недовољна средства.

Обавеза и одговорност председника црквеног одбора у оваквим ситуацијама је увек велика и очекивања су да он обезбеди финансијску конструкцију за завршетак радова. На тој дужности од 2008-е године до сада ми је уз Божију помоћ успевало да обезбедим средства али на почетку 2010-е године нисам имао јасну идеју како то учинити. Пошто сам од 2003-е године на више начина

био у вези са српском дијаспором помислио сам да би било добро замолити за помоћ овај део нашег народа. Нисам био сигуран за одзив јер чињеница је да људи из нашег места и овог дела Срема нема у иностранству у великом броју. Свако помаже свој завичај што је сасвим у реду. Без обзира на све то ипак се одлучим и гледајући сајт Српске мреже наиђем на линк – СПОЈИ, отворим, прочитам и одлучим да се обратим. Дуго времена нисам добио одговор а пратећи редовно активности СПОЈИ видео сам да ово удружење младих људи из Инсбрука у Аустрији несебично пружа помоћ нашем напаћеном и страдалничком народу на Косову и Метохији као и другим местима, организује трибине, окупљања са православном и националном тематиком. Када сам већ помислио да ови млади људи имају друге оправдане приоритете у свом раду и да можда Кузмин у овом моменту не завређује пажњу уследио је позив Владимира Влајића, председника удружења и најављена посета Кузмину. Нисам се радовао толико материјалној помоћи колико чињеница да је неко из наше дијаспоре уважио наше напоре и искрене жеље. Уследила је и дугоочекивана посета представника СПОЈИ Кузмину у другој недељи Великогоспојинског поста. Посета једног удружења Срба из дијаспоре а посебно када се ради о младим људима за једну црквену општину у Срему има велики значај. Тад сам први пут упознао младе али врло озбиљне и организоване људе, свесне своје мисије. Одмах по

доласку, пре свих других активности потрудили су се да свој прилог дају по договору- куповином материјала за зидање надзида. Посета и прилог црквеном дому су видео и фото документовани што говори о озбиљном приступу и одговорном и искреном односу према помагачима и приложницима удружења. Наш сусрет је био врло срдчан и онако како је то могуће у складу са нашем традиционалном гостољубивошћу. У разговору и дружењу провели смо пар сати где смо разменили утиске о свему што би иначе Срби могли да разговарају када се сретну. Изнели смо своје планове и очекивања и саслушали планове СПОЈИ-а за време пред нама. Материјална помоћ црквеној општини Кузмин неће бити једини вид сарадње у православној мисији СПОЈИ-а и СПЦО Кузмин. Братски смо се поздравили и растали уз обећање да се ускоро поново видимо.

Бог је дао те подигосмо надзид и стависмо кров на наш црквени дом као што је и планирано за 2010-у годину и тиме оправдасмо улагање у нас. Остају радови на изолацији, фасади, столарији, инсталацијама и унутрашњем уређењу и опремању. Нека нам је Бог на помоћи као и до сада!

Интересујући се и ширећи своје знање ради извршења задатака, обавеза и послова које председник црквеног управног одбора има по Уставу СПЦ а које се односе на верски и национални живот у месту сазнао сам путем интернета о постојању великог броја српских невладиних организација које у свом деловању имају јасно изражене патриотске и верске циљеве. То ме је нарочито обрадовало јер сматрам да је овај облик организовања православних Срба у овим последњим временима врло значајан. Широка је спектар деловања српских НВО гледајући их појединачно како оне које су активне у Србији тако и оне које своје деловање везују за иностранство. Неке се баве информативно едукативним процесима у верско-духовном или

националном смислу, друге нас подсећају на српске жртве у ратовима из прошлог века, треће нас повезују и спајају (СПОЈИ), неке опет указују на присутно богоодступништво нашег народа и грехове који се чине, постоје оне које апелују на очување српске државе, спас Косова и Метохије и јединство свих Срба и друге. Оно што је важно - много важније од висине прикупљених прилога, материјалних и пропагандо политичких резултата које може постићи неке српска НВО јесте њено утемељење. АКО српска НВО са својим Статутом, Програмом и активистима не полази од свевременских принципа и вредности јеванђељско-светосавске истине Новог Завета Бога и човека учења светих отаца наше цркве и примера деловања владике Николаја Жичког и Светог Јустина Ћелијског ОНДА она не ради у интересу српског народа него је у служби нечега или некога другог је доказана строга импликација. Српство без Православља је као тело без Душе, као одело без Тела – као земља без Неба. Може имати та НВО најзвучнија и најславнија имена и прокламовати најлепше циљеве. То је обична пропала садукеејска наука, наука без Васкрсења – значи мртва заувек.

Српски дух у расејању може и мора живети искључиво као Дух Православља, никако другачије. Овим духом прожете су најславније странице наше историје, све наше победе и успеси. Српски НВО у дијаспори чији сте ви припадници и који несумњиво гајите велику љубав према отаџбини Србији - усудио бих се да кажем много више него неки људи који себе зову Србима а који овде живе, имате јединствену мисију. Ваша мисија је да сачувате јединство духа и вере нашег народа и спречите поделе и несугласице односно њихово преношење из отаџбине у расејање. Изобличујте лажна учења и њихове носиоце и јачајте у православној вери, тако вам Бог помогао!

О СУСРЕТУ СА УДРУЖЕЊЕМ СПОЈИ

**Пише: Бојан Старчевић, председник
Удружења Краљевина Србија**

*"Тако да се светли светлост ваша пред људима!"
(Мт. 5, 15- 16)*

Пре око пола године, по први пут имао сам прилику да се упознам како са радом удружења СПОЈИ, тако и са конкретним младим људима коју организацију чине и воде. Било је то на Сабору Српске омладине и Сабору Српске Мреже, у Београду, почетком августа 2010. На једном месту окупило се много људи из различитих организација како из матице, тако и из дијаспоре. Удружење на чијем сам челу, Краљевина Србија, које је под патронатом Њ.К.В. Престолонаследника

Александра Другог, осетило је потребу да присуствује оваквом једном братском састанку какав је био организован у Парохијском дому Храма Светог Саве на Врачару.

И, уистину, од тог дана, наше удружење ступило је у приснију сарању са многим организацијама, али пре свега са СПОЈИ. Да ли је то био људски фактор или пак воља Свевишњег, не знамо, али дакако знамо да је било намерно да се баш ту, и баш тада сусретну представници наша два удружења, како би заједничким снагама допринели општој користи, тј. спасу српске државе и српског народа.

У представницима СПОЈИ-а управо се читовао овај позив Господа Христа с почетка ових редака! Светлост оних који доносе добро не може а да не остане непримећена. Ентузијазам ових људи, који иако млади нису без искуства у помоћи својим сународницима (пре свега на Космету) зрачио је на све нас окупљене. Пре свега што би се, ваљда, друкчије очекивало од људи

њихових година. Но, они као изузетак успели су да дају пример многим својим вршњацима, како у отаџбини, тако и у расејању. И на свом прегалачком путу не стају! Брига о другима, дубоко сам убеђен, не сме да се сведе само на хуманитарни рад. Штавише, држимо да је несрећа која нас је задесила као народ последица а не узрок проблема с којим се као народ суочавамо. Погубна политика у протеклих педесет година, довела је наш народ у положај поражених и понижених. Политика је с собом носила погубну економију (или обратно), и за последњих педесет година изгубили смо готово све што су наши преци стицали од Карађорђа па на овамо. Последице те погрешне политике и данас осећамо на својим плећима.

Улога невладиног сектора у том смислу јесте од великог значаја. И ту пре свега мислим на рад на просвећивању народа, како у културној тако и у сфери јавног живота уопште. У том смислу СПОЈИ се показује опет на делу.

Организујући трибине они раде на чувању од заборава свих оних вредности које као народ имамо. Дobar део њих је, схвативши потребу да учествује у јавном животу Србије, али на нестраначки начин, приступио нашем удружењу, да кроз директно делање у истом има прилику да ту своју светлост пројави у тами матице.

Удружење Краљевина Србија у СПОЈИ-у је препознала свог партнера у Аустрији а и шире у Европи, јер само заједничким снагама могуће је променити на боље. И то показује и онај летњи Сабор, када смо се и упознали.

Невладин сектор, уколико остане расцепкан, уситњен и неорганизован, тешко да може доћи до изражаја и тешко да се глас истих може чути шире у нашем народу. Зато тај позив на јединство се не односи само на идејно идентичне организације, већ на све којима је стало до бољитка и напретка српског друштва у целини, ма где се налазио.

Овај позив треба да буде општенодржаван, општедржаван, уједињујући у сваком могућем смислу. А јединство нам је више него икад потребно.

Наш народу, подељеном на "ове и оне" треба гарант јединства, континуитета, непропадљивости. Уверени смо да је то институција Краља. Једина личност, која је на челу државе по милости Божијој (немојмо ту милост никад занемарити!) и вољи народној, персонализује заправо цео народ, и гарантује недељивост како народа тако и земље. Као што рече песник: "Пробали смо све лажне лекове и остали болесни. Да не умремо а да не пробамо онај прави!". А прави лек имамо! ИМАМО КРАЉА!

СИГУРНИЈА БУДУЋНОСТ

Пише: Далибор Лукић, члан медијске куће РТВ Руф из Петровца на Млави

Драги читаоци, желим да са вама поделим једно пријатно осећање. Оно је и сада у мом емоционалном животу. Први пут је изазвано пре нешто више од месец дана. Наиме, тада сам сазнао да се планира покретање часописа који сада држите у рукама а потом ми је понуђено да ја паланачки новинарчић напишем нешто за баш овај, први број. Признајем да сам почаствован да могу да пишем за лист од кога у будућности очекујем доста, а верујем и да у овом случају таква очекивања делимо. Тражећи меру којом бих ограничио свој почаствовани его, разумевам да горе поменуто пријатно осећање у мањој мери долази од почаствованости, а у већој

од очекивања усмерених ка покретачима гласила путем кога сада општимо.

Иако веома ценим моћ и могућност свеопштег корисног медијског деловања, те високе домете које часопис марљивим и поштеним радом може достићи, ни ту не видим крај анализи личног задовољства. У посматраној ситуацији зачетак радосне добити сопствене емоционалне хемије директно везујем за 13. август 2009. године и први контакт са члановима Српске православне омладине Инсбрук. Наиме, тада су они у просторијама Црвеног крста Петровац на Млави предали хуманитарну пошиљку за угрожене на Косову и Метохији.

Ту је испред СПОЈИ-а била присутна група маладића и девојака, понашањем су истрајавали у светлу академских манира што се и може увежбати, вашег тренутног наратора подкупила је друга врста светлости која се на моменте читавала у њиховим очима. Тупи светлуцави погледи наркоманијом угрожених нараштаја? Не! Испијени сатима у

виртуелном свету интернет тортуре? Не! Погледи опијени надражајима агресивног потрошачког програмирања? Не! У сломљеном систему вредности страхом раширене зенице? Не!

Да, да имате права, ланац пошаста новог доба је огроман и да се видети у очима свих нас. Баш зато не предајмо се. Позивам вас на даљу читалачку храброст у циљу тумачења светличастих погледа групе младића и девојака, гостију Црвеног крста Петровац на Млави. Сјај у њиховим очима у тим тренуцима примопредаје, уз труд сакупљења помоћи, казивао је о нади за боље сутра, о личном залагању, о раду за то боље. Говорио је о вери у људе у добре намере, у допринос стварању складнијег времена. Поглед им је исијавао љубав која их је међусобно и са другима повезивала и распршивала могућу насилну природу деловања.

Сведимо анализу: резултат јесу универзалне поруке Господа нашег - љубав, вера, нада. Уз такав тројац и остале вредности православног кормила наши

омладинци широм света са седиштем у Инсбруку имају сигуран погон да својом организацијом доносе бољитак. Хоће ли наставити са неуморним радом на просветном, друштвеном и хуманитарном пољу? Хоће ли наставити да помажу слози и напретку матице и расејања? Хоће ли и даље пружати руку свом и другим народима? Тако устројеним пловилом немирна пучина им се неће испречити на путевима ка циљевима.

У епохи када човечанство убрзава процесе уништавања на готово свим пољима, а наш народ се налази у првим и најопаснијим редовима самоуништења, Српска православна омладина Инсбрук са искром у оку се учвршћује у ред оних који нас просто нагоне да будемо бољи. На крају, драги моји, радујем се двогодишњици, покретању часописа и неким новим лепим одсјајима у очима које ће будити делање и стварање сигурније будућности.

НА МНОГАЈА ЛЈЕТА!

Пише: Сава Стамболић, председник Светосавске омладине Српског културног центра „Свети Сава“ из Суботице

Драга браћо и сестре из Инзбрука, велика је част имати прилику да пишем за први број вашег часописа. Почетком августа месеца 2010. године представљао сам свој Српски културни центар „Свети Сава“ из Суботице на Сабору Српске Мреже у Београду. На Сабор сам дошао као аматер у патриотском НВО сектору и заиста нисам ни слутио шта могу да очекујем. На моје велико изненађење највећи број учесника био је из нашег заиста великог Расејања. У почетку ми је било мало неприкладно да ја, држављанин Србије учествујем на скупу где су се окупили представници Дијаспоре, као да је и мој град у иностранству. Међутим, како је време одмицало почињао сам да схватам колико је корисно и потребно да представници удружења из Србије буду окупљени заједно са браћом из Расејања, да чују каква искуства имате, са каквим искушењима се суочавате и схвате колико се трудите да очувате Српство.

У току Сабора упознао сам вашег председника господина Владимира Влајића и његовог брата, са којима сам одмах успоставио добру комуникацију и разумевање, а који су на мене оставили јак утисак својом љубављу према Отаџбини и својом свестраношћу. Одмах ми је било јасно да је

„СПОЈИ“ једна од најозбиљнијих и најпосвећенијих организација окупљених на скупу. Све, од ситних детаља попут беџева, па до презентације прикупљене помоћи за врло кратко време од самог почетка ме је импресионирао. Било је јасно да нисте још само једно фолклорно удружење, већ озбиљна организација младих људи која разуме изазове и могућности 21. века. Видевши да у граду Инзбруку, у којем нисам знао ни да има Срба постоји такав осећај посвећености и заједнице и таква љубав према Матици, охрабрио сам се и добио нову снагу и полет за рад у сопственој средини. Сјајна иконографија и презентација ваше организације, као и резултати које сте приказали, трајно су ми се урезали у свест. „СПОЈИ“ је у мом уму постао прототип и идеал организовања младих не само у Расајању, већ у читавом Српству.

Зашто је то тако? Зашто су нам у Матици потребне организације попут ваше?

Зато драга браћо и сестре што су млади Срби и Српкиње једнако подложни асимилацији и отуђењу, били они у Аустрији или Србији. Предности битисања у Матици се завршавају на употреби матерњег језика у свакодневной комуникацији. Сви остали проблеми су исти, отпадништво од Вере, отуђење од традиције, растакање породице, релативизација вредности, бежање у криминал, алкохол и наркотике. Једнако смо угрожени драга браћо! Србина асимилију данас, не Аустријанци код вас или Мађари у мом граду, већ нас све заједно асимилијује „МТВ“, Холивуд и разноврзне друге „вредности“ заблуделог западног света. Ако су Аустријанци и Мађари паметни, онда

чине исто ово што и ми, спашавају што се спасти да. Данас Србин једнако треба да брине о очувању своје вере и традиције у Крагујевцу, као и у Бечу. Чак сте ви из Расејања много свеснији проблема и потребе да се нешто предузме него ми у Матици, који смо уљуљкани мислећи да држава брине о нама и нашем националном идентитету. А наша држава је угрожена споља и изнутра и њени напори имају своја ограничења. У таквим тешким временима сваком граду у Србији је потребан својеврстан „СПОЈИ“ који би био чувар Вере и традиције, светионик да води безидејну омладину и упозна је са тим шта у ствари значи бити Србин.

Са оваквом свешћу, на чије је формирање „СПОЈИ“ дубоко утицао, растао сам се са мојим новим пријатељим Влајићима, жељан да и у сопственој средини нешто урадим.

Суботица је град на самом северу Србије, у области Војводине. Има, као и Инзбрук, неких 150 хиљада становника и некада је била део Хабзбуршке Монархије, као и Инзбрук. Тако да у архитектури града и менталитету људи, верујте, има доста сличности. У граду Срба има негде око 30 процената и заједно са Буњевцима (покатоличеним Србима, од којих неки себе сматрају Хрватима, а неки само Буњевцима) чине већинско становништво града. Мађари чине око 40 процената становништва. Дакле ради се о једној мултинационалној, и доминантно римокатоличкој средини. Звучи познато? Дакле ваш модел организовања је био идеалан за једну такву средину, по много чему сличну вашој. Када

сам се вратио кући, размишљао сам како бих могао да почнем са реализацијом жеље да се српска омладина у граду мотивише. Сасвим случајно срео сам пријатеље који су ми у необавезном разговору изнели идеју да се покрене једна омладинска организација. Размишљали смо, вагали и одлучили да формирамо „Светосавску омладину“ при СКЦ „Свети Сава“ који је већ 20 година активан у граду и много тога је постигао за Српство.

И тако је кренуло, угледајући се на вас и друге организације сличних циљева из „Српске Мреже“ кренули смо са нашом мисијом. Од оснивања у новембру 2010. године, улили смо нову снагу у Српску културни центар, ушли на велика врата у медијски простор града, организовали мноштво акција, прикупили позамашна средства, састанчили са градоначелником и другим високим званичницима града, који волели нас или мрзели морају да уваже

нашу енергију и све већи утицај који имамо међу младима. А тек смо у 4 месецу живота!

Дакле драга браћо много сте нам помогли својим примером и искреним залагањем! Заједно ћемо наставити да ширимо национално буђење и освешћивање омладине где год је младих Срба, Српкиња и свих осталих који наше вредности осећају као своје. Са вама ћемо упоставити посебне братске односе! Због близине и сличности наша два града сигуран сам да ће Светосавска омладина Суботице и „СПОЈИ“ постати велики пријатељи и добри сарадници! Јер ново доба, које нажалост не иде на корист нашем народу, долази и захтева нове тактике, нов начин размишљања. Бојишта данашњице су интернет, медији, спорт, наука, култура, а хвала Богу ми за то имамо тешку артиљерију! Можда нам је држава разбијена и смањена и можда Срби јесу остали заробљени у разним творевинама чије стварање нису желели, али зато морамо схватити неке реалности које су тешке, али нас уједињују! Терају нас да схватимо колико не сме више бити разлике између Срба у Србији или оних у Аустрији, Хрватској или Аустралији, сви смо једно и сви морамо радити на томе да останемо своји, да волимо једни друге као браћу рођену не гледајући локалне и регионалне партикуларизме. То је задатак свих патриотских НВО у 21. веку. Да сви дишемо и мислимо као један, да се умножимо, обожимо и сложимо, да би опстали и ојачали!

Нека живи „СПОЈИ“ на многаја љета! И срећан вам рад на часопису и свим другим пројектима!

Са изразима братске љубави Сава Стамболић, студент Правног факултета Универзитета у Новом Саду и председник Светосавске омладине Српског културног центра „Свети Сава“ из Суботице

ПАРТНЕРИ

Српски сабор Двери
контакт тел: 011 / 26 87 897
е-пошта: infodveri@verat.net
интернет: www.dverisrpske.com

Српска Мрежа
е-пошта: srpskamreza@gmail.com
интернет: www.srpskamreza.net

Хуманитарна организација „Срби за Србе“
Србија - е-пошта: organizacija@srbizasrbe.org - интернет: www.srbizasrbe.org
Република Српска - е-пошта: organizacija@srbizasrbe.org интернет: www.srbizasrbe.org
Аустрија - е-пошта: szsaustrija@gmail.com интернет: www.serbenfuerserben.org
САД - е-пошта: szsamerika@gmail.com интернет: www.serbsforserbs.org

Српско Друштво Задужбина
е-пошта: zasrpskikosmet@gmail.com
интернет: www.sd-zaduzbina.com

Удружење Јадовно 1941.
Адреса: Краља Алфонса XIII 49А, 78000
Бања Лука, Република Српска, БиХ
контакт тел: +387 51 333 588
е-пошта: udruzenje@jadovno.com
интернет: www.jadovno.com

Хуманитарна Организација
„Немањићи-Тиџино“
контакт тел: +41 76 207 17 28
е-пошта: nemanjici.ticino@gmail.com
интернет: www.nemanjici-ticino.org

СКЦ «Свети Сава» Суботица
Адреса: Трг Републике 16, 24000
Суботица, Србија
контакт тел: +381 24 601 833
Светосавска омладина у оквиру
центра основана новембра 2010. г.

Удружење Краљевина Србија
Адреса: Београдска 18/4,
11000 Београд, Србија
контакт тел: +381 11 2438 738
е-пошта: kancelarija@kraljevinasrbija.com
интернет: www.kraljevinasrbija.com

РУФ радиотелевизија «РУФ» д.о.о
Адреса: Српских владара 528,
12300 Петровац на Млави, Србија
контакт тел: + 381 12 333 528
е-пошта: ruf@rufstv.com
интернет: www.rufstv.com

Српска Информативна Платформа
Адреса: Ramperstorffergasse 51, 1050
Wien, AUSTRIA
контакт тел: +43 699 11787178
е-пошта: office@srpskaplatforma.com
интернет: www.srpskaplatforma.com

Српска Културна Заједница Арзињано
Адреса: via A.Fusinato 15\11, 36071
Arzignano, Vicenza, ITALIA
контакт тел: +39 347 9573415
е-пошта: skz.arzignano@alice.it
интернет: www.skzarzignano.jimdo.com

Црвени Крст Петровац на Млави
Адреса: Српских Владара 183, 12300
Петровац на Млави, Србија
контакт тел: +38112 331 154
е-пошта: petrovac@redcross.org.rs

Црвени Крст Параћин
Адреса: Крагујевачка 4, 35250
Параћин, Србија
контакт тел: +38135 563 279
е-пошта: paracin@redcross.org.rs
интернет: www.crvenikrstparacin.rs

Црвени Крст Свилајнац
контакт тел: +38135322891
е-пошта: svilajnac@redcross.org.rs

Београдски теквондо савез
Адреса: Deligradska 27, 11000
Beograd, Србија
контакт тел: +381 11 362 98 32
е-пошта: bgtkd@open.telekom.rs
интернет: www.tkdbeograd.org.rs

Клуб Борилачких Спортова „Наисус“
Адреса: Јастребачка 27, 18116
Ниш, Србија
контакт тел: +381 64 288 5 992
+381 61 248 91 61
интернет: www.kbs-naisus.com

Магазин Видовдан
е-пошта: info@vidovdan.org
интернет: www.vidovdan.org

Веолиа транспорт - Литас
а.д. Пожаревац
Адреса: Ђуре Ђаковића 3,
12000 Пожаревац, Србија
контакт тел: +381 12 210 123
е-пошта: petar.peric@veolia-transport.rs

ЗАХВАЉУЈЕМО

Овим путем се још једном захваљујемо свим људима добре воље који су нам излазили у сусрет и подржавали наш добротворни рад од нашег првог корака, којим смо 12. априла 2009. године уз благослов средњоевропског епископа Константина, закорачили у сектор српских патриотских невладиних организација и који су нам били подржаваоци, добротвори, сарадници и пре свега искрени пријатељи током прве две године постојања!

Заувек захвални:

- Његовом преосвештенству епископу средњоевропском Господину Константину
- СПЦО у Тирољу - Парохији Инсбрук и оцу Видославу Вујасину
- Његовој ексцеленцији генералном конзулу Републике Србије у Аустрији господину Зорану Јеремићу
- Црвеном Крсту у Петровцу на Млави
- Предузећу "Bellutti Planen" из Инсбрука / Unternehmen "Bellutti Planen" aus Innsbruck
- Братији Манастира Високи Дечани
- РТВ Руф из Петровца на Млави
- Српском дневном листу ВЕСТИ
- Новинару Вечерњих новости, Душану Стојановићу
- СПЦО Светог Саве у Бечу
- Светосавској омладинској заједници у Бечу
- Српској информативној платформи
- Српском сабору Двери
- Српској Мрежи
- Послужи брзе хране "Лагуна" из Инсбрука / Laguna Imbiss aus Innsbruck
- Бухгалерији Инсбрук / Buchgalerie Innsbruck
- Хуманитарној организацији "Срби за Србе"
- Српском друштву "Задужбина" из Словеније
- Интеграционој кући Инсбрук / "Integrationshaus Innsbruck"
- Господину Драгославу Радосављевићу из Инсбрука
- Госпођи Данијели Јовановић из Инсбрука
- Заједници српских клубова у Тирољу
- Проф. др Владети Јеротићу
- Удружењу Свети Владика Николај из Инсбрука
- Мр Радовану Калабићу
- КУД-у Острог из Инсбрука
- Х.О. Немањићи-Тићино из Швајцарске
- Српској културној заједници у Арзињану из Италије
- Удружењу Јадовно 1941. из Бања Луке
- Проф. Мири Јовановић из Бања Луке
- Лиги за интеграцију, спорт и антирасизам - ЛИСА - из Инсбрука /
- Liga für Integration, Sport und Antirassismus - LISA- aus Innsbruck
- Теквондо савезу Београда
- Подржаваоцу Рафаелу Јамбору из Инсбрука / Unterstützer Raffael Jambor aus Innsbruck
- Магазину Видовдан
- Омладинском кошаркашком клубу "Кош" из Петровца на Млави
- СПЦО Кузмин
- КУД-у Петар Кочић из Фигена у Тирољу
- Часопису за матицу и дијаспору "Завичај"
- Послужи брзе хране "Парадизо" из Инсбрука / Grillimbiss Paradiso aus Innsbruck
- Ренер институту у Инсбруку / Renner Institut Innsbruck
- Подржаваоцу Далибору Здравковићу из Шетоња
- Подржаваоцу Предрагу Ненадовићу из Шетоња
- Фондацији "Пријатељ Божији" из Канаде
- Црвеном Крсту у Свилајнцу
- Црвеном Крсту у Параћину
- Помоћнику градоначелника Косовске Витине, господину Милошу Стојковићу
- Представнику Српске православне црквене општине Берлин, Дејану Сенићу
- Представнику омладине из Диселдорфа, Александру Димитрову
- Организације SOYA из Аустралије
- Светосавској омладини из Суботице
- Клубу борилачких спортова Наисус из Ниша
- Удружењу Краљевина Србија
- Компанији Веолиа транспорт - Литас а.д. из Пожаревца
- Теквондо клубу Фаворит из Новог Сада
- Штампарији "Стојадиновић" из Петровца на Млави
- Господину Милану Вучковићу из Инсбрука
- Господину Милутину Ђорђевићу из Инсбрука
- Свим донаторима, подржаваоцима и људима добре воље /
- Allen Donatoren, Unterstützern und Leuten guten Willens

ХВАЛА ВАМ - ЗАЈЕДНО СМО ЈАЧИ
VIELEN DANK - ZUSAMMEN SIND WIR STÄRKER

ПОСЕТИТЕ НАС

www.spoji.org

КАКО РАДИЛИ ТАКО НАМ БОГ ПОМОГАО